Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016 Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, Μαρκέλλης Ὁσιομάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2126

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος, ὁ Παπισμός καί τό Ἅγιον Ὄρος

Τοῦ ***ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ****, Ἱ. Κ. Φιλαδέλφου, Ἅγιον Ὄρος*

Ὁ γράφων, ὡς γνωρίζων ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν ἅγιον Πορφύριον, ἀπὸ τὰ φοιτητικά του χρόνια, κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1960, ὅτε οὗτος ἦτο ἐφημέριος εἰς τὴν Πολυκλινικὴν Ἀθηνῶν τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, καὶ **διατηρήσας τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν, μέχρι τῆς κοιμήσεώς του,** βεβαιώνει ὅτι **ὁ ἅγιος Πορφύριος δὲν συνεφώνει μὲ τὰς μεταβάσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν Ρώμην οὔτε μὲ τοὺς διαλόγους, καθ' ὃν τρόπον γίνονται.** Τοῦτο μοι ἀνέφερε ἀπὸ τηλεφώνου, καὶ κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τοῦ 1987.

Αἴφνης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1987, ὅτε ἡσχολούμην, μὲ τὴν κατόπιν ἐντολῆς τῆς Ἱ. Κοινότητος, ὡς Ἀρχιγραμματεύς, **σύνταξιν τοῦ σχεδίου τῆς ἐπιστολῆς, δι' ἧς ὁμοφώνως ἡ Ἱ. Κοινότης ἀντέδρασεν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἐπίσκεψιν ἐν Ρώμῃ** καὶ τὰ ἐκεῖ γενόμενα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἀκούω τὸ τηλέφωνον καὶ τὸν Γέροντα Πορφύριον νὰ ὁμιλῇ. «Τί γράφεις, μωρέ;» Γράφω, Γέροντα, τὴν ἐπιστολήν, ἣν προτίθεται ἡ Ἱ. Κοινότης νὰ ἀποστείλῃ, ὡς διαμαρτυρίαν, εἰς τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην Δημήτριον, διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Ρώμην.

Καὶ συνεχίζει: «Διάβασε τὸ γράμμα νὰ ἀκούσω». Ὁ ὑποφαινόμενος εἰς τοιαῦτα δύσκολα δογματικὰ θέματα ποτὲ δὲν ἔγραφε πρὸς τὸν Πατριάρχην, χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τὸ ἀρχεῖον, πλούσιον εἰς τοιαῦτα θέματα, τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἔνθα ἐξεφράζετο τὸ **διαχρονικὸν φρόνημα τοῦ Ἁγίου Ὄρους.**

Ἔγραφα λοιπόν: **«Πῶς, Παναγιώτατε, μετέβητε ἐν τῷ ἀμοίρῳ τῆς Χάριτος Ναῷ τῶν ἀπ' αἰώνων αἱρετικῶν; Ἡ Ρώμη δὲν ἔχει τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὔτε ἔγκυρα μυστήρια».**

Καὶ ὁ **πατὴρ Πορφύριος** μοῦ ἀπαντᾷ: **«Ὡραῖα τὰ γράφεις. Θὰ ἀρέσῃ ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὸν Πατριάρχην. Δὲν μπορεῖς νὰ εἴπῃς εἰς τοὺς Παπικούς, ὅτι ἔχουν Χάριν καὶ Μυστήρια. Δὲν ἔπρεπε ὁ Πατριάρχης νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ρώμην, διότι αὐτοὶ κερδίζουν, χωρὶς νὰ διορθώνωνται καὶ ζημιοῦται ἡ Ὀρθοδοξία. Ὁ Παπισμὸς εἶναι μόνον ὑπερηφάνεια. Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι μόνον ταπείνωσις. Ἔβλεπον μὲ τὸ διορατικὸν χάρισμα τὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Πέτρου καὶ τὸ Βατικανὸν κατέβαλε κάθε προσπάθειαν νὰ ἐντυπωσιάσῃ μὲ τὴν τελετουργίαν. Ὁ Πατριάρχης ἵστατο σοβαρὸς καὶ σκεπτικός».**

Ταῦτα καταθέτω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κατ' ἐνώπιον Κυρίου, ὅτι μοῦ εἶπε ἐπὶ λέξει ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ καὶ προορατικὸς προφήτης Πορφύριος. «Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τοὺς σοφούς», ἵνα ἐκφρασθῶ κατὰ τὸν ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Τό Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας –εἴτε προφάσει, εἴτε ἀληθείᾳ– διέσωσε τό κῦρος τῆς Ὀρθοδοξίας!

Η ΠΕΡΙΛΑΗΤΟΣ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΑΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙ ΕΤΑΦΗ!

Ὁ Ὀρθόδοξος καί μέ Οἰκουμενικήν ἀποδοχήν ὁρισμός τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεως, ἀπό τόν ἅγιον Βικέντιον Λειρίνης, «ὅ,τι πάντοτε, ὅ,τι πανταχοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη», ἀπορρίπτει παντελῶς καί εἰς ὅλα τά ἐπίπεδα τήν Σύνοδον τῆς Κρήτης, τήν προεργασίαν της, τήν σύνθεσίν της, τά θέματά της καί, κυρίως, τάς ἀποφάσεις της!

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Βολουδάκη***

Ἡ περιλάλητος Σύνοδος τῆς Κρήτης ἀπέθανε καί ἐτάφη. Ὅπως ἦσαν οἱ ἀρχές καί οἱ προϋποθέσεις της, ἔτσι, μέ μαθηματική νομοτέλεια διεξήχθησαν καί οἱ ἐργασίες της καί ἐξήχθησαν τά πορίσματά της. Ἔτσι, ἀκριβῶς, ἐπισυνέβη καί ὁ θάνατος καί ὁ ἐνταφιασμός της. «**Ἐκ τῆς γῆς» συνεκλήθη, «ἐκ τῆς γῆς ἐλάλησε» καί εἰς «τήν γῆν ἀπελεύσατο**». «Ὤδινε μῦν καί ἔτεκε μῦν». Ματαίως κάποιοι, πού ἐνόμισαν ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτή «ὤδινεν ὄρος», προσπαθοῦν νά σκυλεύσουν τό «ἐξαίσιον πτῶμα» της, γιά νά δρέψουν δάφνες Ὀρθοδόξου ὁμολογίας! Ματαίως κάποιοι, γιά δικούς τους λόγους προσπαθοῦν νά συσχετίσουν τήν Σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας μέ τήν ἐκκλησιαστική τραγωδία τοῦ Κολυμπαρίου. Καί, τό ἀκόμη θλιβερώτερο, ὅτι βρίσκουν ἐπικροτητάς αὐτῶν τῶν συσχετισμῶν τους!

Λίγοι, ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σοφώτεροι, περισσότερο νηφάλιοι καί ρεαλιστές, **ἀρνήθηκαν νά μετάσχουν σέ ἕνα Συνοδικό "φιάσκο", τό ὁποῖο καμμιά ἐκκλησιαστική καί πνευματική ἀναγκαιότητα δέν ἐξυπηρετοῦσε καί κανένα ποιμαντικό πρόβλημα δέν ἐπρόκειτο νά λύση, ἀφοῦ ἡ δημιουργία καί ὄχι ἡ λύση τῶν προβλημάτων ἔχει ἐξασφαλίσει τήν παντοδυναμία τοῦ ὑπαιτίου αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς διοργανώσεως, Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.**

Χρέος τῶν Πρεσβυτέρων ἡ ἐνημέρωσις τῶν Ἐπισκόπων τους

Παρ' ὅτι ἄσημος πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας, ἔχω μαζί μέ ὅλους τούς συμπρεσβυτέρους μου τήν ὁμαδική ἀλλά καί τήν προσωπική μου εὐθύνη νά ἐνημερώνω τό Σῶμα τῶν Ἐπισκόπων μας, κυριώτατα δέ τόν Ἐπισκοπόν μου, περί τοῦ ποιμνίου, πού μοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός, ὅπως ἐπίσης, καί περί τῶν ἀποριῶν καί ἐνστάσεων αὐτοῦ καί νά μή ἀρκοῦμαι στήν προσαγωγή καί ἐπίθεση ἐπί τῶν ὤμων του, τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ὡμοφορίου, κατά τήν Μ. Εἴσοδον τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐναργές, βεβαίως καί αὐτό σύμβολο τοῦ χρέους τῶν Πρεσβυτέρων νά δίδουν ἀναφορά στούς Ἐπισκόπους τους περί τοῦ τί φρονεῖ περί αὐτῶν τό ποίμνιό τους.

Θεωρῶ χρέος μου, λοιπόν, νά θέσω τά ἐρωτήματά μου ἀναμεμιγμένα μέ τίς ἀπορίες τῶν ἀνθρώπων πού μέ ἐμπιστεύονται, ὅπως καί τίς ἐνστάσεις μας ἔναντι μιᾶς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀπό κάποιους –βιαστικά καί μέ συναισθηματική φόρτιση– θεωρήθηκε «**ὡς τό μεγαλύτερο ἐκκλησιαστικό γεγονός τῶν τελευταίων 1300 ἐτῶν**»(!), ἐνῶ –ὅπως εἴμαστε ἀπολύτως βέβαιοι–

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Ἐπιθυμία καλοῦ ἔργου»

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Ἡ ΕΠΙΘΥΜΙΑ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος εἶναι σχεδὸν κοινὴ σὲ ὅλους τοὺς ἄγαμους κληρικούς, οἱ ὁποῖοι κατέχουν τὸ πτυχίο τοῦ θεολόγου. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στὴν προθυμία τους, ἀλλὰ καὶ ἀνυπομονησία τους, νὰ ἐγγραφοῦν στὸ σχετικὸ κατάλογο. Ἡ ἐπιθυμία προφανῶς πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ πολλὰ οὐσιαστικὰ προσόντα καὶ ὄχι ἀπὸ μερικὰ τυπικὰ προσόντα. Μόνο τότε μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ ὑποψήφιος καλὸ ἔργο ἐπιθυμεῖ. Εὔχομαι οἱ περισσότεροι ὑποψήφιοι νὰ ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Ἡ πραγματικότητα ὅμως δείχνει τὸ ἀντίθετο. Καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀνησυχητικό. Χωρὶς νὰ γενικεύω ἢ νὰ ὑπολογίζω ποσοστά, βλέπω ὅτι πολλοὶ κληρικοὶ ἐπιθυμοῦν τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, ἐνῶ εἶναι ἠθικὰ ἐρείπια καὶ δὲν ἔχουν καμιὰ ἐμπειρία πνευματικοῦ ἀγώνα. Εἶναι ὅμως ὑπερβολικὰ φιλόδοξοι καὶ ἔχουν ἐξασκηθεῖ στὴν ὑποκρισία. Γι' αὐτὸ καὶ τελικὰ πετυχαίνουν τὸ σκοπό τους.

Εἶναι ἱερὸ καθῆκον τῶν ἐκλεκτόρων δηλ. ὅλων τῶν μελῶν τῆς ἱεραρχίας, νὰ εἶναι προσεκτικοὶ ἀπέναντι στοὺς ὑποψήφιους, νὰ εἶναι βέβαιοι γιὰ τὴν ἀξιοσύνη τους καὶ νὰ μὴ ὑπολογίζουν τὶς ὑποδείξεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ποὺ συνήθως θέλει νὰ ἐκλέγονται γνωστά του πρόσωπα, ἀδιαφορώντας ἂν εἶναι ἄξια καὶ προετοιμασμένα γιὰ τὸ ὑψηλὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ οἱ λίγες ἐξαιρέσεις. Ὅμως ἡ ἐμπειρία ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν ἐκλεκτόρων ἄγεται καὶ φέρεται ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι στὴν Ἐκκλησία δὲν λειτουργεῖ τὸ συνοδικὸ σύστημα καὶ βέβαια οὔτε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καθοδηγεῖ τοὺς ἐκλέκτορες. Ὅσα ἀντίθετα λέγονται δὲν ἔχουν καμιὰ ἀξία. Εἶναι προκλητικὰ καὶ ὑποκριτικά. Δυστυχῶς, συνηθίσαμε αὐτὴ τὴν ἀπαράδεκτη τακτικὴ ἐκλογῆς τῶν ἐπισκόπων καὶ ὅποιος τὴν ἀμφισβητεῖ θεωρεῖται ἀσεβής! Ὅμως ἡ ἀσέβεια βρίσκεται ἀλλοῦ. Βρίσκεται στοὺς πειθαρχικοὺς καὶ «εὐσεβεῖς», οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν ἰδιοτελῶς, ἀφοῦ περιμένουν ἀπὸ τὴν εὔνοια τοῦ ἀρχιεπισκόπου τὴν πραγματοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ὀνείρων τους.

Ἂς ἐπιστρέψουμε ὅμως στὸ θέμα μας. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν Α΄ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολή του περιγράφει τὰ προσόντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχει ὁ ἐπίσκοπος καὶ κατ' ἐπέκταση κάθε λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας. Πρέπει νὰ εἶναι ἀκατηγόρητος, νηφάλιος, συνετός, εὐπρεπής, φιλόξενος, καλὸς δάσκαλος, ὄχι φίλος τοῦ οἴνου, νὰ μὴ εἶναι βίαιος καὶ αἰσχροκερδὴς ἀλλὰ ἐπιεικής, εἰρηνικὸς καὶ ἀφιλοχρήματος. Ἐπίσης νὰ μὴ εἶναι καινούριος στὴν πίστη, γιὰ νὰ μὴ τὸ πάρει ἐπάνω του καὶ καταδικαστεῖ, ὅπως ὁ διάβολος. Ἀκόμα πρέπει νὰ ἔχει καλὴ φήμη κι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ μὴ ἐξευτελιστεῖ καὶ πέσει ἔτσι στὴν παγίδα τοῦ διαβόλου (γ΄ 2-7).

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω προσόντα πρέπει νὰ ὑπάρχουν στὸν ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος στὴ συνέχεια θὰ ἐμπνέει τοὺς κληρικούς, τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς πιστοὺς νὰ τὰ ἀποκτήσουν κι ἐκεῖνοι γιὰ νὰ ἀκολουθοῦν σταθερὰ τὰ βήματα τοῦ πνευματικοῦ τους πατέρα.

Ὅταν δὲν συμβαίνει αὐτό, τὰ προβλήματα εἶναι πολλὰ καὶ δυσεπίλυτα. Τὰ σκάνδαλα ἐπίσης θὰ εἶναι καθημερινὰ καὶ ὁ κόσμος θὰ ἀπομακρύνεται σταδιακὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ μεγάλη ἀπώλεια, ποὺ δύσκολα ἀναπληρώνεται. Ἐὰν δὲ σκεφτεῖ κανεὶς ὅτι ἕνας ἐπίσκοπος μπορεῖ νὰ μείνει σὲ μιὰ μητρόπολη δύο, τρεῖς καὶ περισσότερες δεκαετίες- μέχρι τὸ θάνατό του δηλαδή, ἀφοῦ εἶναι ἰσόβιος- φαντάζεται τί πρόκειται νὰ συμβεῖ καὶ πόσο δύσκολη θὰ εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ διαδόχου του νὰ βελτιώσει τὴν κατάσταση καὶ νὰ ξαναφέρει τὸ λαὸ στὴν Ἐκκλησία! Καὶ κάτι ἀκόμα ἐπίσης ἀνησυχητικό. Ἕνας ἀπρόσεκτος, γιὰ νὰ μὴ πῶ ἀνάξιος, ἐπίσκοπος χειροτονεῖ συνήθως ἀνθρώπους τῆς ἴδιας νοοτροπίας καὶ τοῦ ἤθους, οἱ ὁποῖοι δύσκολα ἀλλάζουν τρόπο ζωῆς καὶ ἀκόμα πιὸ δύσκολα ἀποκτοῦν ἱερὸ ζῆλο, γιὰ νὰ ἐργαστοῦν ὡς ἀληθινοὶ ποιμένες.

Ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς ἐπισκόπου εἶναι πολὺ σοβαρὸ θέμα καὶ ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίζει μὲ ἰδιαίτερη εὐαισθησία. Οἱ ἐκλέκτορες μητροπολίτες ἔχουν μεγάλη εὐθύνη καὶ πρέπει νὰ ἐκλέγουν τοὺς ἄξιους καὶ ὄχι τοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους. Μεγαλύτερη εὐθύνη ἔχει ὁ ἑκάστοτε ἀρχιεπίσκοπος, ποὺ ἐπηρεάζει εὔκολα τοὺς ἐκλέκτορες καὶ τοὺς προτείνει τὸν ἐκλεκτό του, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται ἐὰν ἔχει τὰ προσόντα ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

«Συνόδου τῶν Ὀρθοδόξων ὀδύνες καὶ ὠδῖνες» ἀλλὰ καὶ κωδεΐνες

Παραδέτομεν ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ κ. Θανάση Ν. Παπαθανασίου, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ» τῆς 9ης Ἰουλίου 2016 καὶ ἀκολούθως δέτομεν προβληματισμούς:

«Ἡ Μεγάλη Σύνοδος τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πραγματοποιήθηκε τὶς μέρες τῆς Πεντηκοστῆς. Προφανῶς ἠθελημένα, ἀφοῦ ἡ Πεντηκοστὴ παραπέμπει στὴν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅμως ἡ γιορτὴ δηλώνει καὶ κάτι ἄλλο: ὅτι τὸ «μέσα» καὶ τὸ «ἔξω» τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουν νὰ βρίσκονται σὲ ὅσμωση. Τὸ πῶς λειτουργεῖ ἡ Ἐκκλησία στὸ ἐσωτερικό της ὀφείλει νὰ βρίσκεται σὲ συνάρτηση μὲ τὸ πῶς νοεῖ τὴ σχέση της μὲ τὸν κόσμο. Στὴν καθιερωμένη εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ κάθονται ὅλοι μαζί, ἀλλὰ ὄχι σὲ κλειστὸ κύκλο. Σχηματίζουν ἡμικύκλιο, πάντα ἀνοιχτό. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ Πεντηκοστὴ δὲν εἶναι ἁπλῶς ἕνα φόντο γιὰ τὴ Σύνοδο. Εἶναι καὶ ὁ κριτής της.

Διπλὸ θὰ ἔλεγα ὅτι ὑπῆρξε τὸ στίγμα τῆς Συνόδου. Πρῶτον, ἡ τεράστια δυσκολία γιὰ τὴν ἴδια της τὴ σύγκληση. Ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καυχᾶται ὅτι εἶναι παραδοσιακὰ ἡ ἐκκλησία τῶν συνόδων, ἀλλὰ στὴν πράξη εὐκολότερα διακρίνονται ἀνταγωνισμοὶ γιὰ ἡγεμονία. Οἱ παγιωμένες στρεβλώσεις εἶναι ὀδυνηρές. Σημειώνω μερικές: τὴν ἐνδυνάμωση τοῦ φονταμενταλισμοῦ (ὁ ὁποῖος πάσχισε ἰδιαίτερα γιὰ τὴ ματαίωση τῆς Συνόδου), τὶς ἀβυσσαλέες ρίζες τοῦ ἐθνικισμοῦ, τὴ μισαλλοδοξία ποὺ κομπάζει ὡς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Αἱ σχέσεις μέ τό Βατικανόν.** Τοῦ **ἀειμνήστου καθηγητοῦ Κωνσταντίνου Μουρατίδου.** Σελ. 4
- **Ἐπισημάνσεις εἰς τὸ ΤΕΛΙΚΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον».** Τοῦ **κ. Θωμᾶ Τσίντζα.** Σελ. 4
- **Διαφωνίαι Ἱεραρχῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης.** Τοῦ **κ. Ἰωάννου Τάτση, Θεολόγου.** Σελ. 8

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας ἦτο ὅτι οἱ αἱρετικοὶ δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν

Τοῦ ***Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου***

Στά χρόνια πού ζοῦμε ἰδιαίτερα θέλουν νά μπερδέψουν τήν πίστη μας· θέλουν νά τήν ἀνακατέψουν μέ ἄλλες ψεύτικες πίστες ἄλλων ὁμολογιῶν καί θρησκευμάτων, καί γι' αὐτό ἀκοῦτε καί μένα, συχνά τώρα τελευταῖα, νά σᾶς μιλάω γιά τήν Ὀρθόδοξη πίστη μας. Τό πρῶτο πού ἐπιθυμῶ γιά σᾶς εἶναι νά μάθετε τά δόγματα τῆς πίστης μας, νά μάθετε τό «Πιστεύω» μας. «Δόγματα» εἶναι τά «ἀγκωνάρια», πού λέμε, σέ ἕνα σπίτι. Καί τό θεοῖδρυτο Οἰκοδόμημα, πού λέγεται «Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὡς ἀγκωνάρια στερεά καί δυνατά ἔχει τά «δόγματα», πού εἶναι γραμμένα στήν Ἁγία Γραφή καί μᾶς τά διατύπωσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας σέ Οἰκουμενικές Συνόδους.

Πρέπει νά γνωρίσουμε τίς ἀλήθειες τῆς πίστης μας, ἀγαπητοί, καί παρακαλῶ νά μή εἶστε ἀδιάφοροι σ' αὐτό, γιατί ἡ πίστη μας εἶναι τό ἀνώτερο ἀπ' ὅλα. Ναί! Παραπάνω καί ἀπό τήν περιουσία μας καί τήν οἰκογένειά μας καί τήν ζωή μας, εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη πίστη μας.

Ἡ Κυριακή αὐτή εἶναι μετά πιά ἀπό τήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο», ὅπως τήν εἶπαν, πού συνῆλθε στήν Κρήτη, πρίν ἀπό λίγο καιρό, τήν Κυ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τὸ κοσμικὸν πνεῦμα κατὰ τῆς Συνοδικότητος Ἡ Μεγάλη κοσμικὴ Σύνοδος, ἡ μικροψυχία, ἡ ἀφύπνισις

Γράφει ὁ ***κ. Γιώργι Τοντόρωφ,*** *Θεολόγος - Συγγραφεύς*

Κανεὶς ὀρθόδοξος, βαθιὰ μέσα του, δὲν πιστεύει στὴν ἀξία τῆς Συνόδου. Δὲν ἔχει ὑπάρξει ποτὲ πιὸ μικρόψυχη «μεγάλη» σύνοδος, γιὰ τὴν ὁποία ὅλοι μέσα μας νὰ ἐντρεπόμαστε: καὶ ἀντίπαλοι καὶ ὑποστηρικτές. Ἀκόμη καὶ οἱ βασικοί της ἀρχιτέκτονες (ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης) δὲν μποροῦν νὰ παραπλανήσουν οὔτε ἕνα ἀνιχνευτὴ ψεύδους -οὔτε τὸν Θεό, οὔτε τὴν Ἐκκλησία, οὔτε τὴ συνείδησή τους, οὔτε καὶ τὴν καρδιὰ ὁποιουδήποτε ἀπὸ ἐμᾶς- πὼς ἡ προετοιμαζόμενη ἀπὸ αὐτοὺς σύνοδος εἶναι ἄξια, μεγάλη, ἁγία. Εἶναι λυπηρὸ νὰ εἰπωθεῖ:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Ἡ Ἄγκυρα κλείνει μέτωπα μὲ φόντο τό... Ὀρθόδοξο Βατικανὸ καὶ τὸ Κουρδικό»

Ἀναδημοσιεύομεν σημαντικὸν ἄρθρον τοῦ δημοσιογράφου κ. Δήμου Βερυκίου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΘΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ» τῆς 10ης Ἰουλίου 2016, ὅπου καταδεικνύεται πῶς αἱ γεωπολιτικαὶ ἐξελίξεις ἐπηρεάζουν τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα:

«Σὰν νὰ θέλει ὁ Τ. Ἐρντογάν νὰ προλάβει τὶς ἐξελίξεις γιὰ κάτι πολὺ σημαντικὸ καὶ ἐνδεχομένως ἐπώδυνο γιὰ τὴν Τουρκία, σπεύδει τὶς τελευταῖες μέρες καὶ ἀλλάζει τὴν τακτικὴ στὴ διπλωματικὴ σκακιέρα κλείνοντας τὰ «μέτωπα» μὲ τὴ Ρωσία καὶ τὸ Ἰσραήλ. Οἱ γνωρίζοντες τὸ διπλωματικὸ παρασκήνιο καὶ τὶς διεργασίες ποὺ συντελοῦνται στὴν εὐρύτερη περιοχὴ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Ἐρντογάν, βλέποντας ὅτι ἀπομονώνεται ἀπὸ ΗΠΑ, Ρωσία καὶ Εὐρώπη, ἀφήνει χῶρο γιὰ τὴ δημιουργία κουρδικοῦ κράτους στὸ «μαλακὸ ὑπογάστριο» τῆς Τουρκίας ὑλοποιώντας γεωστρατηγικὰ σχέδια τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ποὺ καταστρώνουν ἐπὶ χάρτου τουλάχιστον τὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια. Ταυτόχρονα προκαλεῖ ἀνησυχία στὴν Τουρκία ἡ κινητικότητα τῶν Ἀμερικανῶν γιὰ δημιουργία ἑνὸς «Βατικανοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς εἰς τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Κατραμάδου***

Ὁ Οἰκουμενισμὸς κερδίζει νέο ἔδαφος, αὐτὴ τὴ φορά στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἡ Ὀρθόδοξος μαρτυρία νεκρὰ ἐν πολλοῖς, ἡ πρὸς τὸ χεῖρον ἄμβλυνσις τῆς συνειδήσεως ἀνεπαισθήτως ἐξαπλοῦται ὑφάλως, ὁ συγκρητιστικὸς δούρειος ἵππος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰσήχθη ἐντὸς τῶν τειχῶν, ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς Συνοδικῆ μαγγανεία φιμώσας, ἐκπορθῆσαι πειρᾶται Ἁγίων τὸ σύστημα, ὃ ἐστὶν Ἐκκλησία· πλὴν καὶ νῦν, οὐ γὰρ οἴδασιν τί ποιοῦσιν, ὅτι «σκληρὸν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν», τὶς ποτὲ Χριστὸν νενίκηκεν; Ὀλίγον καιρὸν ἔχουσιν οἱ ματαιόδοξοι καὶ ὄψονται τοῦ λόγου τὸ πλήρωμα ὑπὸ τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου συντετελεσμένον ἐπ' αὐτοῖς, ἤτοι «ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν»· κοσμικῆς δόξης γλιχόμενοι λησμονοῦσιν ὅτι «διὰ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι» καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὡς γέγραπται. Τί δὲ τὸ ἀναμένον αὐτοὺς μετὰ τὸ πικρόχαρον τοῦ θανάτου; Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

Ὡς ἔγινε γνωστόν, ἤδη κυκλοφορεῖ καὶ ἐντὸς Ἁγίου Ὄρους βιβλίον μὲ τίτλον ὁ "Ἅγιος τῆς Πολιτικῆς". Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀναφέρεται ἐκ πρώτης ὅψεως εἰς τὸν πρῶτον Κυβερνήτη τῆς χώρας Ἰωάννη Καποδίστρια, ἀλλὰ ἐσωτερικὰ ἐπε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Κίνδυνος διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους ἡ «μετασυνοδικὴ μεταπατερικὴ μεταδοτικὴ νάρκωσις»

Γράφει ***ὁ Ἀρχιμ Παΐσιος Παπαδόπουλος,*** *Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ Φιλώτα*

Βλέπε εἰς τὴν 6ην σελ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Τὴν 27ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καί Ἰαματικοῦ Παντελεήμονος. Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν: «Ἡ ἀπάντηση τῆς Ἐκκλησίας στὰ μυθεύματα τοῦ ἀντικληρικαλιστικοῦ λαϊκισμοῦ»

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος μὲ ἀφορμὴν τὴν συζήτησιν διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος καὶ ὅσα ἀκούγονται περὶ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας συνέγραψε βιβλίον-ἀπάντησιν πρὸς συνταγματολόγους, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέστειλε πρὸς ὅλους τοὺς βουλευτάς. Συμφώνως πρὸς τὸ Capital.gr. τῆς 5ης Ἰουλίου 2016:

«Ὅπως ἀναφέρει καὶ στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου του "

Γεγονότα και Σχόλια

Ἅγιος Ἀθανάσιος Πάριος: Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, ἡ Ὀρθόδοξος!

ΟΤΑΝ οἱ σύγχρονοι «δικοί» μας οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι σπούδασαν «θεολογία» στὰ αἱρετικὰ καὶ κακόδοξα παπικὰ καὶ προτεσταντικὰ πανεπιστήμια τῆς Δύσεως, κάνουν λόγο γιὰ «πολλὲς ἐκκλησίες», ἔρχονται οἱ Πατέρες νὰ τοὺς ἀποστομώσουν, μὲ τὸν καθάριο ὁμολογιακό τους λόγο. Ἰδοὺ τί εἶπε ἕνας μεγάλος Ὀρθόδοξος καὶ Ἕλληνας τοῦ 18ου αἰώνα, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος γιὰ τὴν μοναδικότητα τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ: «Ἀκούσατε ὅλοι καὶ μάθετε. Μία εἶναι, μία καὶ μόνη ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἡ ἀληθινή, ἡ νύμφη ἡ καλὴ καὶ ἐκλεκτή, καθὼς τὴν ὀνομάζει ὁ νυμφίος της. Μία εἶναι λέγω ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπαύεται τὸ Πνεῦμα Του τὸ Ἅγιον. Εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ἀποταμιευμένους τοὺς θησαυροὺς τῶν ἁγίων χαρισμάτων. Ποία εἶναι τούτη; Αὐτή ἡ ἐδική μας ἁγία μήτηρ, τοῦτ' ἔστιν ἡ Ἀνατολική. Ναί, μία εἶναι ἡ καθαρὰ καὶ ἁγία Πίστις, ἡ θεία καὶ Θεῷ εὐάρεστος, αὐτὴ δηλαδὴ ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας»! Ἀλλὰ οἱ ὁμολογητὲς αὐτοὶ Πατέρες ὑπῆρξαν, κατὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο, «ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως», διότι ὁμολογοῦσαν τὴν μοναδικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας μας ὡς τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία καὶ κατονόμαζαν τὶς διάφορες «ἐκκλησίες» ὡς αἱρέσεις. Μάλιστα ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ ἀποφανθεῖ καὶ τὴν «τύχη» αὐτῶν τῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι κατ' αὐτὸν «βρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ»! Μὲ τὴν «ἀγιότητά» του «βλέπει» τὸ Θεὸ νὰ τοὺς τιμωρεῖ, διότι χαρακτήρισαν τὸν παπισμὸ ὡς αἵρεση καὶ δὲν δέχτηκαν νὰ ἀσπασθοῦν τὴν παντόφλα τοῦ ἑωσφορικοῦ ρωμαίου ποντίφικα! Φρίκη!

Καὶ «ἱερεῖς» καταδόται τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων!

Η ΝΕΑ Τάξη Πραγμάτων, ἡ ὁποία «στρώνει τὸ χαλὶ» στὸν ὁσονούπω ἐρχόμενο Ἀντίχριστο, δημιούργησε ὁλόκληρο «μυστικὸ στρατὸ» σπιούνων, σύμφωνα μὲ ἄρθρο ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ. Δεῖτε τὴν ἀνησυχητικὴ εἴδηση: «ΗΠΑ: Σχέδιο «μεγάλος ἀδελφὸς» μὲ ἱερεῖς, δασκάλους καὶ κοινωνικοὺς λειτουργούς. Στὴν Ἀμερικὴ ἔχει δημιουργηθεῖ ἕνας ὁλόκληρος «μυστικὸς στρατὸς» ἀπὸ ἀξιωματούχους , δασκάλους, κοινωνικοὺς λειτουργοὺς καὶ πολλοὺς ἄλλους, ὁ ὁποῖος κατασκοπεύει τοὺς Ἀμερικανοὺς πολίτες, ἀναφέρει σχετικὸ ἀμερικανικὸ ἄρθρο. Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο, τὸ FBI ἔχει κινητοποιήσει κληρικούς, κοινωνικοὺς λειτουργοὺς καὶ ἐπαγγελματίες ψυχολόγους νὰ συμβουλεύουν τοὺς χιλιάδες «πελάτες τους» νὰ ὑποστηρίξουν τὴν κυβέρνηση κατὰ τῆς τρομοκρατίας. Τοὺς προτρέπουν ὅμως μέσῳ αὐτῆς τῆς ὁμάδας κατασκόπων νὰ δημιουργήσουν «Ἐπιτροπὲς Εὐθύνης» (SRC) γιὰ νὰ παρακολουθοῦν συμπολίτες τους. Τὸ FBI καὶ ἡ DHS μέσῳ φόρουμ ἔχουν ξεκινήσει μία κοινωνικὴ ἐκστρατεία στὰ μέσα ἐνημέρωσης μὲ τὴν προειδοποίηση σχετικὰ μὲ τρομοκρατικὲς ὁμάδες ὅπως ἡ ISIS, περιβαλλοντικοὺς ἐξτρεμιστὲς καὶ ἄλλες κινήσεις πολιτῶν, ἐντάσσοντας ὅλους αὐτοὺς μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ «τρομοκράτες». Μὲ ἄλλα λόγια, προσπαθοῦν ἀπεγνωσμένα νὰ χαρακτηρίζουν ὡς τρομοκράτη ὁποιονδήποτε μιλάει ἐνάντια στὴν ἀμερικανικὴ ἐξουσία, ἀποτυπώνοντάς του τὴν «ρετσινιὰ» αὐτή. Ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία χρησιμοποιεῖ «μυστικὰ» γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν ἱερεῖς, κοινωνικοὺς λειτουργοὺς καὶ γιατροὺς - γιὰ νὰ κατασκοπεύει τοὺς πάντες ἀναφέρει τὸ ἄρθρο» (Ἰστ. Τηλεγράφημα)! Πολὺ καλὰ διαβάσατε: σπιοῦνοι τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων εἶναι καὶ «ἱερεῖς» αἱρετικῶν «ἐκκλησιῶν»! Δὲν μᾶς ἐκπλήσσει ἡ εἴδηση!

Χ. Κλίντον: Τὰ Θρησκευτικά, πιστεύω, πρέπει νὰ ἀλλάξουν!

ΙΣΩΣ δὲν θὰ ἀκούσουμε ἀπὸ πιὸ ἐπίσημα χείλη τὴν ἄμεση δημιουργία τῆς πανθρησκείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀπὸ τὴν ὑποψήφια Πρόεδρο τῶν Η.Π.Α. Χίλλαρυ Κλίντον! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἡ Χίλλαρυ Κλίντον σὲ μία ἀπὸ τὶς προεκλογικές της καμπάνιες γιὰ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α, συγκεκριμένα σὲ ὁμιλία της στὴν Σύνοδο Κορυφῆς γιὰ τὶς "Γυναῖκες στὸν κόσμο", δήλωσε εὐθαρσῶς καὶ δημόσια ἀνάμεσα στὰ ἄλλα καὶ τὸ ἑξῆς: "Οἱ βαθειὰ καθεστηκότες πολιτιστικοὶ κώδικες, τὰ θρησκευτικὰ πιστεύω καὶ οἱ κατασκευασμένες προκαταλήψεις ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ"! Ὅλοι καταλαβαίνουμε αὐτόματα, πὼς ἡ κυρία αὐτὴ προπαγανδίζει τὴν οἰκουμενιστικὴ Πανθρησκεία τοῦ Ἀντιχρίστου τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν καὶ τὴν Παγκόσμια Κυβέρνηση τῆς Νέας Ἐποχῆς! Προσέξτε, χωρὶς νὰ ἐξαιρεῖ κανένα θρήσκευμα, λέει· "τὰ θρησκευτικὰ πιστεύω", καὶ μετὰ χαρακτηρίζει τὰ θρησκευτικὰ πιστεύω -τὰ ὁποῖα βάζει ὅλα μέσα στὸ ἴδιο τσουβάλι- μὲ τὸν ὅρο· "κατασκευασμένες προκαταλήψεις", καὶ κατόπιν καταλήγει στὸν τελικὸ στόχο ποὺ σχεδιάζει ἡ Νέα Τάξη γιὰ αὐτά· "ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ"! Ἑπομένως, θεωρεῖ κατασκευσμένα ψέματα ΟΛΕΣ τὶς θρησκεῖες καὶ θέλει νὰ τὶς ἀλλάξει... Μὲ τί;» (Ἰστ. Πατερικὴ Παράδοση)! Φυσικὰ μὲ τὰ διδάγματα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὰ «δομικὰ ὑλικὰ» τῆς ἐφιαλτικῆς πανθρησκείας!

Ἐπιχειροῦν νὰ «βγάλουν» τὸν Ἅγιον Μᾶρκον Εὐγενικὸν φιλοπαπικόν!

ΚΑΠΟΙΟΙ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, μὲ περισσὸ θράσος καὶ ἀναίδεια, προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν τὸν ἅγιο Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό, τὸν «Ἄτλαντα τῆς Ὀρθοδοξίας», ὡς δῆθεν …φιλοπαπικό! Πιάνονται ἀπὸ κάποιες διπλωματικοῦ χαρακτήρα φιλοφρονήσεις του πρὸς τοῦ Λατίνους, κατὰ τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς ψευδοσυνόδου Φερράρας – Φλωρεντίας (1438-1439), γιὰ νὰ στηρίξουν τὶς δικές τους ἰδεολοψίες περὶ τῆς δῆθεν «ἐκκλησιαστικότητας» τοῦ παπισμοῦ! Ὅμως ἀποσιωποῦν τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ ἁγίου, μετὰ τὴν δαιμονικὴ πεισμονὴ τῶν παπικῶν νὰ ἀρνηθοῦν τὶς κακοδοξίες τους. Παραθέτουμε κάποιους ἀπὸ αὐτούς: «Οὐ μόνον εἰσὶν οἱ Λατῖνοι σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αἱρετικοί…». «Φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τὶς ἀπὸ ὄφεως, ὡς αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς χριστοκαπήλους καὶ χριστεμπόρους…». «Φεύγετε οὖν αὐτοὺς ἀδελφοί, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινωνίαν. Οἱ γὰρ τοιοῦτοι, ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ…». Αὐτή ἡ ἱστορικὴ μονομέρεια δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ φρικτὴ πλαστογράφηση τῆς ἱστορίας! Ἂν ὁ ἅγιος Μᾶρκος πίστευε στὶς φιλοφρονήσεις του πρὸς τοὺς παπικοὺς καὶ θεωροῦσε πὼς ὁ παπισμὸς δὲν ἦταν αἵρεση, ἀλλὰ «ἐκκλησία», γιατί ἔδωσε τέτοιους ἀγῶνες στὴν ψευδοσύνοδο ἐναντίον τῶν παπικῶν κακοδοξιῶν; Ἂν «τὰ λατινικὰ ἔθιμα», ὅπως ἀποκαλοῦν κάποιοι τὶς παπικὲς κακοδοξίες, δὲν ἦταν κακόδοξα, γιατί νὰ τὰ χαρακτηρίσει αἱρέσεις; Ἀλλὰ τοὺς διαφεύγει καὶ κάτι ἄλλο σημαντικό: ὁ παπισμὸς τοῦ 15ου αἰώνα μοιάζει «ἅγιος» μπροστὰ στὸν σημερινό, ἀφοῦ οἱ κατοπινοὶ αἰῶνες συσσώρευσαν πλῆθος ἄλλων φρικωδῶν κακοδοξιῶν!

Ἐπλαστογράφησαν τὸν Ἅγιον Μᾶρκον Εὐγενικόν!

ΑΠΟΣΤΟΜΩΤΙΚΗ ἀπάντηση σὲ ὅσους χρησιμοποιοῦν τὸν ἅγιο Μᾶρκο Εὐγενικὸ, γιὰ νὰ στηρίξουν τὴν κακοδοξία τους ὅτι δῆθεν ὁ παπισμὸς εἶναι «ἐκκλησία», δίνει ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Γ. Ματζαρίδης. «Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι καὶ ὁ πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς χαρακτήριζε ἀδιακρίτως τὶς ἐκκλησίες Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ὡς ἀδελφὲς ἐκκλησίες δὲν φαίνεται νὰ εὐσταθεῖ. Ὅπως μαρτυροῦν σαφῶς τὰ «Πρακτικὰ» τῆς Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας τοῦ Mansi, ὁ ἅγιος Μᾶρκος χαρακτηρίζει τὴν ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς ὡς «ἀδελφὴν» τῆς Λατινικῆς, μόνο ὅταν ἀναφέρεται στὴν πρὸ τῆς καινοτομίας τοῦ Filioque περίοδο. Στὴν συνέχεια ὅμως, ὅταν γίνεται λόγος γιὰ τὴν Σύνοδο, δὲν χρησιμοποιεῖ τὸν χαρακτηρισμὸ αὐτόν. Ἡ φράση «πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, μᾶλλον δὲ πρὸς τὰς ἀδελφάς», ποὺ ἀποδίδεται σὲ αὐτὸν καὶ ἀπαντᾶ σὲ ἔκδοση τῶν «Πρακτικῶν» τοῦ Gill βασισμένη σὲ ἄλλη χειρόγραφη παράδοση, φαίνεται πὼς ἀποτελεῖ μεταγενέστερη προσθήκη, μὲ τὴν ὁποία μάλιστα δυσχεραίνεται ἡ ὁμαλὴ ροὴ τοῦ κειμένου» (Ἰστολ. ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ)! Μάλιστα, πρόκειται περὶ «καραμπινάτης» πλαστογραφίας! Ὁ ἅγιος Μᾶρκος ἀποκλείεται νὰ θεώρησε ὡς «ἐκκλησία» τὸν αἱρετικὸ παπισμό! Ἄρα οἱ οἰκουμενιστὲς ἐπικαλοῦνται πλαστογραφημένα κείμενα!

Ἀπίστευτον! Ἀθεϊστὴς ἔκανε μήνυσιν εἰς τὸν Θεόν!

Ο ΑΘΕΪΣΜΟΣ εἶναι παραλογισμὸς τοῦ χειρίστου εἴδους! Ἂς θυμηθοῦμε τὴν γελοία δίκη κατὰ τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔκαναν οἱ σοβιετικοὶ ἀθεϊστὲς καὶ Τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο διὰ τουφεκισμοῦ. Φρόντισαν μάλιστα νὰ ἐκτελέσουν τὴ δικαστικὴ ἀπόφαση, βάζοντας τοὺς ἐκτελεστὲς σκοπευτὲς νὰ τουφεκίζουν τὸν οὐρανό! Κάτι ἀνάλογο ἔκαμε καὶ ἕνας σύγχρονος ἰσραηλινὸς ἀθεϊστής, «ἔσυρε» τὸ Θεὸ στὰ δικαστήρια! «Σύμφωνα μὲ δημοσίευμα τοῦ Independent, ἕνας Ἰσραηλινὸς μὲ τὸ ὄνομα Δαυὶδ ἰσχυρίστηκε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι ὁ Θεὸς τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ ἔχει φερθεῖ μὲ ἰδιαίτερα ἄσχημο τρόπο καὶ μάλιστα μίλησε γιὰ κακοτυχία. Χωρὶς εὐτυχῶς νὰ πεῖ λεπτομέρειες γιὰ τὶς δυσκολίες ποὺ τοῦ προκάλεσε ὁ Ὕψιστος, ἀποκάλυψε πὼς ἔχει καλέσει τουλάχιστον 10 φορὲς τὴν ἀστυνομία καὶ μάλιστα ἔφτασαν στὸ σπίτι του περιπολικά, ἀλλὰ ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἤξεραν, ποῦ νὰ βάλουν χειροπέδες. Καὶ ὅπως ἀποκάλυψε ὁ ἴδιος οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ πρότειναν νὰ κάνει αἴτηση γιὰ ἀσφαλιστικὰ μέτρα κατὰ τοῦ Θεοῦ, προφανῶς γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλεῖ κάθε τρεῖς καὶ λίγο. Ὁ ἐμβρόντητος δικαστὴς ποὺ ἄκουγε ὅσα ἄκουγε ἀπέρριψε τελικὰ τὴν αἴτησή του γιὰ περιοριστικὰ μέτρα» (Ἰστολ. madata.gr)! Ἴσως κάποιοι θεωρήσουν τὸν ἐν λόγῳ «κύριο» ἄτομο μὲ «διαταραγμένη ψυχικὴ ὑγεία». Προφανῶς νὰ ἔχουν δίκαιο. Ὁ ἀθεϊσμὸς εἶναι βαρύτατο ψυχικὸ νόσημα!

Πρωτοφανὴς εἰς ὄγκον παρέλασις τῶν σοδομιστῶν εἰς τὸ Ἰσραήλ!

ΟΠΟΙΟΣ δὲν βλέπει ὅτι «πατήσαμε τὸ κατώφλι» τῶν ἐσχάτων, εἶναι ἐκτὸς πραγματικότητας. Τὸ πιὸ ἐμφανὲς στοιχεῖο ἡ γενικὴ παγκόσμια ἠθικὴ σήψη. Ἰδοὺ ἕνα δεῖγμα τῆς ἠθικῆς ἀποστασίας τοῦ σημερινοῦ κόσμου, 200.000 ἄτομα παρέλασαν καὶ διαδήλωσαν στὸ Ἰσραήλ, πρὶν λίγες ἡμέρες, γιὰ τὴν στήριξη καὶ τὴ διάδοση τῆς ὁμοφυλοφιλίας! Μάλιστα σὲ αὐτὴ τὴν δαιμονικὴ πορεία ἔλαβαν χώρα ἀκατονόμαστα ὄργια! «Ἡ συγκέντρωση τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἐωσφόρου, ἔγινε στὴν Ἁγία γῆ τῆς Παλαιστίνης καὶ συγκεκριμένα στὸ Τὲλ-Ἀβίβ, ὅπου σημειολογικὰ σὲ κοντινὴ ἀπόσταση, ὁ Τριαδικὸς Θεός, κατέστρεψε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, γιὰ νὰ παραδειγματίσει τὸ ἀνθρώπινο γένος, γιὰ νὰ σώσει τὴν κληρονομίαν του. Στὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε, οἱ συγκεντρώσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ὁμολογία στὸν βωμὸ τοῦ Σατανᾶ, ἀποτελοῦν γιὰ τοὺς Ὀρθόδοξους Χριστιανούς, ποὺ δὲν ἐκλειναν γόνυ τῷ Βάαλ καὶ τὸ προειδοποιητικὸ καμπανάκι, ποὺ μᾶς προειδοποιεῖ γιὰ τὸ τί ἔρχεται, τί περιμένει τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ἡ κατάλληλη προετοιμασία μὲ ἐξομολόγηση καὶ Θεία κοινωνία, εἶναι ἡ ἀπάντησή μας στὴν διαβολικὴ πλημμυρίδα τῆς γενικῆς ἀποστασίας» (Ἰστολ. dioptra news)! Ὄντως ἡ σύγχρονη ἀποστασία εἶναι διαβολικὴ πλημμυρίδα. Ὁ κόσμος «ἔχει φάει πλέον τὰ ψωμιά» του καὶ ἄδει τὸ «κύκνειο ᾆσμα» του. Ὁ διάβολος φαίνεται νὰ θριαμβεύει, χάρις στὴν γενικὴ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ εἶναι προσωρινό, διότι ὁ Μεγάλος Νικητὴς θὰ θριαμβεύσει καὶ ὁ διάβολος θὰ ἡττηθεῖ κατὰ κράτος! Γι' αὐτὸ τὰ πανηγύρια του, ὅπως αὐτὸ τῶν ὁμοφυλοφίλων εἶναι προσωρινά!

Σατανιστικὴ τελετὴ εἰς ἐγκαίνια σήραγγος εἰς τὴν Ἑλβετίαν!

ΤΟ ΤΥΜΠΑΝΙΑΙΟ (πνευματικὰ) πτῶμα τῆς Δύσεως συνεχίζει νὰ ἀναδίδει ἀνυπόφορη πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ μπόχα! Πασχίζει νὰ ἀποτινάξει καὶ τὰ τελευταῖα ψήγματα χριστιανικῆς κληρονομίας καὶ προωθεῖ πυρετωδῶς τὸν ἀποκρυφισμὸ καὶ τὸν σατανισμό! Πρὶν λίγες ἡμέρες ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγαλύτερης σιδηροδρομικῆς σήραγγας τῆς Εὐρώπης στὴν Ἑλβετία. Ἐκεῖ καὶ ἐνώπιον τῶν περισσοτέρων εὐρωπαίων ἡγετῶν, ἀντὶ γιὰ «ἁγιασμό», τελέστηκαν φρικτὲς παγανιστικοῦ καὶ σατανιστικοῦ χαρακτήρα τελετές! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Τὴν 1η Ἰουνίου, ἡ Ἑλβετία παρουσίασε στὸν κόσμο τὸ μεγαλύτερο καὶ βαθύτερο τοῦνελ σιδηροδρόμου, τὴ σήραγγα τρένων Gotthard, μὲ μία βαθιὰ ἀποκρυφιστικὴ σατανικὴ τελετή. Ἡ παράσταση ἔγινε στὸ Erstfeld, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἑλβετίας καὶ ἑκατοντάδων ἀξιωματούχων ὅπως ὁ Ἰταλὸς πρωθυπουργὸς Matteo Renzi, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλβετίας Johann Schneider-Ammann, ἡ καγκελλάριος τῆς Γερμανίας Ἀνγκέλα Μέρκελ καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλίας Φρανσουὰ Ὁλάντ. Ἡ παράσταση χωρίζεται σὲ δύο ἐκδηλώσεις, μία γιὰ τὴν ἐλὶτ καὶ μία γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους. Καὶ οἱ δύο περιλαμβάνουν πάνω ἀπὸ 600 χορευτές, ἀκροβάτες καὶ ἄλλους παράγοντες· ὅπως καὶ οἱ δύο δένονται μὲ γραφικὰ ἀπὸ δαιμονικοὺς ἀπόκρυφους συμβολισμοὺς καὶ ἀνησυχητικὰ περίεργες σκηνὲς» (Ἰστ. Τρικλοποδιά)! Σοκαριστικὸ εἶναι τὸ σχετικὸ βίντεο, νὰ κυριαρχεῖ στὴν τελετὴ φρικτὴ τραγόμορφη δαιμονικὴ φιγούρα. Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἑωσφόρου, τοῦ πραγματικοῦ «θεοῦ» τῆς Εὐρώπης!

Πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητούς μας συνδρομητάς ὅτι δύνανται νὰ καταθέτουν τὴν συνδρομήν των ἢ ἐνίσχυσιν καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὄνομα «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις», Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76. IBAN: GR 1201101290000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ «Ο.Τ.» δὲν ἔχει κερδοσκοπικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἔξοδα ἐκδόσεώς του στηρίζονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὰς συνδρομάς σας. Βοηθῆστε εἰς τὴν ἔκδοσιν καὶ διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΑΓΙΑ ΜΥΡΟΦΟΡΟΣ ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Στίς 22 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τῆς ἁγίας Μυροφόρου καί ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ ἁγία Μαγδαληνή καταγόταν ἀπό τά Μάγδαλα τῆς Παλαιστίνης, πού βρίσκονται στήν ὄχθη τῆς Λίμνης Γεννησαρέτ. Ὑπῆρξε ἀφοσιωμένη μαθήτρια τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος καί τήν θεράπευσε ἀπό ἑπτά δαιμόνια πού τήν τυραννοῦσαν. Μετά τήν θεραπεία της ἀκολούθησε τόν Κύριο, τόν ὁποῖο ὑπηρέτησε στό ἔργο του καί παραβρέθηκε στό Πάθος καί στήν Σταύρωσή του. Ἔγινε Μυροφόρος καί εὐαγγελίστρια τοῦ κοσμοσωτηρίου γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος πρώτη ἀπό ὅλες τίς Μυροφόρες, μετά τήν Θεοτόκο εἶδε τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος, μετά τήν Ἀνάστασή του, φανερώθηκε πρῶτα σέ αὐτήν καί ἐκείνη τό ἀνήγγειλε στούς Μαθητές του. Μετά τήν Ἀνάληψη καί τήν Πεντηκοστή ἡ ἁγία Μαγδαληνή πῆγε στήν Ρώμη, ὅπου κατήγγειλε στόν Καίσαρα τόν ἄδικο θάνατο τοῦ Κυρίου καί παραβρέθηκε τόσο στήν δίκη τοῦ Πιλάτου ὅσο καί στόν θάνατό του. Κατόπιν, πῆγε στήν Μασσαλία τῆς Γαλλίας, ὅπου μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὁδήγησε τόν ἄρχοντα τῆς πόλης, τήν οἰκογένειά του καί τόν λαό του στήν πίστη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τέλος, ἦλθε στήν Ἔφεσο, ὅπου βρῆκε τόν Εὐαγγελιστή Ἰωάννη. Ἐκεῖ ἀρρώστησε καί παρέδωσε τήν ἁγία ψυχή της στόν Κύριο. Μερικοί χριστιανοί τήν ἐνταφίασαν στήν εἴσοδο σπηλαίου, ἐκεῖ ὅπου ἀργότερα κοιμήθηκαν οἱ ἑπτά Παῖδες. Τά ἅγια λείψανά της ἀπό τότε εἶναι πηγή ἰαμάτων καί θαυμάτων γιά τούς χριστιανούς.

«Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ»: Θρησκεία ἤ κερδοσκοπική ἑταιρεία;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἱδρυτὴς τῆς ὀργάνωσης τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ Κάρολος Ρῶσσελ (1852-1916). Ὁ Ρῶσσελ ἦταν υἱός ἑνός ἐμπόρου ἀπό τό Πίττσμπουργκ καί ὁ ἴδιος εἶχε ἐξαιρετική ἐπιτυχία σέ ἐπιχειρηματικές δραστηριότητες[4]. Μετά ἀπό σχετικά μικρή θητεία στούς Ἀντβεντιστές, ἄρχισε νά διαφοροποιεῖται ὡς πρός τόν ὑπολογισμό τοῦ χρόνου ἐλεύσεως τῶν ἐσχάτων γεγονότων, δεδοδομένου ὅτι εἶχαν ἤδη διαψευσθεῖ κάποιοι ὑπολογισμοί τῶν Ἀντβεντιστῶν.

Ἔτσι, τό 1879 ὁ Ρῶσσελ ἄρχισε νά ἐκδίδει ἕνα δικό του θρησκευτικό περιοδικό, μέ τίτλο «Σκοπιά τῆς Σιών καί Κήρυξ τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ». Λίγο ἀργότερα, τό 1881, διαφοροποιήθηκε πλήρως καί ἵδρυσε μιά ἰδιωτική ἐπιχείρηση (Konzern) μέ τίτλο «Ἐκδοτική Ἑταιρία τοῦ Πύργου», τήν πρώτη μορφή τῆς ὀργάνωσης τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ[5]. Προφανῶς, **οὔτε τήν ἐποχή ἐκείνη, οὔτε ἀργότερα ὁ Ρῶσσελ εἶχε τήν πρόθεση νά ἱδρύσει μιά νέα θρησκευτική ὁμάδα ἤ μιά νέα «ἐκκλησία»**· ἔτσι ἐξελίχθηκαν τά πράγματα κυρίως μετά τόν θάνατό του. **Ἵδρυσε μιά νέα προσωπική ἐμπορική ἐπιχείρηση μεταξύ τῶν ἄλλων, πού ἤδη εἶχε, ὅπως ἀκριβῶς σήμερα ἀνοίγει κάποιο ἕνα βιβλιοπωλεῖο ἤ ἱδρύει ἕναν ἐκδοτικό οἶκο καί ἐμπορεύεται θρησκευτικά βιβλία, μέσω τῶν ὁποίων, βέβαια, προβάλλει καί τίς προσωπικές του ἀπόψεις.**

Τό 1884 ὁ Ρῶσελ μετέτρεψε αὐτή τήν ἰδιωτική ἐπιχείρηση σέ μετοχική ἑταιρία ἤ ἀκριβέστερα σέ ἀνώνυμη ἑταιρία (Incorporated), ἡ ὁποία λειτουργοῦσε πλέον ὡς νομικό πρόσωπο μέ τόν τίτλο «Φυλλαδική Ἑταιρία Σκοπιά τῆς Σιών». Τό 1896 μετονομάσθηκε σέ «Βιβλική καί Φυλλαδική Ἑταιρία Σκοπιά» καί ἀπό 1955 ἔχει τό σημερινό της ὄνομα: «Βιβλική καί Φυλλαδική Ἑταιρία Σκοπιά τῆς Πενσυλβανίας»[6]. Σ' αὐτήν μποροῦσε νά μετέχει ὁποιοσδήποτε, προσφέροντας 10 δολλάρια καί ἀποκτώντας τό δικαίωμα μιᾶς ψήφου. Κύριος μέτοχος ἦταν, βέβαια, ὁ ἴδιος ὁ Ρῶσσελ, ὁ ὁποῖος, ἀπό τήν πώληση ἄλλων ἐπιχειρήσεων, **ἐξασφάλισε τό ποσό τῶν 350.000 δολλαρίων καί τό μετέτρεψε σέ μετοχές στήν ἑταιρεία,** ἐνῶ ταμίας καί γραμματέας ἦταν ἡ τότε σύζυγός του[7]. Ὁ Ρῶσσελ ποτέ δέν ἀπέκρυπτε τόν ἐμπορικό χαρακτῆρα τῆς ἑταιρείας. Αὐτή, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος, «εἶναι ἁπλῶς μιά ἐμπορική ἐπιχείρηση (Bussines Association) ... Ἱδρύθηκε ὡς ἑταιρεία στήν πολιτεία τῆς Πενσυλβανίας καί εἶναι ἐξουσιοδοτημένη νά διατηρεῖ καί νά διαχειρίζεται περιουσία ... Δέν εἶναι πίστη (Creed) ἤ δόγμα (Confession). Εἶναι ἁπλῶς μιά ἐπιχείρηση (Bussines), κατάλληλη νά διαδίδει τήν ἀλήθεια ... Καθένας πού θά προσφέρει 10 ἤ περισσότερα δολλάρια στά κεφάλαια τῆς ἑταιρείας γιά τή διάδοση τῆς ἀλήθειας, εἶναι ἕνα μέλος μέ ψῆφο κι ἔχει δικαίωμα μιᾶς ψήφου γιά κάθε 10 δολλάρια πού ἔχει προσφέρει»[8].

Αὐτά ἀναφέρει ὁ ἴδιος ὁ Ρῶσσελ τό 1891. Ἤδη, ὅμως, διαφαίνεται ὅτι μέσω τῆς ἑταιρείας κηρύσσεται μιά «ἀλήθεια», πού δέν ἦταν ἄλλη, βέβαια, ἀπό τίς θρησκευτικές ἀντιλήψεις τοῦ Ρῶσσελ, οἱ ὁποῖες ἐλάχιστα διέφεραν ἀπό αὐτές τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς ἐποχῆς του. Μέσω τῶν ἐντύπων της ὁ **Ρῶσσελ ἄρχισε νά ἀποκτᾶ ὀπαδούς, οἱ ὁποῖοι τόν θεωροῦσαν κάτι σάν «προφήτη».** Ἀλλά, καί ὁ ἴδιος ἀντιλαμβανόταν τόν ἑαυτό του σάν ἕνα εἶδος «προφήτη» τῶν ἐσχάτων καιρῶν, μέ «θεία» ἀποστολή στόν κόσμο. Πίστευε ὅτι ἦταν ὁ «πιστός καί φρόνιμος δοῦλος» τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς[9], μέ προορισμό νά μοιράζει κατάλληλη τροφή στόν κατάλληλο καιρό[10]. Ὡστόσο, οἱ ὀπαδοί του, οἱ «Σπουδαστές τῆς Γραφῆς» ὅπως ὀνομάζονταν τότε, δέν ἦταν ὀργανωμένοι. Σχημάτιζαν ὁμάδες ἤ «ἐκκλησίες» γιά τή μελέτη τῆς Βίβλου καί τῶν κειμένων τοῦ Ρῶσσελ, ἀλλά οἱ ὁμάδες αὐτές δέν ἦταν ὑποταγμένες στήν ἑταιρία[11]. Ὁ ἴδιος πίστευε ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ... δέν εἶναι ἀκόμη τελεία καί γ' αὐτό δέν μπορεῖ νά ὀργανωθεῖ»[12]. «Δέν

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Πρώτη ἀπάντησις τῆς ΠΕΘ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας κ. Νικόλαον Φίλην διὰ δηλώσεις του σχετικὰς μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

1ον

Ἀθήνα, 14 Ἰουνίου 2016, Ἀριθμ. Πρωτ. 88

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ὅλοι οἱ Ἕλληνες πολίτες γινόμαστε μάρτυρες ἐπαναλαμβανόμενων συνεντεύξεων τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων, σὲ διάφορες τηλεοπτικὲς ἢ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές, ὁ ὁποῖος δὲν φείδεται τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κόπου προκειμένου, μεταξὺ τῶν ἄλλων, νὰ προβεῖ καὶ σὲ δηλώσεις σχετικὰ μὲ ἐπικείμενες ἀλλαγὲς στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦμε καθημερινὰ στὶς διδασκαλικὲς αἴθουσες. Ὡς ὑπεύθυνοι δάσκαλοι, ἐπιστήμονες καὶ παιδαγωγοί, ποὺ δὲν δικαιούμαστε νὰ σιωποῦμε κάθε φορὰ ποὺ διαπιστώνουμε προσπάθειες διαστρέβλωσης ἢ παραχάραξης τῆς ἀλήθειας ἔνθεν κακεῖθεν καὶ δεδομένου ὅτι ἐν προκειμένῳ, διακυβεύονται θέματα ποὺ ἅπτονται τῆς παίδευσης καὶ ψυχοπαιδαγωγικῆς ὁλοκλήρωσης τῶν παιδιῶν μας, ὀφείλουμε νὰ προβοῦμε στὶς παρακάτω παρατηρήσεις:

1. Ἀποδίδουμε στὸν Ὑπουργὸ τὸν προσήκοντα σεβασμὸ ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὸν θεσμικὸ ρόλο του. Ἀκοῦμε μὲ προσοχὴ καὶ σεβασμὸ τὶς ἀπόψεις του. Ταυτόχρονα, ὅμως, ἂς μᾶς ἐπιτραπεῖ νὰ μιλοῦμε καὶ ὡς δάσκαλοι, ποὺ ἀντλοῦμε τὸ κῦρος καὶ τὴ δύναμη τοῦ λόγου μας ἀπ' τὴν ἴδια τὴν παιδαγωγικὴ ἀποστολή μας. Στὸν πυρῆνα αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς βρίσκονται οἱ ἴδιοι οἱ μαθητές μας, τὸ παιδαγωγικὸ συμφέρον τῶν ὁποίων εἴμαστε ταμένοι, πάντα καὶ διηνεκῶς, νὰ ὑπερασπιζόμαστε μὲ αὐταπάρνηση. Καθημερινὰ στὶς διδασκαλικὲς αἴθουσες γινόμαστε ἀποδέκτες τῆς ἀγωνιώδους προσπάθειάς τους νὰ αὐτοπροσδιοριστοῦν καὶ νὰ βροῦν ἀπαντήσεις σὲ καυτὰ ὑπαρξιακὰ ἐρωτήματα, καὶ μάλιστα σὲ μία ἐποχὴ ἔντονης οἰκονομικῆς καὶ πρωτίστως ἠθικῆς κρίσης. Καλούμαστε νὰ τοὺς ἐνθαρρύνουμε, νὰ τοὺς τροφοδοτήσουμε μὲ ὑγιεῖς πνευματικὲς δυνάμεις, ποὺ συνάμα ἀποτελοῦν καὶ δυνάμεις τοῦ ἔθνους μας, καὶ νὰ τοὺς καταστήσουμε ὑγιεῖς προσωπικότητες ποὺ θὰ συνδράμουν ἀποφασιστικὰ ὄχι μόνο στὸν δικό τους ἀξιακὸ αὐτοπροσδιορισμό, ἀλλὰ καὶ στὴν πνευματικὴ ἀνάκαμψη τῆς πατρίδας μας. Καὶ τὰ καταφέρνουμε, κ. Ὑπουργέ! Τὸ ὁμολογοῦμε μὲ τὸ καμάρι τοῦ δασκάλου! Ὁ Θάνος, ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ Στρατής, ἡ Σπυριδούλα καὶ πολλὰ ἀκόμα παιδιά μας μᾶς ἀποχαιρετοῦν, μιᾶς καὶ πλησιάζουμε καὶ στὶς διακοπὲς τοῦ θέρους, μὲ ἕνα πλατὺ παιδικὸ χαμόγελο, μὲ ἕνα δάκρυ, μὲ ἕνα εὐλογημένο «εὐχαριστῶ», ποὺ ἀναπαύει ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὶς ἀγωνίες μας! Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἱκανοποίηση ποὺ ἀναπαύει τὸν δάσκαλο καὶ δικαιώνει τὸν κάματό του! Καὶ ὄμως! Ὁ διοικητικὸς προϊστάμενός μας, ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας μᾶς ἀποκαθηλώνει! Δηλώνει ἀπαξιωτικὰ καὶ ἐπανειλημμένως, σὲ πολλὰ ΜΜΕ, ὅτι τὸ μάθημά μας, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, εἶναι ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ δὲν προσφέρει τίποτε ἀπὸ τὰ παραπάνω στοὺς μαθητές μας! Εἶναι μὲ ἄλλα λόγια, χάσιμο χρόνου! Γὶα ὅλους τοὺς παραπάνω λόγους, ὡς ὑπεύθυνοι δάσκαλοι, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἔντονη δυσαρέσκειά μας γιὰ τὴν παραπάνω ἀτυχῆ δήλωση, ποὺ ὄχι μόνο ὑποτιμᾶ καὶ συκοφαντεῖ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ παιδαγωγικό μας ἔργο, ἀλλὰ προὸ πάντων ματώνει τὶς ψυχές μας, διότι, στὴν οὐσία, ἀπαξιώνει περιφρονητικὰ -εὐτυχῶς μόνο λεκτικὰ- καὶ τὶς ὠφέλειες ποὺ ἀποκομίζουν οἱ ἴδιοι οἱ μαθητές μας ἀπ' αὐτό.

2. Ὁ κ. Ὑπουργὸς προεξαγγέλλει τὴν ἐπικείμενη μετατροπὴ τοῦ ΜτΘ ἀπὸ «κατηχητικὸ» καὶ ὁμολογιακό, σὲ μάθημα γνώσης. Ἀλήθεια, γνωρίζει ἄραγε τί σημαίνουν οἱ ὅροι αὐτοί, τοὺς ὁποίους χρησιμοποιεῖ ἀφειδῶς; Γιατί, ἂν τοὺς γνώριζε, θὰ ἀντιλαμβανόταν ὅτι ἡ κατήχηση ἀφορᾶ σὲ ἐνδοεκκλησιαστικὴ διαδικασία ποὺ λαμβάνει χώρα ἐντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καὶ μόνο ἐντὸς αὐτοῦ! Ἐγκαινιάστηκε ἀπὸ τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους καὶ στόχευε στὴν προετοιμασία αὐτῶν ποὺ ἤθελαν νὰ ἀσπαστοῦν τὸν χριστιανισμὸ διὰ τοῦ βαπτίσματος. Ὑπῆρχαν βέβαια, καὶ μεταβαπτισματικὲς κατηχήσεις, ποὺ ἀποσκοποῦσαν στὴν περαιτέρω μύηση τῶν βεβαπτισμένων χριστιανῶν. Ὡς γνωστόν, ἡ διαδικασία τελοῦσε πάντα ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἔδιδε καὶ τὴν τελικὴ συγκατάθεσή του στὸν κατηχούμενο γιὰ τὴ διενέργεια τοῦ βαπτίσματός του, καὶ τὴν πνευματικὴ συνδρομὴ καὶ ἐγγύηση τοῦ ἀναδόχου του. Τὰ διδακτικὰ ἀγαθά, τὴν πρόσκτηση τῶν ὁποίων ὄφειλε νὰ ὑλοποιήσει ὁ κατηχούμενος σὲ συγκεκριμένο χρονικὸ διάστημα, ἦταν συγκεκριμένα καὶ σχετίζονταν μὲ βιβλικὴ ὕλη ἢ τὴ σταδιακὴ ἐμβάθυνσή τους στὸ ὀρθόδοξο δόγμα. Τί σχέση ἔχει λοιπόν, αὐτὴ ἡ διαδικασία μὲ τὸ συνολικὸ πλαίσιο διδασκαλίας τοῦ ΜτΘ σήμερα; Ἀσφαλῶς καμία. Γιατί οἱ ὅροι διεξαγωγῆς τοῦ μαθήματος ἑδράζονται σὲ παιδαγωγικὴ βάση, ἐνῷ τὰ κριτήρια παρουσίασης τῆς διδασκόμενης ὕλης σχετίζονται μὲ τὴ δυνατότητα ἀνταπόκρισής της στὶς εὐρύτερες ὑπαρξιακὲς πνευματικὲς ἀνησυχίες ποὺ ἔχουν οἱ μαθητές μας σ' αὐτὴν τὴν εὐαίσθητη ἡλικία τῆς ἐφηβείας. Πολὺ συχνά, μάλιστα, διατυπώνονται ἐκ μέρους τους ἀμφισβητήσεις ἢ ἀκόμα καὶ ἀρνήσεις, ποὺ ἀποτελοῦν ἀπόρροια τῆς παραπάνω διαδικασίας. Ὅλες αὐτὲς οἱ πρακτικὲς γίνονται ἀπολύτως σεβαστὲς ἀπὸ τοὺς διδάσκοντες καθηγητές. Ἄλλοτε πάλι, μαθητές, ποὺ δὲν ἔχουν καμία σχέση μὲ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἢ συμμερίζονται ἄλλες θρησκευτικὲς δοξασίες, ἔχουν τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς τους στὸ σημερινὸ «κατηχητικὸ» ΜτΘ, χωρὶς κανένα περιθώριο ἀποκλεισμοῦ τους ἢ χωρὶς τὴν ἀνάληψη καμίας δέσμευσης γιὰ τὴν υἱοθέτηση τῶν προσφερομένων διδακτικῶν ἀγαθῶν. Ἀρκετὲς φορὲς μάλιστα, αὐτὰ τὰ παιδιὰ συνδράμουν ἀποφασιστικὰ στὴν ἐξέλιξη τῆς ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας. Ἀλήθεια, τί σχέση ἔχουν ὅλα αὐτὰ μὲ τὴ διαδικασία τῆς κατήχησης, ὅπως τὴν ἀναδείξαμε παραπάνω; Ἂς μᾶς βρεῖ ὁ κ. Ὑπουργὸς ἕνα κατηχητικὸ ἐγχειρίδιο, τὸ ὁποῖο νὰ ἐμπεριέχει θρησκειολογικὴ ὕλη, ὅπως συμβαίνει σήμερα μὲ τὸ σημερινὸ πρόγραμμα σπουδῶν τοῦ ΜτΘ. Ἢ μήπως δὲν γνωρίζει ἄραγε, ὅτι οἱ Ἕλληνες μαθητὲς ἔχουν σήμερα τὴ δυνατότητα νὰ μελετήσουν τὰ διάφορα θρησκεύματα στὰ πλαίσια μιᾶς ὁλόκληρης τάξης (Β Λυκείου); Ὅλα αὐτὰ δὲν συνιστοῦν γνώσεις ἐπὶ τῶν θρησκειῶν; Δὲν μαθαίνουν τὰ παιδιὰ γιὰ τὶς δογματικὲς ἀλήθειες τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, τοῦ Ἰνδουισμοῦ, τοῦ Βουδισμοῦ, ἢ τῶν ἄλλων μεγάλων θρησκευμάτων τοῦ κόσμου; Δὲν γίνονται ἀποδέκτες τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς διδασκαλίας τους; Δὲν προβαίνουν, στὰ πλαίσια τῆς διδακτικῆς διαδικασίας, σὲ κρίσεις, συγκρίσεις καὶ ἀναγωγές; Δὲν ἀναμοχλεύουν σύγχρονα προβλήματα βιοηθικῆς, ἀναδεικνύοντας, πάντα μὲ σεβασμὸ στὴν ἑτερότητα καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία, τὰ μεγάλα διλήμματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὶς σύγχρονες κοινωνίες; Ἂν ἡ ἀπάντηση σὲ ὅλα τὰ παραπάνω εἶναι θετική, τότε τὸ Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν συνιστᾶ ἕνα μάθημα γνώσης τῆς Ὀρθοδοξίας.

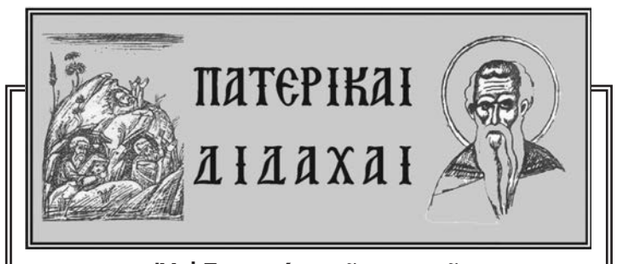

Ἡ ἀδυναμία τοῦ σατανᾶ

Ὅλοι γνωρίζουμε τὸν μεγάλο πόλεμο, ποὺ κάνει ὁ σατανᾶς στὸν ἄνθρωπο. Ἔχει ὅμως δύναμη ὁ σατανᾶς; Μπορεῖ νὰ κάνη κακὸ στὸν ἄνθρωπο; Καὶ πότε μπορεῖ; Λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι» (Εφ. στ 16).

Δηλαδή, μαζί μὲ ὅλα αὐτὰ νὰ πάρετε ἐπάνω σας καὶ νὰ φορέσετε σὰν ἄλλη μεγάλη ἀσπίδα, ποὺ θὰ σᾶς σκεπάζη ὁλόκληρους, τὴν πίστη, μὲ τὴν ὁποία θὰ μπορέσετε νὰ σβήσετε ὅλους τοὺς καυστικοὺς πειρασμοὺς τοῦ πονηροῦ, ποὺ μοιάζουν μὲ πύρινα βέλη.

Γιατὶ ὅμως ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ πειράζη ὁ σατανᾶς τὸν ἄνθρωπο;

● Ὁ Ἅγιος Μάξιμος λέγει ὅτι γιὰ πέντε αἰτίες παραχωρεῖ ὁ Θεὸς νὰ πολεμούμεθα ἀπὸ τοὺς δαίμονες.

Πρώτη αἰτία εἶναι νὰ διακρίνουμε τὴν ἀρετὴ ἀπὸ τὴν κακία πολεμοῦντες καὶ ἀντιπολεμούμενοι.

Δεύτερη, γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε μὲ πόλεμο καὶ κόπο τὴν ἀρετή, ὥστε νὰ ἔχουμε αὐτὴ βεβαία καὶ σταθερά.

Τρίτη, γιὰ νὰ μὴ ὑψηλοφρονήσουμε, ὅταν θὰ προκόπτουμε στὴν ἀρετή, ἀλλὰ νὰ εἴμεθα ταπεινοί.

Τέταρτη, γιὰ νὰ μισήσουμε ὁλοκληρωτικὰ τὴν κακία, ἀφοῦ τὴν δοκιμάσουμε.

Πέμπτη, ἐκτὸς ὅλων αὐτῶν, εἶναι νὰ μὴ λησμονήσουμε τὴν ἀδυναμία μας, οὔτε τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς βοήθησε, γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν ἀπάθεια.

Ὅμως ὅταν στηριζώμαστε στὴν δύναμη τοῦ Κυρίου ποιὰ εἶναι ἡ δύναμη τοῦ πονηροῦ;

● Ἔλεγαν γιὰ τὸν Ἀββᾶ Ἰωσὴφ τῆς Πανεφὼς ὅτι, σὰν ἦταν στὶς τελευταῖες του στιγμὲς καὶ γύρω του κάθονταν γέροντες, ἔρριξε τὸ βλέμμα του στὴ θυρίδα, εἶδε τὸν διάβολο νὰ κάθεται ἐκεῖ κοντὰ καὶ φώναξε στὸν μαθητή του, λέγοντας: «φέρε τὸ ραβδί. Γιατὶ αὐτὸς θαρρεῖ ὅτι γέρασα καὶ δὲν μπορῶ πλέον νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω». Καὶ σὰν ἔπιασε τὸ ραβδί, εἶδαν οἱ γέροντες τὸν διάβολο νὰ πηδᾶ ἀπὸ τὴν θυρίδα ἔξω σὰν σκυλὶ καὶ νὰ γίνεται ἄφαντος.

● Ἔλεγε κάποτε ὁ Μέγας Ἀντώνιος.

Ἀκοῦστε τί μοῦ συνέβη: Κάποτε κτύπησε κάποιος τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ μου. Βγῆκα καὶ ἄνοιξα. Ἀμέσως τότε εἶδα μπροστά μου ἕνα ὑψηλὸ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸ φαινόμενο. Τοῦ λέγω:

- Ποιὸς εἶσαι;

καὶ μοῦ ἀπαντᾶ:

- Ἐγὼ εἶμαι ὁ σατανᾶς.

- Τί ζητεῖς ἐδῶ; -Τὸν ρωτῶ.

- Γιατὶ -μοῦ ἀπαντᾶ- μὲ κατηγοροῦν ἄδικα οἱ Μοναχοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Χριστιανοί; Γιατὶ μὲ καταριοῦνται κάθε ὥρα;

Τοῦ εἶπα τότε ἐγώ:

- Γιατὶ καὶ σὺ τοὺς ἐνοχλεῖς;

- Δὲν τοὺς ἐνοχλῶ ἐγὼ -μοῦ ἀπαντᾶ- μόνοι τους ταράσσονται. Ἐγὼ πλέον τελείως ἐξησθένησα. Δὲν διάβασαν αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή: «Τοῦ ἐχθροῦ ἐτελείωσαν πλέον τὰ σπαδιὰ καὶ τὶς πόλεις κατεκρήμνισες;» (Ψαλμ. θ΄ 7). Δὲν ἔχω πλέον τόπο, δὲν ἔχω βέλος, οὔτε πόλη. Παντοῦ εὑρίσκονται Χριστιανοὶ καὶ ἡ ἔρημος ἀκόμη γέμισε ἀπὸ Μοναχούς. Λοιπὸν, ἂς περιφρονοῦν τοὺς ἑαυτούς τους καὶ ἂς μὴ μὲ καταρῶνται ἄδικα.

Τότε ἐγώ, ποὺ ἄκουγα κατάπληκτος τὰ λόγια τοῦ διαβόλου, θαύμασα τὴν Χάρη τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ εἶπα πάλι:

- Πάντοτε εἶσαι ψεύτης. Τώρα ὅμως εἶπες τὴν ἀλήθεια, χωρὶς νὰ τὸ θέλης. Διότι ὁ Χριστὸς μετὰ τὸν θεῖο ἐρχομό Του στὸν κόσμο σὲ ἐξησθένησε καὶ σὲ ἀπογύμνωσε, ἀφοῦ σὲ κατετρόπωσε.

Μόλις ἄκουσε ὁ διάβολος τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ αὐτὸ μόνο κατεκαίετο, ἐξηφανίσθη ἀμέσως.

Ἐφ ὅσον λοιπόν -λέγει ὁ Μέγας Ἀντώνιος- καὶ ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ὁμολογεῖ ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώση, ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ καταφρονήσουμε τελείως αὐτὸν καὶ τοὺς δαίμονές του.

Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπάντηση καὶ στὴν σημερινὴ ἐποχὴ σὲ ὅποιους τρέχουν, γιὰ νὰ λύσουν τὰ τυχὸν προβλήματά τους στὶς μάγισσες, στοὺς μάγους, στὰ μέντιουμ, στὶς ὁραματίστριες, στοὺς ὀνειροσκόπους, στοὺς χειρομάντεις καὶ γενικὰ σὲ αὐτούς, ποὺ παραδίδουν τὴν ψυχή τους στὸν διάβολο ποὺ τοὺς κοροϊδεύει. Μόνον ὅταν ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέπη, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Ἰώβ, μπορεῖ νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ ἐπιτρέπει ὁ Θεός.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΜΑΤΘ. (ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ)
31 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Ρωμ. ιβ΄6-14
Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ΄ 1 - 8
Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: ΣΤ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΑ ΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Τὴν θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἀναγνώσματος ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ στὴν Καπερναούμ τὴν ἀφηγοῦνται οἱ δύο Εὐαγγελιστὲς Ματθαῖος καὶ Λουκᾶς. Στὴ διήγησι τοῦ ἴδιου θαύματος ὑπάρχουν κάποιες διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο Εὐαγγελιστῶν, οἱ ὁποῖες βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθοῦν σὰν διαφωνία καὶ ἀντιθέσεις ποὺ ἀναιροῦν τὴν ἀλήθεια.

Σύμφωνα μὲ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς παρουσιάζεται μὲ περισσότερες λεπτομέρειες, ἀπ' ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, τὸ ἴδιο θαῦμα, ποὺ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία, εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν κάθοδό του ἀπὸ τὸ ὄρος καὶ τὴν εἴσοδό του στὴ Καπερναούμ, ὅπου καὶ διέμενε.

Ὁ διαφορετικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο οἱ δύο Εὐαγγελιστὲς ἐκθέτουν τὸ ἴδιο θαῦμα, δὲν δείχνει κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, ἀνθρώπους ποὺ μάχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἀλλὰ συνεργαζόμενους, ποὺ ἀναπληρώνουν ὁ ἕνας τὶς παραλείψεις τοῦ ἄλλου.

Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Θεῖος Διδάσκαλος ἀνταποκρίνεται ἄμεσα στὸ αἴτημα τοῦ ἑκατοντάρχου, εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν τρόπο ἐκεῖνο καὶ τὴ συμπεριφορά του ἀπέναντι στὴ Χαναναία γυναίκα. Ὅμως, ὁ Πανάγαθος Θεὸς γνωρίζει καὶ ἔχει χίλιους τρόπους, μὲ τοὺς ὁποίους κάθε φορὰ ὁδηγεῖ καὶ σώζει τοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν Καπερναούμ ὁ ἑκατόνταρχος πρὶν διατυπώση τὸ αἴτημά του τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Κύριος: «ἐγὼ ἀφοῦ ἔλθω θὰ θεραπεύσω τὸν ἄρρωστο». Καὶ ποὺ δὲν τὸ βλέπουμε σὲ κανένα ἄλλο θαῦμα τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελιστῶν. Σημειώνει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ὅτι «αὐτὸ ποὺ πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν τὸ ἔκανε προηγουμένως, τὸ κάνει ἐδῶ». Καὶ ἐξηγεῖ τὸ λόγο: «ἐνῶ σὲ ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις ἀκολουθοῦσε (ὁ Κύριος) τὴν θέλησι καὶ τὴν προαίρεσι αὐτῶν, ποὺ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς κάνη καλά, ἐδῶ τὸ ξεπερνάει αὐτό. Καὶ ὄχι μόνο ὑπόσχεται νὰ τὸν θεραπεύση, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὸ σπίτι του. Καὶ αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ νὰ μάθουμε ἡν ἀρετὴ τοῦ ἑκατοντάρχου».

Πολὺ εἰλικρινὴς καὶ συγκινητικὸς ἦταν ὁ τρόπος ποὺ ἀντέδρασε ὁ ἑκατόνταρχος στὸν λόγο τοῦ Κυρίου. Καὶ ἔχει μεγαλύτερη σημασία αὐτό, γιατὶ δὲν ἦταν Ἰσραηλίτης, ἀλλὰ ἐθνικός, εἰδωλολάτρης. «Κύριε, τοῦ εἶπε δὲν εἶμαι ἱκανὸς γιὰ νὰ εἰσέλθης στὸ σπίτι μου». Μπροστὰ στὸν ἅγιο Θεὸ ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος συγκλονίζεται ἀπὸ τὸ δέος καὶ δὲν βρίσκει τόπο νὰ σταθῆ μόνο κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἐλέους.

Ὁ ἑκατόνταρχος τῆς Καπερναούμ, ὁ ἐθνικὸς «προάγει» προωθεῖ, τοὺς χριστιανοὺς στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος μὲ τέτοια λόγια μᾶς προτρέπει σὲ μίμησι. «Ἂς ἀκούσωμε ὅσοι πρόκειται νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Χριστό... Ἂς ἀκούσωμε καὶ ἄς ζηλέψουμε (μὲ τὴν καλὴ ἔννοια) καὶ ἄς τὸ δεχθοῦμε μὲ σπουδή» Πότε; ὅταν θὰ κοινωνήσωμε. Τότε πρέπει νὰ αἰσθανόμαστε τὴν ἀναξιότητά μας, ἀλλὰ πάντως καὶ νὰ κοινωνήσωμε.

Στὴ συνέχεια θὰ διαβάσουμε τὶς εὔστοχες παρατηρήσεις τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Κοζάνης κυροῦ Διονυσίου, ποὺ ἀφοροῦν στὸ πρόσωπο καὶ τὸν τρόπο σκέψεως καὶ ἐνεργείας τοῦ ἑκατοντάρχου.

«Ἡ θεία βασιλεία δὲν θὰ κινδυνεύση ποτὲ νὰ μείνη ἄνευ πολιτῶν· πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι... οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται".

Δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἡ προειδοποίησις αὐτή. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐκπίπτουν τῆς βασιλείας ὅσοι ἀποδεικνύονται ἀνάξιοι τῶν θείων ἐπαγγελιῶν, ὅσοι κατέχουν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ "ἐν εὐδοκίᾳ". Ὁ Ἰούδας εἶχε θέσιν μεταξὺ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων καὶ εἶχε λεχθῆ καὶ περὶ τούτου τὸ "καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ", ἀλλὰ παρὰ ταῦτα εὗρεν εἰς αὐτὸν καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἐκπλήρωσιν ἡ προφητεία ἐν τοῖς Ψαλμοῖς ἡ λέγουσα· "γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος καὶ μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ" καὶ "τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος". Καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶπεν ὁ Κύριος ὅτι "πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς", πολλοὶ δὲ ἐξ ἡμῶν ἀκούσαντες τὸν λόγον τοῦτον ἐπαναπαύονται, ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι διὰ τὴν ἐπαγγελίαν ὁ Θεὸς ὁπωσδήποτε δεσμεύεται ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία μὲν πράγματι δὲν θὰ ἡττηθῇ ποτὲ καὶ δὲν θὰ γνωρίσῃ θάνατον, ἀλλ' ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, ὄχι μόνον ποὺ τὴν διώκουν ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων διώκεται ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι κυρίως αὐτοὶ ποὺ δὲν τῆς προσφέρουν τίποτε, ἀλλὰ τὴν ζημιώνουν μὲ τὸ νὰ ἔχουν κολλήσει εἰς αὐτὴν διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἄνεσίν των. Ἀλλ' οὔτε οἱ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἅς ἐπαναπαύωνται, ὅτι τάχα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκβληθοῦν οὔτε οἱ ἐκτὸς αὐτῆς ἅς περιπίπτουν εἰς ἀπόγνωσιν, ὡς ἐὰν δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσέλθουν».

(Μητροπολίτου Κοζάνης Διονυσίου, «ΟΙΚΟΔΟΜΗ», σελ. 214-215).

Στὴ συνέχεια θὰ ἀναγνώσουμε ἀπὸ τὸν ἱερὸ Συναξαριστὴ θαυμαστὸ γεγονός ἀπὸ τὴν βιογραφία τῆς Ὁσίας Μακρίνης Ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ποὺ δείχνει τὸ μέγεθος καὶ τὰ κατορθώματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

«Συνήθως οἱ ἅγιοι δὲν ἐπιχειροῦσαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς δικές τους ἀσθένειες. Ἡ ὁσία ὅμως Μακρίνα βρέθηκε σὲ φοβερὸ δίλημμα.

Ἕνας ὄγκος ἀναπτύχθηκε στὸ στῆθος της καὶ διαρκῶς μεγάλωνε. Ἡ μητέρα της, ἡ ἁγία Ἐμμέλεια, καθὼς καὶ οἱ ἀδελφὲς τῆς μονῆς της, τὴν προέτρεπαν καὶ τὴν παρακαλοῦσαν νὰ καλέσουν γιατρό. Αὐτὸ ὅμως ἡ ἡγουμένη ἤθελε ὁπωσδήποτε νὰ τὸ ἀποφύγη. Τὸ νὰ ἀποκαλύψη σὲ ξένα μάτια τὸ σῶμα της τὸ θεωροῦσε κακό, χειρότερο ἀπὸ τὸν καρκίνο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅσο οἱ ὑποτακτικές της μάθαιναν ὅτι ὁ ὄγκος πλησιάζει στὴν καρδιά, τόσο τὴν ἱκέτευαν νὰ ζητήσουν τὴν βοήθεια γιατροῦ, ἀφοῦ ἡ ἰατρικὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀποκαλύφθηκε στοὺς ἀνθρώπους.

Κουρασμένη ἀπὸ τὰ πολλὰ παρακάλια τῆς μητέρας καὶ τῶν πνευματικῶν της θυγατέρων, ἡ ὁσία Μακρίνα μπῆκε ἕνα βράδυ στὸν ναό, γονάτισε καὶ πέρασε ὅλη τὴν νύχτα μὲ θερμὴ προσευχὴ στὸν παντοδύναμο Θεό, γιὰ νὰ τῆς χαρίση τὴν ὑγεία. Τὰ δάκρυά της μούσκεψαν τὸ ἔδαφος. Ἔκανε λίγο πηλὸ καὶ τὸν ἄπλωσε στὴν περιοχὴ τοῦ ὄγκου. Τὸ πρωΐ πῆγε στὴν μητέρα της, ποὺ δὲν ἔπαψε νὰ τὴν ἱκετεύη νὰ καλέση γιατρό, καὶ τῆς δήλωσε ὅτι θὰ γίνη καλά, ἂν τὴν σταύρωνε στὸ ἄρρωστο μέρος.

Πραγματικά, μόλις ἡ μητέρα ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ σταύρωσε τὸ στῆθος τῆς ὁσίας ὁ ὄγκος ἐξαφανίσθηκε. Ἄφησε μόνο ἕνα μικρὸ ὑπόλειμμα, σὰν ἐνθύμιο τῆς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ἡ προσπάθεια τῆς ὁσίας ν' ἀποφύγη τὸν θαυμασμὸ καὶ νὰ προβάλη τὴν μητέρα της σὰν ὄργανο τῆς θείας χάριτος.

(«Χαρίσματα καὶ Χαρισματοῦχοι» Τόμος Α΄ σελ. 160-161).

Ἀγαπητοί μου ἀναγνῶστες, ἔπεπα ἀπὸ τὰ ὅσα ἀκούσαμε κατὰ τὴν ἐξιστόρησι τοῦ θαύματος τῆς θεραπείας τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου τῆς Καπερναούμ, ὕστερα, ἀπὸ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν γιὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὴν ὑποδειγματικὴ καὶ ἀξιοθαύμαστη πίστι τοῦ Ρωμαίου αὐτοῦ ἀξιωματούχου, καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ εὔγλωττο παράδειγμα ἰσχυρῆς καὶ ἀκλόνητης πίστεως μὲ τὰ θαυμαστά της ἀποτελέσματα, τὸ μήνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς μᾶς τὸ δίνει ὁ ἱερὸς Ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας, λέγοντας μὲ τόνο καὶ ἔμφασι: «Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα», καθὼς ἐπίσης καὶ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

26ον

Ὁ παγκόσμιος ἔλεγχος μὲ πρόσχημα τὸ περιβάλλον

Ὁ 16ος (XVI) τίτλος τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, ποὺ ὀνομάζεται «Περιβάλλον», κρύβει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα καὶ ὕπουλα σημεῖα τῆς Δυτικῆς πολιτικῆς. Μὲ πρόφαση τὸ περιβάλλον, οἱ ἰθύνοντες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ὁρίζουν τὸ πῶς πρέπει κάθε κράτος μέλος νὰ διαχειρίζεται τοὺς φυσικούς του πόρους καὶ ἰδιαίτερα τοὺς ὑδάτινους! Κανένα κράτος **δὲν μπορεῖ αὐτοτελῶς** καὶ **χωρὶς τὴν ἔγκριση** τῆς Ἑνώσεως νὰ διαχειριστεῖ ἀκόμα καὶ τὸ νερό του!

Πρὶν ἀπὸ τὴν παράθεση τῶν σχετικῶν χωρίων τῆς Συνθήκης εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐπαναλάβουμε τὴν διευκρίνιση[1] ὅτι ἡ ἐπίσημη Ἑλληνικὴ μετάφραση τῆς Συνθήκης ἀκολουθεῖ τὴν ἀρίθμηση τοῦ Ἀγγλικοῦ κειμένου σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὰ ἄρθρα: 130a, 130b, 130c, 130d κλπ. Ὅμως, δὲν μεταφράζονται μὲ Ἑλληνικοὺς ἀριθμούς, πχ τὸ 130k δὲν μεταφράζεται στὸ σωστὸ 130ια, ἀλλὰ σὲ 130κ, ἀκολουθώντας λανθασμένα τὴν Ἀγγλικὴ φιλοσοφία καὶ παραβλέποντας τὴν σωστὴ ἀρίθμηση.

«Ἄρθρο 130ᴾ

1. Ἡ πολιτικὴ τῆς Κοινότητας στὸν τομέα τοῦ περιβάλλοντος συμβάλλει στὴν ἐπιδίωξη τῶν ἑξῆς στόχων:

- τὴ διατήρηση, προστασία καὶ βελτίωση τῆς ποιότητας τοῦ περιβάλλοντος,

- τὴν προστασία τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου,

- τὴ συνετὴ καὶ ὀρθολογικὴ χρησιμοποίηση τῶν φυσικῶν πόρων,

- τὴν προώθηση, σὲ διεθνὲς ἐπίπεδο, μέτρων γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν περιφερειακῶν ἢ παγκόσμιων περιβαλλοντικῶν προβλημάτων.

[…]

*Στὰ πλαίσια αὐτά, τὰ μέτρα ἐναρμόνισης ποὺ ἀνταποκρίνονται στὶς προαναφερόμενες ἀνάγκες περιλαμβάνουν, ὅπου ἐνδείκνυται, ρήτρα διασφάλισης ποὺ **ἐξουσιοδοτεῖ τὰ κράτη μέλη νὰ λαμβάνουν,** γιὰ μὴ οἰκονομικοὺς περιβαλλοντικοὺς λόγους, προσωρινὰ μέτρα **ὑποκείμενα σὲ κοινοτικὴ διαδικασία ἐλέγχου.***

3. Κατὰ τὴν ἐκπόνηση τῆς πολιτικῆς της στὸν τομέα τοῦ περιβάλλοντος, ἡ Κοινότητα λαμβάνει ὑπόψη:

- τὰ διαθέσιμα ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ δεδομένα,

- τὶς συνθῆκες τοῦ περιβάλλοντος στὶς διάφορες περιοχὲς τῆς Κοινότητας,

- τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὶς ἐπιβαρύνσεις ποὺ μποροῦν νὰ προκύψουν ἀπὸ τὴ δράση ἢ τὴν ἀπουσία δράσης,

- τὴν οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀνάπτυξη τῆς Κοινότητας στὸ σύνολό της καὶ τὴν ἰσόρροπη ἀνάπτυξη τῶν περιοχῶν της.

[…]

Ἄρθρον 130ᴱ

1. Τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ τὴ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 189ᴳ καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπή, ἀποφασίζει τὶς δράσεις ποὺ πρέπει νὰ ἀναλάβει ἡ Κοινότητα γιὰ τὴν ὑλοποίηση τῶν στόχων ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἄρθρο 130ᴾ.

*2. **Κατὰ παρέκκλιση ἀπὸ τὴ διαδικασία λήψεως ἀποφάσεως τῆς παραγράφου 1** καὶ μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τοῦ ἄρθρου 100ᴬ, τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας ὁμόφωνα προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπή, θεσπίζει:*

- διατάξεις κυρίως φορολογικοῦ χαρακτήρα,

- τὰ μέτρα ποὺ ἀφοροῦν τὴ χωροταξία, τὶς χρήσεις τῆς γῆς, ἐξαιρουμένης τῆς διαχείρισης τῶν ἀποβλήτων καὶ τῶν μέτρων γενικοῦ χαρακτήρα, καθὼς καὶ τὴ διαχείριση τῶν ὑδάτινων πόρων,

- τὰ μέτρα ποὺ ἐπηρεάζουν αἰσθητὰ τὴν ἐπιλογὴ ἑνὸς κράτους μέλους μεταξὺ διαφορετικῶν πηγῶν ἐνέργειας καὶ τὴ γενικὴ διάρθρωση τοῦ ἐνεργειακοῦ του ἐφοδιασμοῦ.

[…]

Ἄρθρον 130ᵀ

*Τὰ μέτρα προστασίας ποὺ θεσπίζονται δυνάμει τοῦ ἄρθρου 130ᴱ δὲν ἐμποδίζουν τὰ κράτη μέλη νὰ διατηροῦν καὶ νὰ θεσπίζουν μέτρα ἐνισχυμένης προστασίας. **Τὰ μέτρα αὐτὰ πρέπει νὰ συμβιβάζονται μὲ τὴν παροῦσα συνθήκη, καὶ κοινοποιοῦνται στὴν Ἐπιτροπή».***

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μπορεῖ νὰ μὴ γνωρίζουν πὼς ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση στηρίχθηκε σὲ αὐτὲς τὶς διατάξεις τῆς Συνθήκης προκειμένου νὰ ἐφαρμόσει ἕνα σχέδιο, ποὺ φέρνει ἀκόμα πιὸ κοντὰ τὸν ἐπιδιωκόμενο στόχο της, δηλαδὴ **τὴν παγκόσμια ἐπιβολὴ μιᾶς ἑνιαίας κυβερνήσεως.**

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 2014 στὴν Δημόσια Γερμανικὴ Τηλεόραση ἡ ἑκπομπὴ "Monitor"[2] εἶχε ἀποκαλύψει τὴν πίεση, ποὺ ἀσκοῦσε (καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀσκεῖ) ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ στὰ κράτη μέλη, προκειμένου **νὰ ἰδιωτικοποιήσουν τὶς ἐθνικὲς ἑταιρεῖες ὑδρεύσεως.**

Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὶς δύο μεγάλες Ἑλληνικὲς κρατικὲς ἑταιρεῖες ὑδρεύσεως, ΕΥΔΑΠ καὶ ΕΥΑΘ, σύμφωνα μὲ ἐπίσημο ἔγγραφο[3], ποὺ διέρρευσε ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ περιλαμβάνει τὴν λίστα μὲ τὰ πρὸς ἐκποίηση στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς περιουσίας, ἀπὸ ἀεροδρόμια μέχρι Κοινωφελεῖς Ὑπηρεσίες, περιγράφοντας συγκεκριμένα βήματα καὶ χρονοδιαγράμματα γιὰ τὴν ἐκποίησή τους.

Συγκεκριμένα, τὸ ἔγγραφο ἀναφέρει στὴν σελίδα 24:

18. Ἑταιρεία Ὑδρεύσεως καὶ Ἀποχετεύσεων Θεσσαλονίκης (Ε.Υ.Α.Θ.)

Ἡ ΕΥΑΘ ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸ δικαίωμα παροχῆς ὑπηρεσιῶν ὕδρευσης καὶ ἀποχέτευσης στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Θεσσαλονίκης, δυνάμει συμβάσεως μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο καὶ γιὰ μία τριακονταετία, ποὺ ἄρχισε τὸ 2001.

Μέθοδος Ἰδιωτικοποιήσεως

Πώληση τοῦ 23% τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου.

Τὸ ΤΑΙΠΕΔ ἤδη κατέχει τὸ 74%

Παροῦσα κατάστασις

Ἡ προηγούμενη ἀπόπειρα ἰδιωτικοποίησης ἀνεστάλη μετὰ τὴν ἔκδοση ἀπόφασης τοῦ ΣτΕ ἐπὶ τῆς ὁμοιοτρόπου ἰδιωτικοποίησης τῆς ΕΥΔΑΠ. Σύμφωνα μὲ αὐτὴν τὸ κράτος πρέπει νὰ κατέχει τουλάχιστον τὸ 50% σὺν μία μετοχή. Ἔτσι μπορεῖ νὰ πωληθεῖ μόνο μειοψηφικὸ πακέτο.

Ἑπόμενα βήματα – Κύρια θέματα

- Ἑπόμενα βήματα:
- Πρόσληψη συμβούλων ἀπὸ τὸ ΤΑΙΠΕΔ.
- Ἐκτίμηση ἐναλλακτικῶν τρόπων γιὰ τὴν πώληση τοῦ 23%.
- Βελτίωση τοῦ νομικοῦ πλαισίου καὶ ὑπογραφὴ τροποποιημένης σύμβασης μεταξύ τῆς ἑταιρείας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

19. Ἑταιρεία Ὑδρεύσεως καὶ Ἀποχετεύσεων Πρωτευούσης (Ε.ΥΔ.Α.Π.)

Ἡ ΕΥΔΑΠ ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸ δικαίωμα παροχῆς ὑπηρεσιῶν ὕδρευσης καὶ ἀποχέτευσης στὴν Ἀττική, δυνάμει συμβάσεως μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο καὶ γιὰ μία εἰκοσαετία, ποὺ ἄρχισε τὸ 1999.

Μέθοδος Ἰδιωτικοποιήσεως

Πώληση τοῦ 11% τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου.

Τὸ ΤΑΙΠΕΔ ἤδη κατέχει τὸ 27%

Παροῦσα κατάστασις

Ἡ πώληση τοῦ 34.03% τῶν μετοχῶν ἀκυρώθηκε ἀπὸ τὸ ΣτΕ. Τὸ ΤΑΙΠΕΔ κατέχει τὸ 27% τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο τὸ 34%. Σύμφωνα μὲ αὐτὴν τὸ κράτος πρέπει νὰ κατέχει τουλάχιστον τὸ 50% σὺν μία μετοχή. Ἔτσι μπορεῖ νὰ πωληθεῖ μόνο μειοψηφικὸ πακέτο.

Ἑπόμενα βήματα – Κύρια θέματα

Κύρια ζητήματα πρὸς διευθέτηση:

- Τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο καὶ τὸ ΤΑΙΠΕΔ νὰ ἀναζητήσουν ἐπιστροφὴ κεφαλαίων, ὅπως προβλέπεται ἀπὸ τὸν Νόμο.
- Πρόσληψη συμβούλων ἀπὸ τὸ ΤΑΙΠΕΔ.

Γιὰ τὴν ἱστορία νὰ ἀναφέρουμε τὸ παράδειγμα τῆς Γερμανικῆς πρωτεύουσας, τοῦ Βερολίνου, ποὺ τὸ 1999 ἐκποίησε τὸ 49,9% τῆς δικῆς του ἑταιρείας ὕδρευσης (BWB) σύμφωνα μὲ τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht. Παρὰ τὸ ὅτι οἱ ἰδιωτικὲς ἑταιρεῖες κατεῖχαν μειοψηφικὸ πακέτο, ἤλεγχαν τὴν διοίκηση (management) ἔχοντας παράλληλα ἀποσπάσει ἐγγυήσεις γιὰ μεγάλα κέρδη μέσα ἀπὸ μυστικὲς συμφωνίες. Τὸ 2013, μετὰ ἀπὸ μία σειρὰ ἀντιδράσεων καὶ λαϊκῆς κατακραυγῆς, ὁ ἔλεγχος τῆς ἑταιρείας ὑδάτων **ἐπέστρεψε** στὸ Γερμανικὸ δημόσιο.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ δημοσίευμα τοῦ Guardian[4] πέρυσι τὸ καλοκαίρι, ποὺ ἀνέφερε πὼς ἡ πίεση τῆς Γερμανικῆς κυβέρνησης καὶ τῶν ἰθυνόντων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς σχετικὰ μὲ τὴν ἰδιωτικοποίηση τοῦ νεροῦ στὴν Ἑλλάδα εἶναι **πλήρως ἀντίθετη μὲ τὴν τάση,** ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη, ὅπου οἱ πόλεις "ἀνακτοῦν" τὸν ἔλεγχο τῶν ἑταιρειῶν ὕδρευσης μετὰ ἀπὸ ὅλα τὰ **ἀποτυχημένα παραδείγματα ἰδιωτικοποιήσεων.**

Ὡστόσο, δὲν εἶναι μόνο τὸ ζήτημα τοῦ ἐλέγχου τῶν ὑδάτινων πόρων, ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν Τίτλο τῆς Συνθήκης. Τὸ πρόσχημα τοῦ περιβάλλοντος χρησιμοποιεῖται **κατὰ κόρον ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτὲς τῆς οἰκουμενισμοῦ** (παγκοσμιοποιήσεως) τόσο σὲ πολιτικό, ὅσο καὶ σὲ θρησκευτικὸ ἐπίπεδο.

Ὁ νῦν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἔχει γίνει γνωστὸς μὲ τὸ προσωνύμιο ὁ **"πράσινος πατριάρχης",** τίτλο ποὺ τοῦ ἀπένειμε πρῶτος ὁ Albert Arnold "Al" Gore Jr., 45ᵒˢ ἀντιπρόεδρος τῶν ΗΠΑ ὑπὸ τὸν William Jefferson "Bill" Clinton (1993-2001). Τὸ 2002, μάλιστα, βραβεύτηκε μὲ τὸ βραβεῖο Sophie[5] γιὰ τὴν συνεισφορά του στοὺς ἀγῶνες γιὰ … τὶς περιβαλλοντικὲς ἀλλαγές!

Ἀλλὰ καὶ στὴν πολιτικὴ **ὑπάρχουν κόμματα διασκορπισμένα σὲ πολλὲς χῶρες, ποὺ πρεσβεύουν – τάχα– τὴν οἰκολογία, ἐνῷ ἐπὶ τῆς οὐσίας προωθοῦν τὴν πολιτικὴ τῆς μιᾶς παγκοσμίου κυβερνήσεως.** Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν χῶρο τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅπου ἡ κατευθυνόμενα ἀλλοπρόσαλλη δραστηριότητα τῆς περιβόητης "οἰκολογικῆς" GreenPeace ὀδήγησε στὴν υἱοθέτηση τῆς φασιστικῆς καὶ ἀπολυταρχικῆς TTIP[6], ποὺ ἐπὶ τῆς οὐσίας νομιμοποιεῖ τὸν ἑταιρικὸ φασισμὸ σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο.

Ζοῦμε σὲ μία ἐποχὴ ὅπου τὸ "κακὸ" καὶ τὸ "καλὸ" ἔχουν δυσδιάκριτα ὅρια. Ἅπαντες φαίνεται νὰ χρησιμοποιοῦν **τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα καὶ συνήθως οἱ πονηρὲς προθέσεις κρύβονται πίσω ἀπὸ ὡραῖες, "φιλάνθρωπες" καὶ –τώρα τελευταῖα– ἀπὸ ἐκκλησιαστικὲς διακηρύξεις!** Ὡστόσο ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ εὐεργετηθήκαμε μὲ τὸ νὰ γνωρίσουμε τὸν Θεό μας καὶ τὸ Θέλημά Του, ἔχουμε ἕνα **ἀλάνθαστο κριτήριο** προκειμένου νὰ μὴ ξεγελαστοῦμε: Δὲν ὑπάρχει καλό, ποὺ δὲν συμπεριλαμβάνει τὸν Θεό, καί, δὲν ὑπάρχει τίποτε κακὸ σὲ ὅλα ὅσα μᾶς παρέδωσε ὁ Θεὸς διὰ τῶν Ἁγίων του. Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα, ποὺ θέλουν νὰ διώξουν μακρυὰ τὴν Ἀλήθεια ἐπιβάλλοντας τὴν τρέλλα, τὴν κακία καὶ τὶς ἄνομες ἐπιδιώξεις τῆς σημερινῆς ἐποχῆς!

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. Ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθμὸς φύλλου 2112, 8 Ἀπριλίου 2016. 2. https://youtu.be/BW9P15X2Dto. 3. http://tinyurl.com/ha2qf3a. 4. http://tinyurl.com/h44pq6y. 5. Ἦταν ἕνα διεθνὲς βραβεῖο γιὰ τὸ περιβάλλον καὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη, ποὺ συνοδευόταν ἀπὸ χρηματικὸ ἔπαθλο ὕψους 100.000 δολλαρίων ΗΠΑ. Ἡ ἐτήσια ἀπονομή του γινόταν ἀπὸ τὸ 1997, ποὺ θεσμοθετήθηκε, ἀπὸ τὸν Νορβηγὸ συγγραφέα Jostein Gaarder καὶ τὴν σύζυγό του Siri Dannevig. Ἡ ὀνομασία του προερχόταν ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Gaarder μὲ τίτλο "Sophie's World" (ὁ κόσμος τῆς Sophie). Ἡ ἀπονομὴ γινόταν στὶς 22 Ἰουνίου στὸ Oslo μέχρι καὶ τὸ 2013, ποὺ ἀνακοινώθηκε πὼς ἦταν ἡ τελευταία χρονιὰ ἀπονομῆς τοῦ βραβείου, λόγῳ ἐξάντλησης τῶν κονδυλίων. 6. Ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθμὸς φύλλου 2119, 3 Ἰουνίου 2016.

Ἀναλλοίωτον τὸ σκήνωμα εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος

Ὁ Σεβ. Φθιώτιδος ἀναφέρει ὅτι τοῦ ἔχουν διηγηθῆ πολλὰ περιστατικὰ ἐμφανίσεως τοῦ μακαριστοῦ ἱερομονάχου Βησσαρίωνος καὶ τώρα ἑτοιμάζει τὴν αἴτησιν ἁγιοκατατάξεως. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τῶν Ἀνδῆ Βούλγαρη, Φέντια Δημοπούλου, Χριστιάνα Μπακατσιᾶ εἰς τὴν ἐφημερίδα «FREDDO» τῆς 8ης Ἰουλίου 2016:

«Ἔχουν περάσει 10χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀνεύρεσης τοῦ ἄφθαρτου λειψάνου τοῦ ἱερομόναχου Βησσαρίωνα, κατὰ τὴ διάρκεια ἐργασιῶν στὴ Μονὴ Ἀγάθωνος. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ σκήνωμά του παραμένει σχεδὸν ἀνέπαφο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εὐωδιάζει…Τὴν ἴδια ὥρα, κάτοικοι ἀπὸ τὸ Νομὸ Φθιώτιδος ἀλλὰ καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Θεσσαλίας ἔχουν δηλώσει ἐπώνυμα στὴ Μητρόπολη ὅτι ἔχουν δεῖ τὸν π. Βησσαρίωνά τους νὰ στέκεται «ζωντανὸς» μπροστά τους, ἐνῶ πολλοὶ εἶναι καὶ ὅσοι κάνουν λόγο γιὰ θαύματα ποὺ ἔχει κάνει ὁ ἱερομόναχος. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ παράδειγμα ποὺ ἀναφέρει στὴ «Freddo» ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος Νικόλαος, γιὰ τὸν ψάλτη ἐκκλησίας ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνέφερε ὅτι εἶδε τὸν π. Βησσαρίωνα νὰ στέκεται στὴν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ: «Μοῦ ἔχουν ἀναφερθεῖ πολλὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἔχω συγκεντρώσει καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ μπορεῖτε νὰ τὰ δεῖτε ἀναλυτικά. Θὰ σᾶς πῶ μόνο ὅτι ὁ ψάλτης τοῦ χωριοῦ, ἕνας ἁπλὸς καὶ λογικὸς ἄνθρωπος, τὸν εἶδε ὁλοζώντανο μπροστά του. Καὶ δὲν εἶναι ὁ μόνος! Ἐμφανίζεται καὶ σὲ νέους ἀνθρώπους καὶ τοὺς καθοδηγεῖ. Ὁ γέροντας εἶναι ἀναμφισβήτητα ἅγιος». Τί ἀπαντάει σὲ ὅσους διαφωνοῦν μὲ τὴ γνώμη του; «Ἂς ἔρθουν πρῶτα, ἂς ἐξετάσουν τὸ σκήνωμα καὶ ὕστερα ἂς μοῦ ποῦν. Ὁ γέροντας ἦταν θαμμένος σὲ ἕνα ἁπλὸ τάφο, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ σταυρὸς ποὺ φοροῦσε ἔχει πρασινίσει ἀπὸ τὸν χρόνο. Τὸ σκήνωμά του, ὄχι μόνο μέχρι καὶ σήμερα παραμένει ἀναλλοίωτο, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ καὶ εὐωδιάζει… τὸ σκήνωμα παραμένει σχεδὸν στὴν ἴδια κατάσταση ὅπως στὶς 3 Μαρτίου τοῦ 2006, ὅταν ἐντοπίστηκε ἄφθαρτο. Μάλιστα, τότε, ὁ ἀείμνηστος ἰατροδικαστὴς Παναγιώτης Γιαμαρέλλος, ὁ «πρώτανης», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν, τῆς Ἰατροδικαστικῆς Ὑπηρεσίας, εἶχε πεῖ: «Ἐὰν περάσουν δύο ἢ τρία χρόνια καὶ τὸ λείψανο παραμένει ὡς ἔχει, νὰ πάρουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες λαμπάδες καὶ νὰ ἔλθουν ἐδῶ νὰ τὸν προσκυνήσουν, διότι εἶναι ἅγιος».

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Τὴν 23ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ. Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Στουντένιτσα Σερβίας

Αἱ σχέσεις μέ τό Βατικανόν

*Τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ **Κωνσταντίνου Μουρατίδου***

Ἀλλ' αἱ καταστρεπτικαὶ συνέπειαι ἐκ τῆς προδοσίας ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης τῆς ἀποστολῆς του ὡς ἐκπροσώπου τοῦ θεανθρώπου διὰ τῆς ἐκπτώσεως εἰς ἄρχοντα τοῦ βατικανείου κρατικοῦ τερατουργήματος, δὲν περιωρίσθησαν, ὡς ἦτο φυσικόν, μόνον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Λουθήρου καῦσιν τοῦ Corpus Juris Cononici, ἀλλὰ προσέλαβον τρομακτικὰς διαστάσεις ἀποβᾶσαι μοιραῖαι διὰ τὴν ἑνότητα τῆς χριστιανοσύνης καὶ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ πορείαν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Μεγάλαι ὁμάδες κατασκανδαλισθέντων πιστῶν ἐκ τῆς παπικῆς προδοσίας ἀπεχώρησαν ἐν μέσῳ θυέλλης διαμαρτυριῶν ἐκ τοῦ ρωμαιακαθολικισμοῦ καὶ συνέπηξαν αὐτονόμους προτεσταντικὰς κοινότητας.

Τὸ μέγεθος τοῦ σκανδαλισμοῦ καὶ τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τῆς ὀξύτητος, τὴν ὁποίαν ἐπὶ αἰῶνας προσέλαβεν ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς παπικῆς παναιρέσεως ἐν τῇ Δύσει, καταφαίνεται ἐκ τῶν βαρυτάτων ἐκφράσεων, αἵτινες ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς «Ἐκκλησίας» καὶ τοῦ πάπα ἐκ μέρους τῶν ἀντιφρονούντων. Οὗτοι δὲν ἐδίστασαν νὰ χαρακτηρίσουν τὴν παπικὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς τὸ «μέγα θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως», ὡς τὴν Ecclesiam Malignantium. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ Πάπας Σίλβεστρος, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλουν «πρῶτον Ἀντίχριστον», ἀπεδέχθη τὴν ψευδοκωνσταντίνειον δωρεάν, ἔπαυσε κατὰ τοὺς Βαλδίους ὁ ρωμαιοκαθολικισμὸς νὰ εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ Πάπας ἀπέβη «Capitem Omnium Errorum» (Κεφαλὴ πασῶν τῶν αἱρέσεων). Ὁ δὲ Λούθηρος εἰς ἓν τῶν τελευταίων ἔργων του, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Κατὰ τοῦ Παπισμοῦ τῆς Ρώμης ὑπὸ τοῦ Διαβόλου ἱδρυθέντος» ἀπονέμει εἰς τὸν Πάπαν τοὺς βαρύτερους δυνατοὺς χαρακτηρισμούς, ταυτιζομένων τελικῶς τοῦ μὲν Πάπα πρὸς τὸν Ἀντίχριστον, τοῦ δὲ παπισμοῦ πρὸς τὸν Σατανισμόν!

Ἀλλὰ ἡ κατὰ τῆς προδοσίας τοῦ Πάπα ἀγανάκτησις δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν Δύσιν, ἀλλ' ἐπεξετάθη εἰς ὅλην τὴν χριστιανοσύνην. Αὐτὸς ὁ ἐθναπόστολος τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐθνομάρτυς ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς δὲν ἐδίσταζε νὰ χαρακτηρίζῃ τὸν Πάπαν Ἀντίχριστον.

Τὸ μεγαλύτερον ἔγκλημα τοῦ Παπισμοῦ ὑπῆρξεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ διάσπασις τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀπώθησις μεγάλου μέρους τῶν λαῶν ἐκτὸς τῆς χριστιανοσύνης πρὸς τὴν ἀθεΐαν καὶ τὴν ἀπιστίαν.

Ἡ θρησκευτικὴ ἑνότης τῆς Εὐρώπης λόγῳ τῶν παπικῶν σκανδάλων τελεσιδίκως διεσπάσθη, τοῦθ' ὅπερ καὶ συνιστᾶ τὴν μεγάλην τραγῳδίαν τῆς Εὐρώπης ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου γενικώτερον.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ τραγῳδία, διὰ νὰ γίνῃ ὁ Πάπας κοσμοκράτωρ (!) Ἀλλ' ἀντὶ τῆς Κοσμοκρατορίας, κατήντησε τελικὰ εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἄνευ ὑπηκόων καὶ ἐδάφους κωμικοῦ κρατιδίου τοῦ Βατικανοῦ, ἀξιοθρήνητος συνοδοιπόρος τῶν ἀποικιοκρατῶν καὶ ἰμπεριαλιστῶν, οἱ ὁποῖοι κατεδυνάστευον τοὺς ἰθαγενεῖς λαοὺς τῆς γῆς.

Ἀλήθεια! Πόσον διάφορος θὰ ἦτο ἡ πορεία τῆς στρατευομένης ἐπὶ γῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐὰν ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ἠκολούθει ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐὰν ἀντὶ τῆς ματαιότητος τῆς προσκαίρου κοσμικῆς δόξης προετίμα τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ, ἀντὶ τῆς ἐγκοσμίου βασιλείας τῶν ἀνθρώπων ἐπέλεγε τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐὰν ἀντὶ τῆς προκαθημένης τῆς ἐξουσίας διετήρει διὰ τὴν χριστιανοσύνην τῆς Δύσεως ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν τίτλον τῆς προκαθημένης τῆς ἀγάπης.

Τότε οἱ λαοὶ τῆς Γῆς βλέποντες τὴν ἑνότητα, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην τῶν πιστῶν, θὰ ἐδόξαζον τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, συμφώνως πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου: «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς» (Ματθ., ε΄ 16) καὶ θὰ ἐπεδίωκον νὰ γίνουν μέλη τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς ὅμως! Ἡ ὑπὸ τοῦ παπισμοῦ διαστροφὴ τῆς Ἀληθείας, αἱ ἀντιφάσεις μεταξὺ λόγων καὶ ἔργων, ἡ χρῆσις βίας καὶ καταναγκασμοῦ καὶ ἡ συνεργασία μετὰ τῶν ἀπομυζώντων τὸν μόχθον τῶν λαῶν ἀποικιοκρατῶν καὶ ἰμπεριαλιστῶν κατέστησαν τόσον ἀπεχθῆ τὸν ὑπ' αὐτοῦ κηρυττόμενον πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς Χριστιανισμόν, ὥστε νὰ προτιμοῦν οὗτοι τὴν Κόλασιν ἀντὶ τοῦ Παραδείσου τῶν παπικῶν.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ ἰθαγενοῦς ἐκείνου φυλάρχου, τὸν ὁποῖον οἱ συνεργαζόμενοι μὲ τοὺς ἱεραποστόλους ἀποικιοκράται κατεδίκασαν εἰς τὸν διὰ πυρᾶς θάνατον. Εἰς τὴν προσπάθειαν τῶν ἱεραποστόλων, ὅπως πείσουν αὐτὸν νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν Παράδεισον καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν Κόλασιν, ἐρώτησε: θὰ ἔλθετε καὶ ἐσεῖς ἐκεῖ; Καὶ εἰς καταφατικὴν ἀπάντησιν τῶν ἱεραποστόλων εἶπε: Προτιμῶ τὴν Κόλασιν!

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀναπτυχθέντων κατανοεῖ πᾶς τις, διατὶ ἐχαρακτρίσθη ὑπὸ πολλῶν τὸ Βατικανὸν ὡς κράτος τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἀναστάσεως Ἡμέρα...

Μόλις ἐκυκλοφορήθη ἀπὸ τὸ «Ἐργαστήρι Ψαλτικῆς» ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ **κ. Ἀθ. Παϊβανᾶ CD μέ Ἀναστάσιμους ὕμνους:**

1. Δεῦτε λάβετε φῶς - Ἦχος πλ. α΄. 2. Τὴν Ἀνάστασίν Σου Χριστὲ Σωτήρ, Στιχηρὸν - Ἦχος πλ. β΄. 3. Χριστὸς Ἀνέστη - Ἦχος πλ. α΄. 4. Καταβασίες Πάσχα - Ἦχος α΄. 5. Σαρκὶ ὑπνώσας, Ἐξαποστειλάριον Πάσχα - Ἦχος πλ. β΄. 6. Πάσχα Ἱερόν, Στιχηρὰ Πάσχα - Ἦχος πλ. α΄. 7. Ἀναστάσεως ἡμέρα, Δοξαστικὸν Πάσχα - Ἦχος πλ. α΄. 8. Ὁ Ἄγγελος ἐβόα, Εἰρμὸς Θ΄ Ὠδῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ - Ἦχος α΄. 9. Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, Δο

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν: «Ἡ ἀπάντηση τῆς Ἐκκλησίας...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χωρὶς ἐπεξεργασία, "γιὰ νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ ἐνδεχόμενη ἀπόδοση μεροληψίας"…

"Κατὰ καιροὺς ἐμφανίζονται διάφορες ὀργανωμένες 'ἑνώσεις' καὶ ἑταιρεῖες, οἱ ὁποῖες ἀναλαμβάνουν ποικίλες πρωτοβουλίες, προκειμένου, ὅπως ἰσχυρίζονται, νὰ προσαρμόσουν τὸ 'ἀπηρχαιωμένο θεσμικὸ πλαίσιο', τὸ ὁποῖο ἐπικρατεῖ στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ὁποῖο γεννᾶ τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα", ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στὸν πρόλογο τοῦ συγκεκριμένου βιβλίου του. "Ἔτσι συντάσσονται σχέδια νόμων καὶ συντάγματος καὶ μὲ αὐτὰ ἐπιδιώκεται νὰ ἀσκηθεῖ ἐπιρροὴ στὶς κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις, διαφόρων μάλιστα ἰδεολογικὸ – πολιτικῶν κατευθύνσεων" σημειώνει.

"Κανεὶς δὲν ἀρνεῖται τὸν ἐκσυγχρονισμὸ καὶ τὴν προσαρμογὴ τῆς κρατικῆς νομοθεσίας προκειμένου νὰ λειτουργοῦν σωστὰ οἱ θεσμοί" ὑποστηρίζει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος ὅμως "ἐπιφυλάσσεται κανείς, ὅταν μὲ τέτοιες πρωτοβουλίες ὑπονομεύονται στὴν πράξη οἱ θεσμοί, οἱ ὁποῖοι διαφύλαξαν καὶ συγκροτοῦν τὸ ἔθνος". Αὐτό, ὑπογραμμίζει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, "φαίνεται στὸ ὅτι ἐπιχειρεῖται, ὁ λεγόμενος χωρισμὸς "Κράτους καὶ Ἐκκλησίας", ὅταν στὴν πραγματικότητα αὐτὸ λειτουργεῖ ὡς διαχωρισμὸς "Ἔθνους καὶ Ἐκκλησίας", ποὺ προσβάλλει τὴν ἴδια τὴν αὐτοσυνειδησία τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς πατρίδος μας".

Στὸ βιβλίο του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δίνει καὶ μία ἔμμεση ἀπάντηση στὸν καθηγητὴ κ. Νίκο Ἀλιβιζάτο, ὁ ὁποῖος κυκλοφόρησε πρὸ μηνῶν βιβλίο μὲ τὸν τίτλο "Πραγματιστές, δημαγωγοὶ καὶ ὀνειροπόλοι". Στὸ βιβλίο του ὁ κ. Ἀλιβιζάτος ἀναφέρεται στὴν πρωτοβουλία τοῦ ἴδιου καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων νὰ καταρτίσουν πρόταση - νόμο γιὰ τὸν χωρισμὸ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στὸ βιβλίο του τονίζει πὼς κανένας πιστὸς μὲ καλὴ προαίρεση δὲν ἀρνεῖται ὁρισμένες ἀναγκαῖες μεταρρυθμίσεις στὴν ἐκκλησιαστικὴ διοικητικὴ πραγματικότητα. Ὅμως, ἐπισημαίνει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἡ Ἐπιτροπὴ μὲ δολιότητες καὶ ἀμέτρητα ψεύδη παρασύρει μὲ λαϊκίστικο τρόπο τὸν λαὸ καὶ τοὺς κυβερνῶντες…

"Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ἀπέναντι στὴ δημαγωγία καὶ τὴ σκοπιμότητα"

«...Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διευκρινίζει πὼς "ὁρισμένες ἀναγκαῖες μεταρρυθμίσεις στὴν ἐκκλησιαστικὴ διοικητικὴ πραγματικότητα, καθόσον δὲν θίγονται ζητήματα πίστεως, οὐδείς καλῆς προαιρέσεως πιστός, θὰ ἀρνεῖτο". Προσθέτει ὡστόσο: "Εἶναι ὅμως ἀπορίας ἄξιον, ὅτι ἐνῶ στὸ κείμενο τῆς εἰσηγήσεως εἶναι παραδεκτόν, ὅτι ὑπάρχουν στὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας εἰλικρινεῖς θρησκευόμενοι "ἐμεῖς θὰ προσθέταμε ἐξαίρετες πνευματικὲς προσωπικότητες", γιατί ἡ περίφημη Ἑλληνικὴ Ἕνωση τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (Ε.Ε.Δ.Α.) δὲν τοὺς ἀναζήτησε νὰ συμμετάσχουν καὶ αὐτοὶ στὴν Ἐπιτροπή, ὥστε νὰ ἀξιοποιήσουν καὶ τὶς δικές τους θέσεις. Διατηρῶ τὴν πεποίθηση ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ὑποστήριζαν ἀξιόπιστα καὶ εἰλικρινῶς "τοὺς καθαροὺς διακριτοὺς ρόλους Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας". Ἀφετέρου, θὰ ἀνέτρεπαν τὶς δολιότητες καὶ τὰ ἀμέτρητα ψεύδη τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως θὰ τὰ παραθέσω στὴ συνέχεια, προκειμένου μὲ λαϊκίστικο τρόπο νὰ παρασύρουν τὸν λαὸ καὶ τοὺς κυβερνῶντες.

Ἄλλωστε οἱ ὡς ἄνω διαπιστώσεις "ἀποκαλύπτονται" καὶ στὸν ἀπολογισμό τους:

"Χωρὶς τυμπανοκρουσίες, πολλὲς προτάσεις μας υἱοθετήθηκαν ἀπὸ τὸ ΠΑΣΟΚ, τὴ Ν.Δ. καὶ τὸ ΣΥΡΙΖΑ. Τέτοιες ἦταν μεταξὺ ἄλλων, ἡ δυνατότητα καύσης τῶν νεκρῶν, ὁ πολιτικὸς γάμος, ἡ κατάργησις τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν Κληρικῶν καὶ τῶν ὑποψηφίων Κληρικῶν ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ θητεία κ.ἄ.". Ἐμεῖς, θὰ προσθέταμε καὶ τὸ σύμφωνο συμβίωσης ἑτεροφύλων καὶ ὁμοφύλων ζευγαριῶν.

Θὰ ἀσχοληθῶ κυρίως μὲ τὰ ἄρθρα 16 καὶ 17 τῆς πρότασης νόμου, ἀφοῦ προηγουμένως ἀναφερθῶ στοὺς ἐπιδιωκόμενους στόχους. Ὅσοι παρακολουθοῦν προσεκτικὰ τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἑλλάδα μποροῦν νὰ σταχυολογήσουν ἤδη τὶς ἀπώτερες ἐπιδιώξεις ὅλων ὅσοι δῆθεν κόπτονται "γιὰ τὸ καλύτερο" τούτου τοῦ τόπου. Τὶς ἀναφέρω ἐπιγραμματικά:

1. Ἡ μὴ ἀνάρτηση θρησκευτικῶν συμβόλων σὲ δημόσιες ὑπηρεσίες. 2. Ἡ κατάργηση τῆς ὑποχρεωτικῆς προσευχῆς. 3. Ἡ δημιουργία ἑνὸς "θρησκευτικοῦ νομικοῦ προσώπου ὡς μοναδικοῦ φορέα τῆς συλλογικῆς θρησκευτικῆς δράσης". 4. Ἡ κατάργηση τῆς φορολογικῆς ἀπαλλαγῆς τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων (σημειωτέον ὅτι τοῦτο ἔχει γίνει χωρὶς ἀκόμη νὰ ρυθμισθεῖ τὸ θέμα τῆς συντηρήσεως τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων τῆς Ἐκκλησίας). 5. Ἡ μετατροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐξαρτώμενων ἀπὸ αὐτὴν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (Μητροπόλεις, ἐνορίες, Μονὲς κ.ἄ.) σὲ νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου (ἡ ἑξομοίωσή τους, δηλαδή, μὲ τὶς ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες, τοὺς συλλόγους κ.λπ.). 6. Ἡ κατάργηση τοῦ Γραφείου τῆς Ναοδομίας, ὥστε ἡ ἀνέγερση κτιρίων μὲ λατρευτικοὺς χώρους νὰ καλύπτονται στὸ ἑξῆς μὲ τὶς διατάξεις τοῦ κτιριοδομικοῦ κανονισμοῦ ποὺ ἀφοροῦν τὰ κτίρια τῆς κατηγορίας "συνάθροισης κοινοῦ". 7. Ἡ σταδιακὴ μετατροπὴ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ ὁμολογιακὸ σὲ θρησκειολογικό. Ἐπὶ λέξει γράφονται στὸ βιβλίο τὰ ἑξῆς: "Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν νὰ συμπεριλάβει τὴν εἰσαγωγὴ στὴν ἱστορία καὶ τὴν κοινωνιολογία καὶ τὴ δογματικὴ ὅλων τῶν Θρησκειῶν. Στὸ Λύκειο τὸ μάθημα μετονομάζεται "Θρησκειολογία". 8. Ἡ ἰδιωτικοποίηση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης. 9. Ἡ κατάργηση τοῦ Θρησκευτικοῦ Ὅρκου. 10. Ἡ μὴ συμμετοχὴ θρησκευτικῶν λειτουργῶν σὲ ὁρκωμοσίες, ποὺ πραγματοποιοῦνται σὲ δημόσιες ἀρχὲς καὶ ὑπηρεσίες. 11. Ἡ καθιέρωση τοῦ πολιτικοῦ γάμου ὡς ὑποχρεωτικοῦ. 12. Ἡ κατάργηση τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκεύματος σὲ δημόσια ἔγγραφα, τίτλους σπουδῶν ἢ βεβαιώσεις δημόσιας ἀρχῆς. 13. Ἡ δημιουργία διακεκριμένου χώρου πένθους καὶ ἀποχαιρετισμοῦ γιὰ τὴν καύση τῶν νεκρῶν. 14. Ἡ μετονομασία τοῦ "Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων» σὲ Ὑπουργεῖο Παιδείας μὲ τὴν ταυτόχρονη κατάργηση τῆς Γενικῆς Γραμματείας καὶ τῆς Γενικῆς Διεύθυνσης Θρησκευμάτων. 15. Ἡ κατάργηση τῶν ὀργανικῶν θέσεων ἱερέων –καὶ τῶν ἀντίστοιχων ὑπηρεσιακῶν μονάδων- στὶς ἔνοπλες δυνάμεις, τὰ σώματα ἀσφαλείας καὶ τὰ σωφρονιστήρια. 16. Ἡ κατάργηση ἢ τροποποίηση διατάξεων, ὅπως ἰσχύουν σήμερα τῶν Ν. 590/1977 "Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος", Ν. 5383/1932 "Περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας", Ν. 4149/1961 "Περὶ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς ἐν Κρήτῃ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων", Ν. 476/1976 "Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως" καὶ τὸ ν.δ. 90/1973 "Περὶ τοῦ Θρησκευτικοῦ Σώματος τῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων".

Μοναστηριακὰ σχολεῖα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τίδα τοῦ κράτους. Ἐπίκεντρό της εἶναι μικρὰ ἢ μεγαλύτερα μοναστήρια σὲ ὅλη τὴν ὕπαιθρο, στὰ ὁποῖα οἱ στοιχειώδεις γνώσεις παρέχονται δωρεὰν στὰ παιδιὰ τῶν κοντινῶν οἰκισμῶν»[2]. Κατὰ συνέπεια ἐξυπακούεται ὅτι τὰ παιδιὰ ἐλάμβανον καὶ θρησκευτικὴ ἀγωγή, θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ἀνωτέρω. Ὁ Φαίδων Κουκουλὲς ἔχει συγγράψει εἰδικὴ μελέτη σχετικῶς, στὴν ὁποία ἀναφέρει τὰ μαθήματα καὶ τὸν τρόπο διδασκαλίας στὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσι, ὁ χαρακτὴρ τῆς ὁποίας ἦταν κυρίως θρησκευτικός[3]. Στὸ σύγγραμμα τοῦ Γεωργίου Τσαμπῆ, **Ἡ παιδεία στὸ χριστιανικὸ Βυζάντιο,** διαβάζομε τὰ ἀκόλουθα: «τὰ θρησκευτικὰ ἀποτελοῦσαν τὸ κέντρο τῆς διδασκαλίας στὸ σχολεῖο τῶν "ἱερῶν γραμμάτων" ... Τὰ ἀναγνωστικὰ κείμενα ἦταν βιβλία ἐκκλησιαστικά, τὸ περιεχόμενο τῆς μουσικῆς ὕλης ἀποτελοῦσαν ὕμνοι καὶ ψαλμοὶ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ οἱ διηγήσεις, ποὺ τόσο ἀρέσουν στὰ μικρὰ παιδιά, λαμβάνονταν καὶ αὐτὲς ἀπὸ ἱστορίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς»[4].

Σχολεῖον τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολῆς εἰς Κονγκό

Καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας ἡ ἐκπαίδευσις ὑπῆρξε βασικὸς τομεὺς τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς μερίμνης τῆς ἐθναρχούσης Ἐκκλησίας. Σὲ ἐκεῖνα τὰ δύσκολα χρόνια σημαντικὸ ρόλο στὴν μόρφωσι τῶν ἑλληνοπαίδων ἔπαιξαν κάποια φημισμένα μοναστήρια. Σὲ αὐτὰ τὰ μοναστήρια πέραν τῆς ὑπάρξεως πλουσίων βιβλιοθηκῶν (μὲ χειρογράφους κώδικες καὶ βιβλία) ἤρχισαν νὰ ἱδρύωνται καὶ σχολές, μὲ τὴν προσέλκυσι ὀνομαστῶν δασκάλων καὶ φιλομούσων μαθητῶν. Ὡρισμένες μάλιστα ἀπὸ αὐτὲς τὶς σχολὲς θὰ μποροῦσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως, συμφώνως μὲ τὰ σημερινὰ πρότυπα. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομε τὴν Ἰ. Μονὴ τοῦ Φιλοσόφου καὶ τὴν συνδεομένη μὲ αὐτὴν Σχολὴ τῆς Δημητσάνης[5] καὶ τὴν Ἰ. Μονὴ καὶ Σχολὴ Βελλᾶς[6], ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποφοιτοῦσαν ἱερεῖς καὶ δάσκαλοι (παπαδάσκαλοι). Τὰ μοναστηριακὰ αὐτὰ σχολεῖα προσέφεραν σὲ δύσκολες ἐποχὲς τὰ «ἔνθεα γράμματα» (καὶ ὄχι τὰ «ἄθεα γράμματα» κατὰ τὴν ρῆσι τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ), σὲ μία ἐποχὴ δουλείας ἐξωτερικῆς καὶ γενικῆς καταπτώσεως.

Στὶς ἡμέρες μας ὑπάρχει ἀδήριτος ἀνάγκη γιὰ «ἔνθεα γράμματα». Τὸ σημερινὸ σχολεῖο, ἐξ αἰτίας πολλῶν παραγόντων καὶ λόγῳ τῆς ἀλλοιώσεως τῶν κοινωνικῶν ἠθῶν, ἀπώλεσε τὴν ἀνθρωποπλαστικὴ ἀποστολή του. Γι' αὐτὸ καὶ χρειάζονται ἐπειγόντως τὰ μοναστηριακὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα πέραν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, θὰ παρέχουν καὶ μία ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ἀγωγὴ στὰ νέα παιδιά.

Ἐπειδὴ μπορεῖ κάποιοι ἀναγνῶστες νὰ θεωρήσουν ἀνέφικτη καὶ οὐτοπικὴ τὴν πρότασι αὐτή, καταθέτομε κατωτέρω κάποιες πρακτικὲς σκέψεις, οἱ ὁποῖες μποροῦν νὰ φανοῦν χρήσιμες σὲ ὅσους θελήσουν νὰ τὶς ὑλοποιήσουν. Ἐπισημαίνομε ὅτι ὡρισμένες ἀπὸ τὶς προτάσεις αὐτὲς ἤδη ὑλοποιοῦνται σὲ μικρὴ καὶ ἀνεπίσημο κλίμακα ἀπὸ κάποιες Μονὲς καὶ Ἐνορίες τῆς πατρίδος μας.

Σὲ ἀρκετὰ Μοναστήρια (καὶ Ἐνορίες), σήμερα, μὲ τὴν ἔμπνευσι καὶ τὴν εὐλογία τῶν Ἡγουμένων τους, λαϊκοὶ φίλοι τῶν Ἰ. Μονῶν ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποβοήθησι ἀδυνάτων μαθητῶν, παρέχοντάς τους δωρεὰν φροντιστηριακὰ μαθήματα. Ἕνα τέτοιο «κοινωνικὸ φροντιστήριο», περισσότερο ὀργανωμένο, μπορεῖ νὰ λειτουργήσει σὲ πολλὰ Μοναστήρια, μὲ ἐλάχιστη ὑποδομή. Ἐξυπακούεται ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν δασκάλων αὐτοῦ τοῦ φροντιστηρίου δὲν θὰ περιορίζεται στὶς ψιλὲς καὶ ξηρὲς γνώσεις, ἀλλὰ θὰ μεταδίδουν καὶ τὰ ἰδεώδη τῆς πίστεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Γένους μας.

Μία ἄλλη παραλλαγή, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ πραγματοποιεῖται σήμερα σὲ κάποιες Ἐνορίες, εἶναι ἡ διδασκαλία τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν. Καὶ ἐδῶ χρειάζεται μικρὴ ὑποδομὴ καὶ οἱ κατάλληλοι καθηγητές. Τὰ μαθήματα μποροῦν νὰ προσφέρωνται στοὺς μαθητὲς ὅλων τῶν βαθμίδων ἐκπαιδεύσεως (Δημοτικοῦ, Γυμνασίου, Λυκείου), προσαρμοσμένα στὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ἱκανότητές τους.

Στὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων αὐτῶν πρέπει νὰ ἐνταχθοῦν καὶ τὰ συνηθέστερα λειτουργικὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μας καθὼς καὶ κατ' ἐπιλογὴν κείμενα τῆς πατερικῆς γραμματείας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἔρχονται οἱ μαθητὲς σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν λειτουργικὸ πλοῦτο τῆς Ὀρθοδοξίας μας, καθὼς καὶ μὲ τὴν ἀφθάστου κάλλους πατερικὴ γραμματεία, τὴν ὁποία στὶς ἡμέρες μας ἐκδίδουν, μελετοῦν καὶ σπουδάζουν ἀλλόγλωσσοι καὶ ἀλλόδοξοι στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερική.

Ἡ ἰδανικὴ μορφὴ θὰ ἦταν ἡ ἵδρυσις ὁλοκλήρου σχολείου καὶ ἡ ἐποπτεία του ἀπὸ κάποια Ἰ. Μονή. Ὑπάρχουν σήμερα ἀνάλογα παραδείγματα ἔστω μὲ τὴν μορφὴ ὀρφανοτροφείου, προσηρτημένου σὲ Μοναστήρι, ποὺ ἔχει ἀναλάβει καὶ τὴν ἐκπαίδευσι τῶν οἰκοτρόφων ὀρφανῶν. Τὸ ἐγχείρημα αὐτὸ εἶναι ἰδιαιτέρως δύσκολο, καθὼς χρειάζεται οἰκονομικοὺς πόρους καὶ κτηριακὴ ὑποδομή. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ λειτουργήσῃ μὲ ὀλίγους μαθητὲς ἀνὰ τάξι. Τὸ κυριώτερο, ὅμως, εἶναι νὰ συνειδητοποιηθῇ ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἱδρύσεως μοναστηριακῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν σχολείων, ἐλεγχομένων καὶ ἐποπτευομένων ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν διανοητικὴ καὶ πνευματικὴ διαπαιδαγώγησι τῶν παιδιῶν μας. Ἐδῶ ἐπισημαίνομε τὸν ἑξῆς παραλογισμό: τὰ ὀνομαζόμενα σήμερα «ἐκκλησιαστικὰ» λύκεια (καταργήθησαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ γυμνάσια καὶ ἔμειναν μόνον δέκα ἐκκλησιαστικὰ λύκεια σὲ ὅλη τὴν ἐπικράτεια) νὰ ἐλέγχωνται πλήρως ἀπὸ τὴν ἑκάστοτε πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας σὲ βαθμό, μάλιστα, καταστρατηγήσεως καὶ τῆς διαθήκης τοῦ εὐεργέτου Ριζάρη μὲ τὴν εἰσαγωγὴ θηλέων στὴν παλαίφατο Ριζάρειο Σχολή, τὴν ὁποία ἵδρυσε μὲ κληροδότημά του διὰ τὴν μόρφωσιν ἱερέων καὶ μελλόντων νὰ ἱερωθοῦν ἀρρένων!

Στὴν ἵδρυσι καὶ λειτουργία αὐτῶν τῶν σχολείων θὰ μποροῦσαν νὰ συμβάλουν καὶ οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ τῶν κατὰ τόπους περιοχῶν μὲ τὶς δωρεές τους πρὸς αὐτὰ τὰ Μοναστήρια καθὼς καὶ μὲ τὴν ἐθελοντικὴ ἐργασία τους ἄνεργοι πτυχιοῦχοι καὶ συνταξιοῦχοι ἐκπαιδευτικοί. Εἶναι λυπηρὸ νὰ ἱδρύωνται ἐκκλησιαστικὰ σχολεῖα ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους ἱεραποστολικὰ κλιμάκια στὶς χῶρες τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς (σὲ τόσο ἀντίξοες συνθῆκες) καὶ νὰ μὴ ἀναλαμβάνωνται πρωτοβουλίες στὴν Χώρα μας μὲ τόσο μεγάλο ποσοστὸ θρησκευόμενων ἀνθρώπων γιὰ τὴν ἐπέκτασι καὶ ἀνάπτυξι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχολείου, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ συμβάλῃ στὴν ἀναβάθμισι τῆς παρεχομένης μορφώσεως.

Σημειώσεις:

1. Βλ. «Προβλήματα στὴν Ἐκπαίδευση καὶ προτάσεις ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν», Ἑλληνοχριστιανικὴ Ἀγωγὴ 544 (2007), σ. 247-249.

5. Αἰκατερίνης Χριστοφιλοπούλου, Τὸ πολίτευμα καὶ οἱ θεσμοὶ τῆς βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας 324-1204 (Ἀθήνα 2004), σ. 341.

6. Φαίδωνος Κουκουλέ, «Τὰ τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐγκυκλίου παιδεύσεως σχολεῖα», ἐν: Βυζαντινῶν βίος καὶ πολιτισμός, τόμ. Α΄ (Ἀθῆναι 1948), σσ 35-137.

7. Γεωργίου Τσαμπῆ, Ἡ παιδεία στὸ χριστιανικὸ Βυζάντιο (Ἀθήνα: Γρηγόρης, 1999), σ. 188.

5. Βλ. Τάσου Γριτσόπουλου, Μονὴ Φιλοσόφου, (Ἀθῆναι 1960) καὶ Σχολὴ Δημητσάνης, (Ἀθῆναι 1962).

6. Βλ. Τάσου Γριτσόπουλου, «Βελλᾶς, Μονή», ΘΗΕ 3, 779-781.

Πηγή: «Ἑλληνοχριστιανικὴ Ἀγωγὴ» ἀριθ. 615

«Συνόδου τῶν Ὀρθοδόξων ὀδύνες...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θρησκευτικὴ καθαρότητα, τὴν ἐξουσιαστικὴ ἀντίληψη ὅτι ὁ φονταμενταλισμὸς καὶ ἡ μισαλλοδοξία μποροῦν νὰ ἀντιμετωπιστοῦν γραφειοκρατικά, χωρὶς νὰ εἶναι ἐνεργοὶ οἱ ἴδιοι οἱ πιστοί.

Δεύτερον, τὰ κείμενα ποὺ ψήφισε ἡ Σύνοδος διατυπώνουν γενικὲς ἀρχές, στὶς ὁποῖες οἱ μὴ φονταμενταλιστὲς πάνω-κάτω θὰ συμφωνήσουν. Σημαντικὲς ἀρχές, ἀλλὰ χωρὶς ἐμπράγματη ἀντιμετώπιση πληγῶν ποὺ κακοφορμίζουν. Τὰ κείμενα βεβαίως θὰ ἀξιολογηθοῦν ἐνδελεχῶς, ἀλλὰ τὸ βασικὸ θετικὸ εἶναι κάτι ἄλλο. Ὅτι καθαυτὴ ἡ πορεία πρὸς τὴ Σύνοδο προκάλεσε ἔντονη συζήτηση καὶ κινητοποίησε σημαντικὲς θεολογικὲς δυνάμεις, οἱ ὁποῖες κατέδειξαν ἐκκρεμότητες ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ μποῦν στὴν ἀτζέντα τῆς Συνόδου, καὶ ἀξίωσαν τὸ ἄνοιγμα στὸ σήμερα ὄχι ὡς τακτικὴ δημοσίων σχέσεων, ἀλλὰ ὡς πραγματικὴ συνάντηση τοῦ Εὐαγγελίου μὲ τὸν ὑπαρκτὸ ἄνθρωπο, ἄνθρωπο μιᾶς ἐποχῆς πολὺ μετὰ ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ αὐτοκρατορία. Ἡ φωνὴ αὐτὴ ζήτησε τόλμη, παρρησία καὶ αὐτοκριτικὴ διάθεση παντοῦ· καὶ στοὺς χώρους τῶν μὴ-φονταμενταλιστῶν.

Κάποια βήματα ποὺ ἔγιναν στὴ Σύνοδο, ὅπως ἡ ἰσχνὴ παρουσία λαϊκῶν καὶ ἡ ἀκόμη ἰσχνότερη γυναικῶν, ἡ καταγγελία τοῦ φονταμενταλισμοῦ ὡς νοσηρῆς θρησκευτικότητας, ἡ πρόταση γιὰ μόνιμους συνοδικοὺς θεσμοὺς κλπ, πρέπει νὰ χαιρετιστοῦν ὡς ἀφετηρία γιὰ οὐσιαστικότερες κινήσεις. Ἂν οἱ στρεβλώσεις ἰδωθοῦν κατάματα, ὅπου κι ἂν βρίσκονται, τότε οἱ ὀδύνες μπορεῖ νὰ μετατραποῦν σὲ ὠδῖνες, δηλαδὴ ὁ σκέτος πόνος νὰ γίνει πόνος γέννας. Ἀρκεῖ, αὐτὸ ποὺ θὰ ἀκολουθήσει νὰ μὴ εἶναι οἰαδήποτε αὐτοδικαιωτικὴ στασιμότητα. Νὰ μὴ γίνει κύκλος τὸ ἡμικύκλιο...».

Σχόλιον Ο.Τ.

Ὁ δρ. Θεολογίας κ. Παπαδανασίου ἀποπειρᾶται μία σύντομον ἐκτίμησιν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης. Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ζητήματα ποὺ θέτει εἶναι κατὰ πόσον εἶναι ἀνοικτὴ ἡ Σύνοδος αὐτὴ πρὸς τὸν κόσμον. Δὲν θὰ ἔπρεπε ἄρα νὰ ἀπασχολήσῃ ὅλους τοὺς θεολόγους κατ' ἀρχὰς κατὰ πόσον ἡ ἰδία ἡ Σύνοδος ὑπῆρξε ἀνοικτὴ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν; Νοεῖται Σύνοδος νὰ συνεδριάζῃ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; Νοεῖται Σύνοδος νὰ ἀπορίπτῃ τὴν συζήτησιν προτάσεων τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἢ καὶ ἀκόμη τοῦ ὑπομνήματος περὶ τῆς ἱεραποστολῆς, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε περιληφθῆ καὶ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ κ. Παπαδανασίου; Θεωροῦμε πὼς κριτὴς τῆς Συνόδου δὲν εἶναι μόνον ἡ Πεντηκοστὴ ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ μεταγενέστεραι Σύνοδοι, μὲ τὰς ὁποίας δὲν ἐστοιχήθη...

Εἰς τὸ πρῶτον «στίγμα» ὁ κ. Παπαδανασίου φαίνεται ὅτι ἀπευθύνει βολὰς πρὸς κάθε κατεύθυνσιν καὶ πρὸς τὰς παρούσας Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὰς ἀπούσας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς διαφωνοῦντας διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου. Δὲν θὰ πρέπῃ ὅμως τὸ δίκαιον νὰ ἀποδίδεται βάσει τοῦ ἀποτελέσματος; Ἐξηγούμεθα: ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν γεγονότων ἐφάνη ὅτι ἡ σύγκλησις τῆς Συνόδου ἔφερεν εἰς τὰ ὅρια ἀτύπου σχίσματος τοὺς Ὀρθοδόξους, διατί εἶχαν ἄδικον ὅσοι ἐπέμεναν εἰς τὴν ματαίωσίν της; Ἐπίσης, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ἀντιοχείας ποὺ δὲν εἶχε ὑπογράψει τὸν κανονισμὸν συγκλήσεως ἐκινήθη μόνον ἀπὸ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς ἢ διέβλεπε καὶ εἰς τὸν κανονισμὸν ἀλλοίωσιν τῆς ἐκκλησιολογίας π.χ. στέρησις ψήφου εἰς τοὺς Ἐπισκόπους;

Εἰς τὸ δεύτερον «στίγμα» ὁ κ. Παπαδανασίου διαπιστώνει ὅτι τὰ κείμενα ἔχουν σωστὰς γενικὰς ἀρχάς, ἀλλὰ δὲν ἀντιμετωπίζουν ἐπὶ τῆς οὐσίας τὰ προβλήματα. Θὰ συμφωνήσῃ πιστεύομαι μαζί μας ὅτι αἱ ἀρχαὶ ὑπῆρχαν ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες ἔτη. Ἑπομένως ἂν ἡ Σύνοδος εἶχε σκοπὸν νὰ δώσῃ πρακτικάς λύσεις, ὡς πιστεύουν κάποιοι, δὲν ἀπέτυχε εἰς τὸ ἔργον της; Ὁ κ. Παπαδανασίου θεωρεῖ ὅτι ἐπιτυχία ἦτο ὅτι ἐνεργοποιήθησαν θεολογικαὶ δυνάμεις. Καὶ μόνον ὅτι ἐντοπίζει τὸ «θετικὸν» ἐκτὸς τῆς κατ' αὐτῆς Συνόδου δὰ πρέπῃ νὰ προβληματίσῃ ὅλους...Ὡστόσο πέραν τοῦ ὅτι δὲν εἰσηκούσθησαν αὐταὶ αἱ δυνάμεις, ἀποροῦμε τί ὠθεῖ εἰς «πανηγυρισμούς»; Ὀφείλομε πάντοτε νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ προητοιμάζετο πλέον τῶν 50 ἐτῶν καὶ ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι μόλις προσφάτως ἐκινητοποιήθησαν θεολογικαὶ δυνάμεις τότε αὐτὸ μᾶλλον ἀπαισιόδοξον παρὰ αἰσιόδοξον εἶναι. Ἀκόμη ὅμως καὶ νὰ ἀξιολογηθῇ ὡς αἰσιόδοξον, ὡς θέλει ὁ κ. Παπαδανασίου, δὲν θὰ πρέπῃ νὰ ἀναστοχασθῶμεν σχετικῶς μὲ τὸ τί ὀνομάζει κανεὶς θεολογικὰς δυνάμεις; Δυνάμεις αἱ ὁποῖαι συμφωνοῦν μὲ τὴν Σύνοδον καὶ προτείνουν ὅτι εἰσῆλθομεν εἰς μεταπατερικὴν ἐποχὴν εἶναι πρόσωπα μὴ φονταμενταλισταί; Ἀπεναντίας δυνάμεις αἱ ὁποῖαι ἐζήτησαν ἰσοτιμίαν τῶν συμμετεχόντων εἰς τὴν Σύνοδον, μὴ ἀποκλεισμὸν τῶν Αὐτονόμων Ἐκκλησιῶν, χρόνον διὰ τὴν θεολογικὴν δημοσίαν διαβούλευσιν τῶν κειμένων κ.ἄ. εἶναι φονταμενταλισταί; Ἂν ἐπιθυμοῦμε νὰ εἴμεθα «ἀνοικτοὶ» πρὸς τὸν κόσμον ἂς εἴμεθα «ἀνοικτοὶ» καὶ πρὸς ὅσους διαφωνοῦμε.

Τέλος, δὰ ἦτο καλὸν νὰ διευκρινίσῃ εἰς ὅλους τί ἐννοεῖται ὑπὸ τὴν φράσιν «μόνιμοι συνοδικοὶ δεσμοί»; Μόνιμοι συνοδικοὶ δεσμοὶ ὑπάρχουν

Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς εἰς τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κτείνεται καὶ σὲ πλεῖστα Ἐκκλησιολογικὰ θέματα, περιέχον ποικίλη ὕλη, μὲ πολλὰ ἐπώνυμα πρόσωπα καὶ εἰκόνες σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάγκη προβολῆς ἑνὸς πολιτικοῦ ἡγέτου σύμφωνα μὲ τὸ πρότυπο τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια.

Ταυτόχρονα, μὲ παράλληλη ἀνάπτυξη προβάλλει σταδιακὰ Οἰκουμενιστικὲς θέσεις ὅπως ἡ "ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1965", ἡ ἀπόφανσις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου μὲ τὴν γνωστὴ ἐπῳδὸ "ἵνα ὦσιν ἕν", λόγους τοῦ Πάπτα Βενεδίκτου ΙΣΤ' περὶ ἑνότητας τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὶς γνωστὲς ἀξιολογικὲς κρίσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὅπως: "ἀποκορύφωμα ἐχθρότητας, ἀντιπαλότητας, διάσπασης καὶ διαχωρισμοῦ, ὑπῆρξε τὸ σχίσμα Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ Δυτικῆς Ρωμαιοκαθολικῆς τὸ 1054".

Ὁμιλεῖ μὲ τὴν γνωστὴ γλώσσα περὶ διασπασμένης Ἐκκλησίας μὲ διατυπώσεις ὅπως: "Διάσπαση τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος, διάσπαση τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, **διάσπαση Αὐτοῦ τοῦ Ἴδιου τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ".**

Περιέχει πολλὲς εἰκόνες τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἄλλες Ὀρθόδοξες χωρὶς διαφοροποίηση μεταξὺ αἱρέσεως καὶ Ὀρθοδόξου εὐσεβείας, ἀρκετὲς ἀπὸ αὐτὲς εἶναι ἀπαράδεκτες Ἐκκλησιολογικὰ ἢ καὶ βλάσφημες, ἐξ αὐτῶν δὲ μία εἶναι τῆς Παναγίας μὲ τίτλο **"Παναγία Ἵνα Ὦσιν Ἕν, ἡ Πατριώτισσα",** μία καινοφανὴς ἀπεικόνισης τῆς Θεοτόκου ὡς κηρύττουσα τὴν ἕνωση Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Βατικανοῦ, στὴ θεολογικὴ βάση τοῦ διατάγματος περὶ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς **«κοινωνίας τῶν διΐσταμένων ἀδελφῶν μὲ τὸν διάδοχο τοῦ Πέτρου, ἵνα πάντες ἓν ὦσιν!».**

Αὐτὸ δὲ τὸ κήρυγμα τοῦ παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καθὼς λέγουν μετ' ἐμφάσεως οἱ συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου, εἶναι δέησις τῆς Θεοτόκου πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ μάλιστα εἶναι καὶ ἐσχατολογική "παρακαταθήκη" τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ "παρακαταθήκη" τοῦ ἁγίου γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου καὶ συνάμα "παρακαταθήκη" τοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννη Καποδίστρια.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι μία ἔκδοσις τῆς ἑταιρείας ΕΛΛΑΑ Α.Μ.Κ.Ε μὲ ἕδρα τὸν Πειραιὰ καὶ διεύθυνση:

Πατριάρχου Ἰωακεὶμ 39 Τ.Κ. 18539 Πειραιᾶς.

Ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου εἶναι ὁ κ. Ἰωάννης Κορνιλάκης διευθύνων σύμβουλος τῆς ἑταιρείας ΕΛΛΑΑ καὶ πρόεδρος αὐτῆς ὁ Ἀγιορείτης ἱερομόναχος π. Γεώργιος Ἀλευρᾶς μὲ τόπο διαμονῆς τὴν Ἱ. Σκήτη Καυσοκαλυβίων τῆς Ἱ.Μ. Μεγίστης Λαύρας Ἁγίου Ὄρους. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ βρίσκεται στὸ προσκυνητάρι τῆς Καλύβης Ζωοδόχου Πηγῆς Καυσοκαλυβίων, ὅπου καὶ αὐτὸς διαμένει.

Ἡ ἔμπνευση καὶ ὁ σκοπὸς τῆς πρωτοφανοῦς "εἰκόνος" σύμφωνα μὲ τὸ συναφὲς σύγγραμμά τους "ὁ Ἅγιος τῆς Πολιτικῆς", ἀποδίδεται ἀπὸ τοὺς ἰδίους συνοπτικὰ στὸ ἀπόσπασμα: (σελὶδα 694, τοῦ βιβλίου).

"Ἡ ἐξαιρετικὴ καὶ ἱστορικὴ ὁμιλία τοῦ Πάπτα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄ στὶς 12 Σεπτέμβρη 2006, τὴν ὁποίαν ἀγνοούσαμε, **πῆρε τὴν ὁλοκληρωτική της μορφὴ** ἐνάμιση μήνα ἀργότερα στὶς 30 Νοέμβρη 2006, στὸ κοινὸ ἀνακοινωθὲν ποὺ ἐκφωνήθηκε κατὰ τὴν ἐπίσημη συνάντησή του στὴ Κωνσταντινούπολη, μὲ τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο: **Προτρέπομεν τοὺς πιστοὺς ἡμῶν νὰ ἀναλάβουν ἐνεργὸν ρόλον, εἰς τὴν διαδικασία πρὸς τὴν πλήρη ἑνότητα, διὰ τῆς προσευχῆς καὶ διὰ σημαντικῶν ἐνεργειῶν.**

Ἡ εἰκόνα σύμβολο τῆς Παναγίας Ἵνα ὦσιν Ἕν τῆς Πατριώτισσας καὶ **παρακαταθήκη τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια καὶ τοῦ Γέροντα Πορφυρίου** εἶναι προσευχὴ καὶ ἡ ἐνασχόληση καὶ δραστηριότητα ἀπέναντι σὲ ἀντίξοες συνθῆκες, γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῆς παγκόσμιας Ἁγίας μορφῆς τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια, **ἃς μὴ ἀμφιβάλει κανεὶς ὅτι εἶναι μία σημαντικὴ ἐνέργεια".**

Ἡ Βατικάνειος ἑρμηνεία τῆς φράσης "ἵνα ὦσιν ἕν" ἐκφαίνεται μὲ σαφήνεια τόσο στὴν εἰκόνα ὅσο καὶ σὲ ἀποσπάσματα, ὅπως:

"Ἡ πρώτη του καὶ ταυτόχρονα τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Καποδίστρια πρὸς τὸν προκαθήμενο τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας, ἦταν στὶς 25 Νοέμβρη 1827 μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο καὶ 7 Δεκέμβρη 1827 μὲ τὸ νέο. Ἑκατὸ τριάντα ὀκτὼ χρόνια ἀργότερα καὶ συγκεκριμένα στὶς 7 Δεκέμβρη 1965 μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο, Ἀνατολὴ καὶ Δύση, Κωνσταντινούπολη καὶ Ρώμη, Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξη ἐκκλησία καὶ Ρωμαιοκαθολική, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας καὶ Πάπας Παῦλος ΣΤ', **κάνουν τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὸ εὐαγγελικό, "Ἵνα ὦσιν ἕν, αἴροντας τὰ ἔνθεν κακεῖθεν ἀναθέματα τῶν δύο ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὸ 1054** (σελ. 186).

Ἡ Οἰκουμενιστικὴ αἱρετικὴ θεώρηση τῆς Ἐκκλησίας ὡς διηρημένης, ἀποδίδεται μὲ σαφῆ καὶ κατηγορηματικὸ λόγο, στὸ ἀπόσπασμα:

"Τὰ σύμβολα τῆς Χριστιανοσύνης εἶναι προσευχὴ καὶ ἐργασία ταυτόχρονα. Προσευχὴ εἰς Χριστὸν καὶ ἐργασία διὰ Χριστόν. **Ἀποκορύφωμα ἐχθρότητας, ἀντιπαλότητας, διάσπασης καὶ διαχωρισμοῦ, ὑπῆρξε τὸ σχίσμα Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ Δυτικῆς Ρωμαιοκαθολικῆς τὸ 1054.** Ὁ συμβολισμός του τρομαχτικός. **Διάσπαση τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος, διάσπαση τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διάσπαση Αὐτοῦ τοῦ Ἴδιου τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ** (σελ. 691).

Στὴν εἰκόνα **"Παναγία Ἵνα Ὦσιν Ἕν, ἡ Πατριώτισσα"** εἰκονίζεται στὴν δεξιὰ χεῖρα τῆς Θεοτόκου τὸ Βατικανὸ ὡς "Ἅγιος Πέτρος Ρώμης" καὶ στὴ ἀριστερὰ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς "Ἁγία Σοφία Κωνσταντινούπολη" καὶ ἄνωθεν ὁ Χριστὸς ἐπευλογῶν τὴν ἕνωση τῶν "Ἐκκλησιῶν" μὲ τὴν φράση: «ἵνα ὦσιν ἕν».

Τὸ "δεξιὰ" ἀσφαλῶς, δηλώνει σαφῶς τὸ παπικὸ πρωτεῖο, δηλαδὴ ἕνωση ὑπὸ τὸν διάδοχο τοῦ Πέτρου, δηλαδὴ μὲ ἀρχηγὸ τὸν Πάπα. Ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ μόνη, πρώτη βασικὴ προϋπόθεση ποὺ θέτουν οἱ Παπικοί, ὅλα τὰ ἄλλα γι' αὐτοὺς εἶναι δεύτερα.

Στὸ κέντρο τῆς εἰκόνος παριστάνεται ὁ χάρτης τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὡς συνευδοκῶν!, ὁ προφητικῶς εἰπὼν «τὸν Πάπα νὰ καταρᾶσθε, ὅτι αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία». Ἐδῶ ἔχομε τὴν γνωστὴ τακτικὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ ἐγκολπώνεται τὰ πάντα ψευδοϋποκριτικῶς, ὡς ποικίλον δέρμα παρδάλεως.

Ἐμφανίζονται ἐπίσης ἐπὶ τῆς εἰκόνος ὁ Τίμιος Πρόδρομος, ὁ προφήτης Ἠλίας, οἱ Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, οἱ Ἅγιοι Μεγαλομάρτυρες Γεώργιος καὶ Δημήτριος. Ὅλοι μαζὶ κηρύττουν: **Παπισμὸς - Ὀρθοδοξία - "ἵνα ὦσιν ἕν"!**

Τὸ βιβλίο αὐτὸ καὶ ἡ εἰκόνα **"Παναγία Ἵνα Ὦσιν Ἕν, ἡ Πατριώτισσα"** διαμοιράζεται ἀπὸ τὴν ΕΛΛΑΑ ΜΚΕ σὲ πλεῖστα ὅσα Ἐκκλησιαστικά, πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ στὸν πρέσβυν τοῦ Βατικανοῦ στὴν Ἀθήνα.

Οἱ συγγραφεῖς ἔχουν μία ἐργῶδη δραστηριότητα σὲ Ρώμη,

Κωνσταντινούπολη, Μόσχα, Κύπρο, Ἑλλάδα καὶ ἀλλοῦ· ἀλλὰ καὶ στὸ διαδίκτυο (ὅπως site Ρομφαία, ἢ ἄλλα).

Μέσα στὸ βιβλίο αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχει καὶ ἕνα ἀπόσπασμα μνημειώδους κακοδόξου ἑρμηνευτικῆς ἀποδόσεως τοῦ χωρίου «ἵνα ὦσιν ἕν».

"Ἵνα ὦσιν ἕν, προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πατέρα, **Ἵνα ὦσιν ἕν,** στάση ζωῆς ἀπὸ τὸν πρῶτο μας Κυβερνήτη Ἰωάννη Καποδίστρια, **Ἵνα ὦσιν ἕν,** Τάμα τοῦ Ἔθνους - Ἱερὸς Ναὸς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ στὸ Μήλεσι Ἀττικῆς, **Ἵνα ὦσιν ἕν,** Ἀξιόν Ἐστι Ὀδυσσέας Ἐλύτης - Μίκης Θεοδωράκης. **Τὰ πάντα εἶναι ἕνα,** ὅλα **ἕνα** εἶναι, ὅλα πρὸς τὸ **ἕνα** κυλᾶνε, ὅλα πρὸς τὸ **ἕνα** τείνουν, ὅλα στὸ **ἕνα** θὲ νὰ συναντηθοῦνε. **Ἀπὸ τὸν Ἡράκλειτο, τὸν Ἐμπεδοκλῆ, τὸν Σωκράτη, τὸν Μωυσῆ, τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, τὸν Χριστό, τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια, τὸν Γέροντα Πορφύριο, τὸν Ἐλύτη, τὸν Θεοδωράκη, Ἐσᾶς, Ἐμένα, τοὺς Ἑπόμενους,** Ἀξιόν Ἐστι, Γένεση, Πάθη. Δοξαστικὸν μέρη τρία κι ὅμως **ἕνα** Ἀξιόν Ἐστι, Ὀδυσσέας Ἐλύτης, Μίκης Θεοδωράκης, ὁ μελῳδὸς καὶ ὁ **"ἀγιογράφος",** δυὸ κι ὅμως **μία** δημιουργία ἀχώριστη στὸν αἰῶνα. Ταύτιση μορφῆς καὶ ψυχῆς, **ὕλης καὶ πνεύματος, Ἵνα ὦσιν ἕν.** Οἱ μνῆμες νὰ ἐπανέλθουν, οἱ αἰῶνες νὰ προβληθοῦν ξανά, οἱ ψυχὲς ν' ἀφυπνισθοῦν, νὰ μὴ χαθοῦν, **νὰ γίνουν ἕνα μὲ τὸ Ρωμαΐικο ντανούλι καὶ τὸ Εὐαγγέλιο,** καὶ νὰ χορέψουν καὶ γιὰ τοὺς καημοὺς ποὺ μᾶς ὁλοκληρώνουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς ἐλπίδες ποὺ χαρίζουν ὅραμα, τὴ δύναμη **γιὰ ἕνα βῆμα παρακάτω μὲ Χριστό, Ἰωάννη Καποδίστρια, Γέροντα Πορφύριο, Ἐλύτη, Θεοδωράκη"** (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν σελ. 655).

Καθὼς προκύπτει ἀπὸ τὸ σύγγραμμά τους, ἔχουν βαθειὰ πεποίθηση ὅτι ἐργάζονται πρὸς "δόξαν Θεοῦ" καὶ θεωροῦν τὸν πρὸς αὐτοὺς ὀρθόδοξον ἀντίλογον ὡς πλάνη ἢ καὶ αἵρεση! ὡς ρητῶς ὑπαινίσσονται, ἀντιλέγουσα στὴν "παρακαταθήκη" τοῦ Χριστοῦ, τοῦ γέροντος Πορφυρίου καὶ τοῦ Καποδίστρια γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ "ἵνα ὦσιν ἕν", ὡς ἐσχατολογικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐποίκησιν τῆς Ἄνω Ἰερουσαλήμ, καθὼς λέγουν.

«(ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδός), λιμάνι σωτηρίας ἡ Ἄνω Ἰερουσαλὴμ **καὶ μέσο ἡ ἑνότητα τῆς ἀνθρωπότητας, Ἵνα ὦσιν Ἕν.** Μία ἑνότητα κατὰ τὸν Πάπα Βενέδικτο ΙΣΤ΄, ποὺ καθοριστικὴ συμβολὴ θὰ ἔχει **ἡ κατανόηση καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ Ὀρθοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ Λόγου τῶν Εὐαγγελίων.** Ὑπὸ τοῦ πρίσματος αὐτοῦ ἡ εἰκόνα σύμβολο, καὶ ταυτόχρονα παρακαταθήκη **Παναγία Ἵνα ὦσιν Ἕν ἡ Πατριώτισσα, ἐνδεχομένως προσλαμβάνει αἰώνιες διαστάσεις ἀπ' τὴ Δημιουργία καὶ τὸν ἀποχωρισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τὸν κῆπο τῆς Ἐδέμ, καὶ ἴσως ἀκόμη καὶ ἐσχατολογικὲς προεκτάσεις.** Ὑποδηλώνει τὴν ἐσωτερικὴ ἑνότητα ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς σὲ ὅλες τὶς ἐπίγειες Πατρίδες, καὶ στὴν συνέχεια στὴν ἐξωτερικὴ ἑνότητα ὅλων τῶν λαῶν **μέσα ἀπὸ τὴν κοινὴ ἀλήθεια τῆς πίστης** στὸν Λόγο, ποὺ θὰ ἀποβλέπει στὸν οὐράνιο λιμένα, στὴν οὐράνια Πατρίδα, στὴν κοινὴ Πατρίδα ὅλων τὴν Ἄνω Ἰερουσαλήμ, **τὴν ὁποίαν θὰ ἐποικίσουμε ὅταν ἐπιτευχθεῖ τό, ἵνα ὦσι τετελειωμένοι εἰς ἕν. "Σὲ χώρα μακρινὴ καὶ ἀρυτίδωτη, τώρα πορεύομαι"** (Ἀξιόν Ἐστι, Ὀδυσσέα Ἐλύτη). (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν σελ. 695).

Σὲ ὅλους ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς ποὺ προσβλέπουμε στὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ σεβόμεθα καὶ τὸ ἀγαποῦμε ὡς προμαχῶνα καὶ στυλοβάτη ἐπὶ αἰῶνες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὰ παραπάνω δυσσεβῆ, εὔλογα γεννῶνται πολλὰ ἐρωτηματικά, ποὺ ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις ἀδυνατεῖ νὰ ἑρμηνεύση ἢ νὰ ἀτενίση καταφατικά.

Μπορεῖ ἄραγε ὁ καθένας νὰ εἰκονογραφῆ μία **νέα εἰκόνα** τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Κυρίου μὲ ἕνα **νέο θεολογικὸ περιεχόμενο** ποὺ ἔχει ὡς δική του ὁραματικὴ ἔμπνευση, πρὶν ἢ μετὰ τὴν ὁμιλία προτροπὴ ἑνὸς Πάπα;

Τότε πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἡ Ἱερὴ παράδοση εἰκονογραφίας τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διατηρήθηκε 2000 χρόνια ὡς τώρα χωρὶς ἀλλοίωση, ἐὰν ἀποδεχθοῦμε μιὰ τέτοια καινοφανῆ ἀνπαραδοσιακὴ εἰκόνα στὸ προσκυνητάρι ἱερῶν ναῶν;

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ τῆς Θεοτόκου σαφῶς ὁμιλεῖ περὶ Ἐκκλησιῶν, περὶ διασπασμένης (διῃρημένης) Ἐκκλησίας, περὶ Ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Παπισμοῦ.

Δὲν εἶναι ἄραγε, ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ ἐπίσης ὁμιλεῖ περὶ Ἐκκλησιῶν, περὶ διασπασμένης (διῃρημένης) Ἐκκλησίας, περὶ "Ἑνώσεως", περὶ τῆς "τῶν πάντων Ἑνώσεως"; Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἕνα καὶ **τὸ αὐτὸ** κήρυγμα;

Κῆρυξ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καθίσταται ἄρα ἡ Θεοτόκος; Ψευδοπροφήτης!

Εἶναι ἡ Θεοτόκος στέργουσα πρὸς τὴν εἰκόνα αὐτή; ἀληθῶς, δηλαδή, δέεται ἡ Θεοτόκος νὰ ἑνωθοῦμε μὲ τοὺς Παπικούς;

Διότι ἐάν, **ὡς καὶ βεβαίως,** ἡ Θεοτόκος δὲν ἀναπέμπει τέτοια δέηση, τί εἶδους ψεῦδος εἶναι αὐτό; Νὰ ἐμφανίζεται ἡ Θεοτόκος κῆρυξ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

Ψεῦδος ἐπὶ τῆς παναμώμου Παρθένου, τῆς Παγκοσμίου δόξης τῆς Ἐκκλησίας; καὶ ὡς τοιοῦτον ψεῦδος πῶς γίνεται νὰ ὑπάρχει στὸ προσκυνητάρι τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα στὸ «ἱερό» του Ἁγίου Ὄρους, στὴ Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων;

Δὲν θεωρεῖ πλέον ἡ Θεοτόκος τοὺς Παπικούς, ἐχθροὺς τοῦ Υἱοῦ της καὶ Ἑαυτῆς, τώρα δηλαδὴ οἱ ἐχθροί της ἔγιναν Ἐκκλησία;

Ἀσφαλῶς τότε οἱ Ζωγραφῖται Ὁσιομάρτυρες, οἱ Βατοπαιδινοί, οἱ Ἰβηρίτες, ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Κοσμᾶς μαρτύρησαν ἀπὸ πλάνη!; Διότι οἱ Παπικοὶ δὲν ἀναίρεσαν καμμία αἵρεσή τους, ἀλλὰ ἀπεναντίας καὶ προσθέτουν συνεχῶς.

Πόθεν ἔλαβον οἱ ἐμπνευστὲς τῆς εἰκόνος τὴν πληροφορία αὐτήν, ὅτι ἡ Θεοτόκος ἀναπέμπει τέτοια δέηση πρὸς τὸν Κύριον;

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 2006, ὡς λέγουν, λίγο πρὶν τὴν "βαρυσήμαντη καὶ ἱστορικὴ σὲ περιεχόμενο ὁμιλία τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ' στὶς 12 Σεπτέμβρη 2006" (σελ. 692 τοῦ βιβλίου); Πρὶν τὸ 2006 δὲν ἀνέπεμπτε αὐτὴν τὴν δέηση ἡ Θεοτόκος; Τί ἄλλαξε τὸ 2006; περίμενε ἡ Θεοτόκος τὴν ὁμιλία τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ';

Ἐὰν ὄχι, πότε ἄρχισε αὐτὴν τὴν δέηση;

Πρὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Πατριάρχου Βέκκου; μετὰ τὸ αἱρετικὸ δόγμα τῶν Παπικῶν περὶ ἀσπίλου συλλήψεως καὶ ἄνευ θανάτου ἐνσωμάτου ἀναλήψεώς της; Ἄραγε μήπως μετὰ τὴν λεγομένη "ἄρση τῶν ἀναθεμάτων" τοῦ 1965;

Ποιὰ τὰ φοβερὰ "θεολογικὰ" μηνύματα ποὺ ἐκπέμπει ἡ "εἰκόνα" αὐτή;

Εἶναι τὸ Βατικανὸ Ἐκκλησία; (διότι τὸ εἰκονίζει ὡς Ἐκκλησία, δεξιὰ μὲ πρωτεῖον)

Εἶναι διηρημένη ἡ Ἐκκλησία; (διότι εἰκονίζει δύο Ἐκκλησίες)

Δὲν ἰσχύει πλέον τὸ ἕνατο ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως: «Εἰς μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν»; Τὸ **μίαν** σημαίνει **ἀδιαίρετον.**

Ἐὰν ἰσχύη ἀκόμη, τότε ἀσφαλῶς ἡ μία ἐκ τῶν δύο εἰκονιζομένων στὴν εἰκόνα αὐτὴ εἶναι αἱρετικὴ ἐκκλησία. Πῶς λοιπόν, αἱρετικὴ ἐκκλησία στὴν δεξιὰ χεῖρα τῆς Θεοτόκου;

Δὲν ἔχουμε ἄρα ἐκπλήρωση καὶ ἐδῶ τοῦ προφητικοῦ λόγου τῆς Ἁγίας Γραφῆς· «τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, ἑστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ»; Δὲν εἶναι τόπος ἅγιος αἱ χεῖραι τῆς Θεοτόκου; Δὲν εἶναι ἡ αἵρεσις βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως;

Προσκυνεῖται τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως; Συμπροσκυνεῖται μετὰ τῆς Θεοτόκου;

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπευλογεῖ ὁ Χριστός; καὶ μάλιστα μὲ τὸν ποιὸ ἐπιτακτικὸ τρόπο ὡς δική του ἐσχατολογικὴ "παρακαταθήκη" - «ἵνα ὦσιν ἕν». Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ψεῦδος ἀσφαλῶς εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ προηγούμενα, διότι τίθεται νοηματικὰ στὴν εἰκόνα ὡς **νεοπροφητικὸς** λόγος: **«τάδε λέγει Κύριος,** ἑνωθεῖτε μὲ τοὺς Παπικούς»;!.

Μετενόησαν οἱ Παπικοί; Ἔδειξαν δείγματα μετανοίας; Ἀσπάσθησαν τὴν Ὀρθοδοξίαν; Ἀναθεμάτισαν τὴν αἵρεσή τους; Οὐδαμῶς, ἀντιθέτως πανταχοῦ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κηρύττουν τὴν Πανθρησκεία. Δὲν εἶναι αὐτὸς λόγος τοῦ Ψευδοπροφήτου; Δὲν εἶναι ὁ Παπισμὸς Ψευδοπροφήτης καὶ νυμφαγωγὸς εἰς Ἀντίχριστον; Ποιὰ εἰκόνα σκιαγραφεῖ ὁ Παποκαισαρισμός, τὸ πρωτεῖον, τὸ ἀλάθητον, ἡ αἵρεσις (ψεῦδος)· δὲν εἶναι αὐτὰ ὁ χαρακτὴρ τοῦ θηρίου;

Πῶς ἄρα ἡ "εἰκόνα" αὐτὴ μὲ βάση τὸ θεολογικό της περιεχόμενο εἶναι ἀποδεκτὴ ἢ προσκυνητή;

Ἐὰν δὲν εἶναι προσκυνητή, πῶς εἰκὼν τῆς Θεοτόκου; καὶ ἐὰν εἰκὼν τῆς Θεοτόκου πῶς μὴ προσκυνητή; πρὸς ποίους τότε ἵσταται τὸ ἀνάθεμα τῆς Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπὶ τῶν βεβηλούντων τὰς σεπτὰς καὶ ἁγίας εἰκόνας;

Πόθεν ἄραγε προέκυψαν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα;

Ἀναμφιβόλως, διότι οἱ συγγραφεῖς εἶχον τὸν «ἐκ βαθέων» "ἔμπνευση", νὰ ἀναμείξουν τὰ ἀμεικτα, τὰ μὴ δεχόμενα μηδαμῶς μεῖξιν, κατὰ τὸν λόγον τῆς Ἁγίας Γραφῆς· «τὶς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τὶς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τὶς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; τὶς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;»

Μπορεῖ ἐπομένως αὐτὴ ἡ "εἰκόνα" νὰ τεθῆ ἐντὸς ἱεροῦ ὀρθοδόξου Ναοῦ, ὅπου τελεῖται θεία Λειτουργία;

Θὰ κατέβει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον νὰ καθαγιάση τὰ Τίμια Δῶρα;

Ἡ Θεοτόκος ἀρνεῖται νὰ εἰσέλθη στὸ κελλίον τοῦ Ἀββᾶ Κυριακοῦ τῆς Λαύρας τοῦ Καλαμῶνος, λέγουσα πρὸς αὐτόν, «τὸν ἐχθρόν μου ἔχεις ἐντὸς καὶ θέλεις νὰ εἰσέλθω;»· καθότι **ἀγνοῶν** εἶχε ὁ ἀββᾶς ἐντὸς τοῦ κελλίου του δύο λόγους τοῦ Νεστορίου. Ἐὰν λοιπὸν δὲν εἰσέρχεται ἡ Θεοτόκος, ὅπου ὑπάρχουν αἱρετικὰ βιβλία πῶς θὰ κατέλθει ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς ναόν, ὅπου ὑπάρχει αὐτὴ ἡ εἰκόνα Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὑπὸ τῆς Θεοτόκου!. Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς ἐσφαλμένα χαρακτήρισε τὸν Οἰκουμενισμὸ Παναίρεση; Ἐὰν ναί, πῶς ὑπάρχει ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου στὴν ὁμώνυμη Σκήτη τοῦ Ἁγίου Ὄρους;

Ἐὰν ὄχι, πῶς ὑπάρχει ἡ "εἰκόνα" **"Παναγία Ἵνα Ὦσιν Ἕν, ἡ Πατριώτισσα"** στὴν Καλύβη Ζωοδόχου Πηγῆς Καυσοκαλυβίων, Οἰκουμενισμὸν κηρύττουσα; Ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει ἀναθεματισθῆ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σεραφεὶμ Πειραιῶς, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας 2012.

«Τοῖς κηρύσσουσι καὶ διδάσκουσι τὴν παναίρεσιν τοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀνάθεμα». Ἐφόσον λοιπὸν ἡ παναίρεσις τοῦ διαχριστιανικοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει ἀρχιερατικὸν ἀνάθεμα πῶς γίνεται νὰ ἐμφανίζεται ὡς δέησις τῆς Θεοτόκου; Γραφικῶς, «ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι»· φοβερὸν γὰρ τὸ λογοθέσιον ἐν Ἡμέρᾳ δικαιοκρισίας Θεοῦ, ἐκεῖ ὅπου μόνον ἡ Ἀλήθεια μπορεῖ νὰ ἵσταται, συγκαταβάσει δὲ Θείου ἐλέους καὶ ἡ ἀληθινὴ πρὸ τοῦ θανάτου μετάνοια παρίσταται, πάντα τὰ λοιπὰ ἀστέκτω πυρὶ ἐτασθήσονται, τρόμος καὶ κλόνος τότε ἀδιήγητος πρὸς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος, τακήσονται γὰρ ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός. Ἄραγε οἱ ἄλλοι Ἁγιορεῖτες μοναχοὶ γνωρίζουν αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας; Διότι ἐὰν αὐτὰ συμβαίνουν στὸ Περιβόλι της ἐν ἐπιγνώσει καὶ ἀδιαμαρτύρητα, τότε μήπως πνευματικῶς ἐγγὺς ἵσταται ἡ πρόρρησις τῆς Παναγίας Πορταϊτίσσης; «Ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι»· ἐντὸς Ἁγίου Ὄρους ἀπὸ Ἁγιορεῖτες μοναχοὺς στὸ Περιβόλι τῆς Θεοτόκου τὴν ὁποίαν πάντες οἱ Ἁγιορεῖτες ἔχουν ὡς Ἔφορον καὶ Δέσποινα Ὑπέρμαχον προστάτιδα, οἵπινες νυκτὸς καὶ ἡμέρας διαπαντὸς ἐν προσευχαῖς ἀδολεσχοῦσι ἐπὶ τῷ ἁγίῳ ὀνόματι αὐτῆς. Ἀλλὰ ἱστορικῶς οὐκ ἄπορον τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ ἐν ἀποστόλοις οὐ πάντες ἀπόστολοι, ἀλλὰ καὶ ψευδαπόστολοι καὶ Ἰσκαριῶται. Ἀληθῶς καὶ κυρίως ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἡ φράσις τοῦ Κυρίου: «εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστι, τὸ σκότος πόσον;».

Εὐχόμεθα νὰ φωτίζῃ πάντας ἡμᾶς ἡ Θεοτόκος εἰς αὐτογνωσίαν ἕκαστον καὶ ποία εἶναι ἀληθῶς τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρὸ πάντων δὲ νὰ φυλάττῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης πλάνης καὶ ἀπατηλῆς μεθοδείας τοῦ διαβόλου, ὅστις σερβίρει τὸ δηλητήριό

Τὸ κοσμικὸν πνεῦμα κατὰ τῆς Συνοδικότητος. Ἡ Μεγάλη κοσμική...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖο προετοίμασε τὴ Σύνοδο αὐτή, δὲν εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ἡ ἀνειλικρίνεια, ὁ κοσμικισμός, ἡ προσποίηση καὶ ἡ μικροψυχία δὲν εἶναι ἀρεστὰ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴ σωτήρια ἰδιότητα μέσῳ τῆς Συνοδικότητας (Σομπόρνοστ) νὰ ἐξάγει ἀπὸ μᾶς, τὰ ἐλλιποῦς ἀξιοσύνης μέλη της, ὅ,τι καλύτερο διαθέτουμε. Ἀκριβῶς ἔτσι θὰ συμβεῖ καὶ τώρα. Ἀλλὰ μεταξὺ τῆς Συνοδικότητας καὶ τῆς Συνόδου ὑπάρχει μία διαφορὰ ἀρχῆς. Ἡ Συνοδικότητα περιλαμβάνει καὶ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρες. Σύνοδος, ἡ ὁποία παραβαίνει τὰ ὁρισθέντα ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέσῳ τῶν Ἁγίων Πατέρων, δὲν εἶναι, οὔτε μπορεῖ νὰ εἶναι δημιουργός ἀλήθειας. Στὴ Σύνοδο αὐτή, μέχρι στιγμῆς, φαίνεται ὅτι ἀπὸ ἐμᾶς ὄχι μόνο δὲν ἐξάγεται τὸ καλύτερο, ἀλλὰ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: στὴν προετοιμασία της ἔχει ἐμπλακεῖ πλῆθος ἀξιοσέβαστων, ἔξυπνων καὶ πνευματικῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἐξάγει ἀπὸ αὐτοὺς τὸ μὴ ἔξυπνο, μὴ πνευματικό, μὴ μέγα, μὴ ἅγιο, μὴ ὀρθόδοξο, μὴ συνοδικό. Σὰν νὰ ἔχουμε βρεθεῖ μέσα στὸ ἀλληγορικὸ παραμύθι γιὰ τὰ «καινουργῆ ἐνδύματα τοῦ βασιλέως» καὶ περιμένουμε κάποιο παιδὶ νὰ μᾶς ἐλευθερώσει μὲ τὴν κραυγή: «Ἀνάξια»! Τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου γιὰ τὴν Πρώτη Προσυνοδικὴ Συνδιάσκεψη ἠχοῦν ἀπολύτως ὀρθὰ καὶ στὶς ἡμέρες μας- γιὰ τὴν τελευταία, ἡ ὁποία:

οὐδὲν τὸ πραγματικῶς νέον καὶ οὐσιαστικὸν ἔχει πράξει ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ συνεχίζει μόνον τὴν δημαγωγίαν τῶν πρὸ αὐτῆς διασκέψεων, παρασύρουσα καὶ αὐτὴ πολλὰς ὀρθοδόξους ψυχὰς καὶ συνειδήσεις εἰς νέους λαβυρίνθους φιλοδοξιῶν ὡρισμένων ἀνθρώπων, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων φιλοδοξιῶν καὶ ἑτοιμάζεται κυρίως, ὡς φαίνεται, ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1923 Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, τῆς πρὸς αὐτὴν πορείας σήμερον ἐπιταχυνομένης καὶ συντομευομένης

Εἶναι σὰν νὰ συγκεντρώνουμε συνοδικῶς ἐδῶ καὶ 93 συναπτὰ ἔτη τὰ δισεκατομμύρια τῶν μικροπροδοσιῶν καὶ τῶν μικροπαραβάσεών μας ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τὶς ἀμέτρητες χαμένες στιγμές, τὶς ἀνεκπλήρωτες ὑποχρεώσεις, τὶς ἀποσιωπημένες ἀλήθειες, τὰ ἐν ὕπνῳ διανυθέντα χρόνια, τὴν ἡμιπελῆ καὶ παραμελημένη ἐργασία μας, τὶς αἰώνιες κάθε ἡμέρας καὶ στιγμῆς μας μικροψυχίες, χάριν τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος. Ὅλη τούτη ἡ πνευματικὴ ρύπανση δὲν ἐξαφανίζεται, ἀλλὰ ἐπικεντρώνεται στὴν πορεία τῶν δεκαετιῶν καὶ συσσωρευόμενη αὐξάνεται ὡς βουνό. Καὶ νὰ ποὺ πλέον τὸ βουνὸ τοῦτο ζωντανεύει ὡς τεράστια Λευϊάθαν-Σύνοδος, ἡ ὁποία προβάλλει τὰ δικαιώματά της ἐπάνω σὲ μᾶς- τὴν Ἐκκλησία. Συνειδητοποιοῦμε εὐθὺς πὼς πρόκειται περὶ τῆς ***Μεγάλης Κοσμικῆς Συνόδου τῆς δικῆς μας 93χρονης μικροψυχίας ἔναντι τοῦ κοσμικισμοῦ.***

Οἱ σημερινοί «κινητῆρες» τῆς Συνόδου ὑλοποιοῦν μὲν τὴν σύλληψη τοῦ πατριάρχου Μελετίου, ἀλλὰ ντρέπονται νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἐνοχοποιητικὴ της πατρότητα. Γὶὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀναγνωρίζουν τὴν γενεαλογία τῆς ἐπικείμενης συνόδου μόνο μέχρι τὴν διάσκεψη τῆς Ρόδου τὸ 1961 ἐπὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρα. Εἶναι ὅμως γνωστὸ ὅτι ὁ Μελέτιος (1921-1923) καὶ Ἀθηναγόρας (1948-1972) εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτό -τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκοσμίκευσης. Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος, ὅμως, μὲ σαφήνεια καὶ ἐμβάθυνση μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ εἶναι ἡ ἴδια, ἡ ὁποία εἶχε συλληφθεῖ κατὰ τὸ ἔτος 1923 καὶ ὅτι τὰ ὁρόσημα στὴν πορεία τῆς ὑλοποίησής της εἶναι: 1925 (Νίς), 1930 (Βατοπαίδιο), 1961 (Ρόδος), 1976 (Σαμπεζύ)...

Ἡ Σύνοδος καὶ ἡ καταστροφὴ

Τὸ ἐγχείρημα τοῦ 1923 γιὰ τὴ σύγκληση Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνδέεται μὲ μία ἱστορικὴ καταστροφή, τὴ γνωστὴ ὡς «Μικρασιατικὴ καταστροφή» τῆς Ἑλλάδας τὸ 1922 καὶ τὴν ἱστορικὴ ἀποτυχία τῆς «μεγάλης ἰδέας». Πρόκειται γιὰ τετραπλῆ καταστροφὴ τοῦ πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Φανάρι). Πρῶτον, ὄντας ἑλληνικὴ ἐθνικιστικὴ (ἑλληνο-φυλετικὴ) ἐκκλησία, ὑφίσταται ἄμεσες ἀπώλειες ἀπὸ τὸ ἀποτυχημένο ἑλληνικὸ μέγα-σχέδιο. Δεύτερον, χάνει τὸ ποίμνιό της (ἄνω τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἑλληνικὸς πληθυσμὸς ἐγκαταλείπει τὴν Τουρκία). Τρίτον, μετὰ τὸ 1917 χάνει τὸ ἐπὶ αἰῶνες ἱστορικό της στήριγμα στὴ Ρωσικὴ αὐτοκρατορία (τὴν μοναδικὴ ὀρθόδοξη Μεγάλη Δύναμη). Τέταρτον, χάνει τὸ ἀπὸ 460 ἐτῶν κονκορδᾶτο της μὲ τὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία (ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ πόσο δόλια τὸ χρησιμοποιοῦσαν οἱ σουλτάνοι γιὰ τοὺς δικούς τους σκοπούς). Τὸ σουλτανάτο ἔπαψε νὰ ὑφίσταται τὸ 1922 καὶ ὁ δικτάτορας Κεμὰλ Ἀτατούρκ, ὄντας νικητὴς τῶν Ἑλλήνων, θέτει τὸ «ἐχθρικό» Πατριαρχεῖο σὲ θέση πολὺ ἐξαρτημένη καὶ ταπεινωτική, ἀπὸ ὅσο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν σουλτάνων. Τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως φοβᾶται μέχρι θανάτου, ὅτι ὅπως κάποτε τὸ μέγα Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιοχείας ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, ἔτσι καὶ αὐτὸ δύναται νὰ ἐκδιωχθεῖ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη. Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο εἶναι ἕτοιμο νὰ συνάψει συμφωνία μὲ ὁποιαδήποτε δύναμη μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ ἐπιβιώσει στὴν Πόλη. ***Ἀλλὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὅλες οἱ σημαντικότερες ἐπὶ τῆς Γῆς δυνάμεις εἶναι κοσμικές, δηλαδὴ ἀντιορθόδοξες.*** Τὸ Φανάρι ἀναζητεῖ ἀπεγνωσμένα ὁποιαδήποτε μέσα ἐπιβίωσης. Ἡ σύγκληση «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» εἶναι ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέσα (διότι ipso facto κατοχυρώνει τὴν διεθνῆ θέση καὶ σημαντικότητα τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως). Ἕνα ἄλλο τέτοιο μέσον εἶναι ***ἡ συμφωνία μὲ τὶς κοσμικὲς δυνάμεις.*** Ἀλλὰ μὲ τέτοια συμφωνία, ἐφόσον ***λαμβάνεις*** ἀπὸ τὸν κόσμο τὴν ἐπιβίωσή σου, πρέπει νὰ ***δώσεις*** στὸν κόσμο κάτι ἰσοδύναμο. Καὶ τί θέλει ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία; Τὴν ἐκκοσμίκευση τῶν μελῶν της. Τὸ δρᾶμα εἶναι, ὅτι ἡ Σύνοδος καὶ ἡ ***«φιλία τοῦ κόσμου»*** (Ἰακ. 4:4) στὴν περίπτωση αὐτὴ γίνονται ἕνα.

Ἡ καταστροφὴ εἶναι καὶ τούτη τὴ φορὰ τετραπλῆ. Πρῶτον, μετὰ τὸ 2009 ἡ Ἑλλάδα κατέρρευσε οἰκονομικά: ἡ χώρα ἔχασε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν ἐθνική της κυριαρχία, ἔπεσε ὑπὸ τὴν ἐξουσία διεθνῶν χρηματοπιστωτικῶν ὀργανισμῶν. Καὶ ἂν μετὰ τὸ 1922 ἡ «Μεγάλη Ἰδέα» παρέμενε μόνον ὡς ἀνέφικτο ὄνειρο, ἡ ἴδια πλέον δὲν δύναται οὔτε κἂν νὰ εἶναι ὄνειρο. Δεύτερον, ἡ σημερινή «ὀρθόδοξη» Ἑλλάδα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία της ἐξέλεξε καὶ ἐπανεξέλεξε στὴν ἐξουσία δεδηλωμένο ἄθεο. Οἱ ἐπιπτώσεις γιὰ τὴν Ἐκκλησία εἶναι γνωστές...Τρίτον, στὴν Τουρκία ἐδραιώθηκε στὴν ἐξουσία ὁ ἰσχυρὸς δικτάτορας ἰσλαμιστὴς Ἐρντογάν. Τέταρτον, ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν τελευταῖο αἰώνα μειώθηκε 150 φορὲς ἀπὸ 300.000 τὸ 1919 σὲ 2.000 σήμερα. Σὲ μιὰ πολὺ σύντομη ἱστορικὴ προοπτική (20 ἐτῶν) ἡ συνέχιση αὐτῶν τῶν ***φυσικῶν*** τάσεων θὰ σήμαινε τραγικὴ κατάρρευση καὶ περιθωριοποίηση τοῦ Φαναρίου. Ἰδοὺ ὅμως! Τὸ Πατριαρχεῖο συγκαλεῖ Σύνοδο, ὄχι γιὰ νὰ ζητήσει βοήθεια ἀπὸ τὴ συνοδικὴ Ἐκκλησία λέγοντας τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ ἴδιο, ὅτι καταποντίζεται, ἀλλὰ γιὰ νὰ ***ὁδηγήσει*** τὴν Ἐκκλησία...πίσω του.

Ἀπὸ τὸ 1923 μέχρι σήμερα ὁ ***ὁρατὸς*** κινητήρας τῆς ἐπικείμενης Συνόδου εἶναι τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μένοντας χωρὶς ποίμνιο, χωρὶς μέσα, χωρὶς ὑποστήριξη κοσμικῆς ἐξουσίας, σὲ ἐχθρικὸ περιβάλλον, διατηρεῖ μόνο τοὺς παλαιοὺς μεγάλους τίτλους του καὶ τὰ ἱστορικά του προνόμια τοῦ πανορθόδοξου ἡγέτη. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου αὐτοὶ οἱ τίτλοι καὶ τὰ προνόμια εἶχαν τὴ βάση τους στὴν τότε ὑφιστάμενη πραγματικότητα. Μὲ τὴν πτώση τῆς Πόλης τὸ 1453, τὸ Πατριαρχεῖο καθίσταται αἰχμάλωτο τοῦ σουλτάνου, τμῆμα ὅμως τῶν προνομίων του διατηρεῖται καὶ μάλιστα ἡ κοσμική του ἐξουσία αὐξάνεται. Μὲ τὴν ἐξαφάνιση τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τὴν καταστροφικὴ ἐκδίωξη τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν Τουρκία οἱ μεγάλοι αὐτοὶ τίτλοι καθίστανται κενοί (ὀνομαστικοί, πιτουλάριοι), ἐνῶ «τὸ πρωτεῖο τιμῆς» στὴν Ὀρθοδοξία καθίσταται στὴν οὐσία μοχλὸς σὲ ξένα χέρια. Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ οὐτοπισμὸς τῶν τίτλων, πλέον κενῶν περιεχομένου, μετατρέπεται σὲ πειρασμὸ γιὰ τοὺς «πουλαρίους μητροπολίτες»…

Ἔδοξε γὰρ τῷ κοσμικῷ πνεύματι

Τὸ κοσμικὸ πνεῦμα δὲν ἐπιτίθεται στὴν Ἐκκλησία κατὰ μέτωπο, διότι αὐτὴ προστατεύεται ἀπὸ ἰσχυρὸ φρούριο δογμάτων καὶ κανόνων καὶ μία ἐκκοσμικευμένη «Ἁγία καὶ Μεγάλη» Σύνοδος δὲν θὰ ἐπέτρεπε στὸν ἑαυτό της ἔντιμα καὶ φανερὰ νὰ ἀκυρώνει δόγματα ἢ κανόνες, διότι αὐτοστιγμὶ θὰ ἀκυρώνονταν καὶ ἡ ἴδια ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Δύναται ὅμως ἡ Σύνοδος, στὰ κρυφά, νὰ νομιμοποιήσει κάποια μικρο-ὑπαναχώρηση ἀπὸ τοὺς κανόνες, γιὰ νὰ ἀνοίξει στὸ φρούριο μία ἐλάχιστη ρωγμή. Ὁποιαδήποτε. Ὅσο καὶ ἂν φαίνεται ἀκίνδυνη, δικαιολογημένη, στρωμένη μὲ καλὲς προθέσεις.

Ἡ διάνοιξη ρήγματος - θύρας εἰσόδου στὸ Κανονικὸ φρούριο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ βασικὸς σκοπὸς τοῦ ἀοράτου πραγματικοῦ «κινητήρα» τῆς Συνόδου, τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἀκριβῶς, ὁ κατάλογος τῶν θεμάτων τῆς Συνόδου ἄλλαζε διαρκῶς, ἐνῶ στὴν οὐσία τοῦτο δὲν ἔχει οὐδεμία σημασία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν ὑπάρχει «κύριο θέμα» Κάθε θέμα καθίσταται κύριο, ἂν ὑλοποιήσει τὴν διάνοιξη ρήγματος (καὶ ἡ μικρότερη πόρτα τοῦ φρουρίου καθίσταται ἡ πλέον σημαντική, ἐὰν ἀφεθεῖ μισάνοιχτη). Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ καὶ ἡ Σύνοδος εἶναι ἀνεξήγητα αὐτοσκοπός, ἄνευ περιεχομένου, «τεχνική». Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἀποροῦμε: πρὸς τί, τέλος πάντων, συγκαλεῖται;

Ἡ φαινομενικότης κατὰ τῆς ἀληθείας

Οἱ Ἑλληνικὲς ἐκκλησίες (Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, Ἀθηνῶν, Κύπρου) ἐνστικτωδῶς ταυτίζονται μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέσῳ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ-κοσμικοῦ ἐθνικισμοῦ (ἑλληνο-φυλετισμοῦ). Τὸ Φανάρι ταυτίζει ἐπιδέξια τὸν ἑαυτό του μὲ τὶς πλέον ἀκριβὲς γιὰ τὴν ἑλληνικὴ καρδιὰ μορφές: τὴν δόξα τοῦ Βυζαντίου καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν «Μεγάλη Ἰδέα», τὸν Ἑλληνισμό, τίς «προφητεῖες» γιὰ θριαμβευτικὴ ἐπιστροφὴ στὴν Πόλη... (Ἐλάχιστοι Ἕλληνες ἀντιλαμβάνονται ὅτι ***ἀκριβῶς μέσῳ τῆς ἀλαζονικῆς συμπεριφορᾶς καὶ τοῦ οὐτοπισμοῦ τοῦ Φαναρίου, ἡ ὀθωμανικὴ Τουρκία κατόρθωσε νὰ ξεγελάσει καὶ νὰ νικήσει τὸν Ἑλληνισμό, νὰ παραμείνει στὴν Εὐρώπη, στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὰ στενὰ καὶ σὲ τελικὴ ἀνάλυση νὰ ποδοπατήσει τὸ Φανάρι.*** Ἡ ἄκαρτη φιλοδοξία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ ἐξουσιάσει τὴν ἀναγεννώμενη Βουλγαρία, κατευθυνόμενη μὲ ἀμίμητη μαεστρία ἀπὸ τοὺς μεγάλους βεζύρηδες Ἀλὶ Πασᾶ καὶ Μιντχὰτ Πασᾶ, πυροδότησε γιὰ 100 χρόνια μπροστὰ τὴν ἑλληνοβουλγαρικὴ ἐκκλησιαστικὴ διαμάχη, εἰσήγαγε διχόνοια μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ ὀρθοδόξων λαῶν. Τοῦτο ὁδήγησε σὲ ρήξη τῆς ὀρθοδοξης ἑνότητας ἐναντίον τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Οἱ Βούλγαροι κατάπιαν τὸ ἀνθελληνικὸ δόλωμα, οἱ Ἕλληνες τὸ ἀντιβουλγαρικό. Ἔτσι, ἐντὸς τοῦ κλασσικοῦ προτύπου τοῦ ***«διαίρει καὶ βασίλευε»*** τὸ ἀντιπουρκικὸ ὀρθόδοξο μέτωπο διαλύθηκε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο διεφάνη ὀλέθρια κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Β΄ Βαλκανικοῦ καὶ τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου. Ἀλλὰ γιὰ τὸν μὴ ἐμβαθύνοντα Ἕλληνα εἶναι προφανές: Τὸ Φανάρι εἶναι «οἱ δικοί μας». Καὶ ἂν οἱ πῆς σκεπτόμενης μειοψηφίας ποῦν τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ἀποτυχία τῶν «δικῶν μας», αὐτὸ τοὺς καθιστᾶ προδότες γιὰ τὴν μὴ σκεπτόμενη πλευρά. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ ἐνστικτώδης μικροψυχία μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἀποσιωποῦμε τὴν ἀλήθεια, δηλαδὴ νὰ ***ὑποκλινόμαστε*** ἐνώπιον τοῦ ψεύδους.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, οἱ Ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης βρίσκονται ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὴ βαριὰ ***κοσμικὴ*** σκιὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς στενὰ συνδεδεμένης μὲ αὐτὸν βαριᾶς ***κοσμικῆς*** σκιᾶς τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Οἱ Ἐκκλησίες αὐτὲς δὲν ἔχουν ἀπελευθερωθεῖ ἀκόμα ἀπὸ τοὺς συμβιβασμοὺς δεκαετιῶν μὲ τὶς ἀθεϊστικὲς ἀρχές, ἀπὸ τὶς ἑνοχοποιητικὲς προσωπικὲς βιογραφίες, ἀπὸ τὸ ἐπαρχιώτικο σύμπλεγμα κατωτερότητας πρὸς τὸν «ἐλεύθερο κόσμο», τὸ ὁποῖο ἀναπτύχθηκε στοὺς καιροὺς τῆς κομμουνιστικῆς καταπίεσης. Ἀλλοίμονο! Γιὰ τὸν συμπλεγματικὸ μετακομμουνιστικὸ κληρικό, κάθε ἔνδειξη προσοχῆς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς κοσμικῆς Δύσης εἶναι τιμή, κῦρος, αὐτοεπιβεβαίωση. Οἱ παλαιὲς γενιὲς καὶ οἱ ἀντίστοιχοι τρόποι σκέψης δὲν ἔχουν ἀλλάξει ἀκόμη. Ὁ ναὸς τοῦ Χριστοῦ-Σωτῆρος ἐξυψώθηκε, οἱ Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, θύματα τῶν μπολσεβίκων δοξάσθηκαν - καὶ δόξα τῷ Θεῷ! Ἀλλὰ ἐπὶ τῶν πύργων τοῦ Κρεμλίνου στέκονται ἀκόμα τὰ κόκκινα ἀστέρια καὶ ὁ ἡγέτης τῶν δολοφόνων κεῖται ἀκόμη στὸ μαυσωλεῖο του στὴν καρδιὰ τῆς Μόσχας. Οἱ περισσότερες ὀρθόδοξες χῶρες, ὅπως ἡ Ρουμανία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Σερβία, ἡ Γεωργία, τὸ Μαυροβούνιο, ἡ Οὐκρανία εἶναι πολιτικὰ ὑποτελεῖς τῶν ΗΠΑ καὶ οἰκονομικὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης, ἡ ὁποία εἶναι ἐπίσης πολιτικὰ ὑποτελὴς τῶν ΗΠΑ. Αὐτὴ ἡ ὑποτέλεια τῶν κρατικῶν ἀρχῶν διαποτίζει καὶ τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς καὶ ὁδηγεῖ σὲ ἀμέτρητες ἀνεπαίσθητες, ἀλλὰ καθημερινὲς ***ὑποκλίσεις*** στὸ κοσμικὸ πνεῦμα...

Καὶ ἐπιτρέψτε μου νὰ ὁλοκληρώσω μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ὑπέγραφε ὁ κάθε Ὀρθόδοξος.

«Δὲν θὰ ἤθελα νὰ πικράνω κανένα μὲ τὰ ὅσα γράφω, καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ φανεῖ, ὅτι καταδικάζω καὶ νουθετῶ τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς καὶ πατέρες μου. Νιώθω ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐκφράσω αὐτό, τὸ ὁποῖο ἀπαιτεῖ ἡ συνείδησή μου».

Πηγή: Θεοδρομία ΙΗ΄1-2, Ἰανουάριος- Ἰούνιος 2016, σσ. 312-336.

Πρὸς ἐξώδικον συμβιβασμὸν Μητρόπολις καὶ Δῆμος Πάφου

Δημοτικὸς κῆπος, ὁ ὁποῖος ἀνῆκεν εἰς τὴν Μητρόπολιν ἄνευ δικαιώματος ἀνοικοδομήσεως σήμερον τυγχάνει ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ τὸν Δῆμον καὶ δι' αὐτὸ ἡ Ἱ. Μητρόπολις ἔχει κινηθῆ δικαστικῶς. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τῆς κ. Ντόρας Χριστοδούλου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ» τῆς ὁης Ἰουλίου 2016:

«Μιλώντας χθὲς ὁ Μητροπολίτης Πάφου Γεώργιος ἀποκάλυψε ὅτι πλέον φαίνεται πὼς ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ εἶναι πρόθυμη γιὰ ἐξώδικο συμβιβασμό, μετὰ τὴν ἀγωγὴ ποὺ κίνησε ἡ Μητρόπολη ἐναντίον του ἀπαιτώντας ποσὸ 24 ἑκατομμυρίων εὐρὼ γιὰ ἄνευ τῆς ἔγκρισής της ἔργα καὶ ἐπεμβάσεις στὸν Δημόσιο Κῆπο. «Στὴν πρώτη συνάντηση ποὺ πραγματοποιήθηκε στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ κ. Ὑπουργοῦ», τόνισε ὁ Πάφου Γεώργιος, «συζητήθηκε τὸ ἐνδεχόμενο νὰ διοριστεῖ ἐκτιμητὴς ἀκινήτων, γιὰ νὰ ἀποφασισθεῖ τὸ ὕψος τῆς ἀποζημίωσης ποὺ θὰ λάβει ἡ Μητρόπολη ἢ γιὰ νὰ δοθεῖ ἴσης ἀξίας γῆ σὲ ἄλλη περιοχὴ τῆς Πάφου, προκειμένου νὰ μπορέσουμε νὰ ὑλοποιήσουμε τὸ στόχο μας γιὰ ἀνέγερση νέου καθεδρικοῦ Ναοῦ». Σὲ μία τέτοια περίπτωση, ὁ Δημόσιος Κῆπος, ὅπως εἶναι εὐνόητο, θὰ περιέλθει στὴν κυριότητα τοῦ κράτους, τὸ ὁποῖο θὰ τὸν μεταβιβάσει στὸν Δῆμο Πάφου, ὥστε νὰ μπορέσει νὰ ἐνταχθεῖ στὸν μεγάλο σχεδιασμὸ τῆς ἀνάπλασης τοῦ ἱστορικοῦ του κέντρου… Τὸ θέμα ἀπασχόλησε τὸν Δῆμο Πάφου κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐνῶ ἐκτιμᾶται ὅτι ἡ κίνηση αὐτὴ ἐντάσσεται στὴν κινητικότητα ποὺ παρατηρεῖται στὸ κέντρο τῆς Πάφου μὲ ἀφορμὴ τὴ μεγάλη ἀνάπλαση ἐνόψει 2017».

Ἔκκλησις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Σάββα Γλυκῶν Νερῶν

Πρὸς κάθε δυνάμενον καὶ ἐπιθυμοῦντα νὰ βοηθήσει τὸν ὡς ἄνω Ἱ. Ναό, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πυρκαγιὰ κατεστράφη ὁλοσχερῶς καὶ κάηκε ἐντὸς αὐτοῦ ὁ ἀείμνηστος ἐφημέριος αὐτοῦ Ἀρχιμ. π. Πορφύριος· **ἔστω καὶ μὲ 10 εὐρὼ** γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν ζημιῶν καὶ ἐπαναλειτουργίας αὐτοῦ καταθέτοντας εἰς τοὺς κάτωθι λογαριασμοὺς τὸ προϊὸν τῆς ἀγάπης του - γιὰ νὰ λάβῃ τὴν σχετικὴ ἀπόδειξη.

1) Ἐθνικὴ τράπεζα: 161/545002-02 Ἱ. Ν. Ἁγίου Σάββα

2) Alpha Bank: 267-002101-026104 Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος

Ὁ ἀγαπῶν: πάντα βρίσκει μιὰ λύση, ὁ ἀδιάφορος ἔχει πάντα μιὰ δικαιολογία.

Μὲ εὐχαριστίες
Ἀρχιμ. Νικηφόρος Κυπριανός

Η ΠΕΡΙΛΑΛΗΤΟΣ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΑΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙ ΕΤΑΦΗ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτὴ θὰ μείνη στὴν ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ὡς **ἡ Σύνοδος μὲ τὴν ἀπόλυτη ἀπουσία τῆς Θεολογίας ἀλλὰ καὶ τῆς ποιμαντικῆς συνέσεως!**

Γιὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ χρέους μου αὐτοῦ ἐνισχύομαι καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐπαληθεύθηκαν ἐκ τῶν πραγμάτων ὅλες οἱ σκέψεις ποὺ κατέθεσα πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου, κάποιες δὲ ἀπὸ αὐτές υἱοθετήθηκαν καὶ ἀπὸ δύο Πατριαρχεῖα τῆς Πενταρχίας, ποὺ ἀπουσίασαν ἀπὸ αὐτήν, ἀποδοκιμάζοντας τὴν σύγκλησή της. **Τὸ μέν Πατριαρχεῖο τῆς Ρωσίας ἐτόνισε τὴν ἔξυπηρέτηση σκοπῶν τῶν Η.Π.Α. μέσῳ τῆς Συνόδου**, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἤμουν ὁ μόνος ποὺ συνεχῶς ἐπαναλαμβάνω ἀπό τοῦ ἔτους 2001, τό δέ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας σέ Συνοδική του Ἀπόφαση, συμμερίσθηκε τήν ἐκτίμησή μου ὅτι **ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης δέν εἶναι οὔτε Ἁγία, οὔτε Μεγάλη** (βλ. ἄρθρο τῆς 10ης Ἰουνίου 2016) «Ο ΣΥΓ-ΚΡΗΤΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΛΗΣΕΩΣ Ἤ ΤΗΣ ΜΑΤΑΙΩΣΕΩΣ ΤΟΥ»). Αὐτό τό συμμερίσθηκαν καί ἀγαπητοί καί σεβαστοί συμπρεσβύτεροι σέ πρόσφατη κοινή Σύναξή τους, μετά τή λήξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου.

Κυριαρχοῦσα ἐντύπωση ἀπό τίς ἐργασίες τῆς Συνόδου εἶναι ὅτι αὐτή ἐξετέλεσε διατεταγμένη ὑπηρεσία, ὑπαγορευομένη ἤ καί ἐπιβληθεῖσα σέ πολλούς Προκαθημένους ἀπό τίς Πολιτικές Ἡγεσίες τῶν Κρατῶν τους, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἐπαληθεύει καί ἡ εὐρωπαϊκή κάλυψη τῶν ὑπερόγκων ἐξόδων αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικοφανοῦς "φιέστας", (ὅταν καταγροῦνται ὀργανικές θέσεις ἐφημερίων καί μένουν ἀλειπούργητοι πολλοί κάτοικοι τῶν Ἐπαρχιῶν!), ἀλλά καί ἡ παντελής ἀπουσία Θεολογικῶν καί Ποιμαντικῶν κριτηρίων στίς ἐργασίες καί στά κείμενα αὐτῆς τῆς πρωτοφανοῦς στά ἐκκλησιαστικά χρονικά –γιά τόν ἐρασιτεχνισμό της– Πολυαρχιερατικῆς Συνάξεως!

Θά ἐπαληθευθοῦν ὅλα αὐτά, βεβαίως, μέ ὅσα θά ἐκθέσω ἐν συνεχείᾳ. Ὅμως, θεωρῶ ἀναγκαῖο νά προτάξω ἕνα ρητορικό ἐρώτημα, ἀπευθύνοντάς το πρός ὅλους ἐκείνους πού ἀνήκουν στήν μερίδα τῶν ἀντιοικουμενιστῶν καί οἱ ὁποῖοι ἐξ ἀρχῆς "πῆραν στά σοβαρά" τήν Σύνοδο τῆς Κρήτης καί ἐξακολουθοῦν νά τήν ἀντιμετωπίζουν στά σοβαρά: **Πῶς ἐπιμένουν ἀκόμη καί δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τήν ἐκκλησιαστική ζωή καί τήν θεολογία, ἀλλά εἶναι ἕνα καθαρά πολιτικό ἐργαλεῖο;** Ἡ ἀπάντηση εἶναι πολύ ἁπλή. Δέν ἔχουν ἐρευνήσει ἱστορικά τό θέμα αὐτό καί, ἀρκούμενοι στήν στρατηγική(!) νεοφανῶν καί νεόκοπων ἀντιοικουμενιστῶν, θεωροῦν **ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι θέμα Πίστεως καί ὄχι θέμα ἀμιγῶς Διεθνοῦς Πολιτικοῦ σχεδιασμοῦ**! Ἄς κάνουμε, λοιπόν, μιά σύντομη ἱστορική ἀναδρομή:

Ὁ Οἰκουμενισμός ἤρχισεν ἀπό τόν Ἀλέξιον Κομνηνόν!

Ἡ ἱστορ

Σεβ. Κονίτσης: «Ἡ Βόρεια Ἤπειρος θὰ ξαναενωθεῖ μὲ τὴν Ἑλλάδα»

Παραδέτομεν Δελτίον Τύπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κονίτσης τῆς 18ης Ἰουλίου 2016:

«Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κ. ΑΝΔΡΕΑΣ, ἔκανε τὶς ἀκόλουθες Δηλώσεις:

«Ἐκδήλωση μισελληνισμοῦ καὶ ἀχαριστίας συνιστοῦν οἱ δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀλβανίας Ἔντι Ράμα. Οἱ δηλώσεις του δημοσιεύθηκαν, ἐν περιλήψει, στὴν ἡμερήσια ἀθηναϊκὴ Ἐφημερίδα «ΕΣΤΙΑ», τὸ ΣαββατοΚύριακο 16-17.7.2016 καὶ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«Νέα ἐπίθεση κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐξαπέλυσε ὁ Ἀλβανὸς Πρωθυπουργός, Ἔντι Ράμα, χαρακτηρίζοντας τὶς ἑλληνοαλβανικὲς σχέσεις **τὶς πλέον προβληματικὲς τῶν Τιράνων** μὲ τὶς γείτονες χῶρες. Μιλώντας σὲ πρέσβεις, ὁ κ. Ράμα ἐ**πέρριψε στὴν Ἑλλάδα τὴν πλήρη εὐθύνη γιὰ τὴν συσσώρευση τόσο πολλῶν προβλημάτων**» (οἱ ὑπογραμμίσεις, δικές μας).

Ἀλλὰ ἄν οἱ Ἑλληνοαλβανικὲς σχέσεις εἶναι - κατὰ τὸν κ. Ράμα - οἱ πιὸ προβληματικὲς γιὰ τὰ Τίρανα, γι' αὐτὸ ὁ μεγάλος ἔνοχος εἶναι ἡ Ἀλβανία.

Διότι ὄχι μόνο δὲν σέβεται τὰ στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἠπείρου, ἀλλὰ ἀπροκάλυπτα καὶ προκλητικὰ ἁρπάζει τὶς περιουσίες τους καὶ ἀπεργάζεται τὸν ἀφελληνισμὸ τῆς Χειμάρρας.

Ἀρνεῖται μὲ πεῖσμα τὴν συγκέντρωση καὶ ταφὴ τῶν ὀστῶν τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν, ὅπως ἀρνεῖται, μὲ τὸ ἴδιο ἐπίσης πεῖσμα, τὴν δημιουργία Ἑλληνικοῦ Στρατιωτικοῦ Νεκροταφείου στὴν Κορυτσά.

Προπαγανδίζει ἀναίσχυντα τὴν δῆθεν «Μεγάλη Ἀλβανία», καὶ κυκλοφορεῖ χάρτες στοὺς ὁποίους ἡ Φλώρινα, ἡ Καστοριά, τὰ Ἰωάννινα καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἤπειρος μέχρι τὴν Ἄρτα καὶ τὴν Πρέβεζα «ὑπάγονται» στὴν ... Ἀλβανία.

Μήπως, ἀκόμη, ξέχασε ὁ κ. Ράμα, ὅτι, τελευταῖα, ἡ κυβέρνησή του ἐψήφισε τὸν ἐξωφρενικὸ ἐκεῖνο νόμο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὅσοι Ἀλβανοὶ ὑπήκοοι δὲν μένουν μόνιμα στὴν Ἀλβανία, διαγράφονται ἀπὸ τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους ; Ἀλλὰ εἶναι φῶς - φανάρι, ὅτι ὁ πανάθλιος αὐτὸς νόμος, στοχεύει στοὺς Βορειοηπειρῶτες.

Ὑπάρχουν, βέβαια, καὶ ἄλλα προβλήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐπανειλημμένως ἔχουμε διαμαρτυρηθῆ. Ἂς κατεβάσῃ, λοιπόν, τὸν τόνο τῆς φωνῆς του ὁ λαλίστατος κ. Ράμα. Ἐμεῖς τοῦ λέμε ξεκάθαρα, ὅτι ἡ πλήρης «εὐθύνη γιὰ τὴν συσσώρευση τόσο πολλῶν προβλημάτων» ἀνήκει ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὴν Ἀλβανία, γιὰ νὰ μὴ ἀναφερθοῦμε στὶς τελευταῖες ἀνθελληνικὲς ἐκδηλώσεις τῶν «Τσάμηδων» - ἀπογόνων τῶν ἐγκληματιῶν ἐκείνων, ποὺ στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς διέπραξαν ἀνήκουστα ἐγκλήματα στὴν Θεσπρωτία, συνεργαζόμενοι πρῶτα μὲ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ μετὰ μὲ τοὺς Ναζιστὲς Γερμανούς.

Ἂς ἀφήσῃ, λοιπόν, στὴν ἄκρη τὸ θράσος καὶ τὴν ἀναίδεια ὁ Ἔντι Ράμα. Γιατὶ εἴτε τὸ θέλει, εἴτε δὲν τὸ θέλει, ἡ Βόρειος Ἤπειρος, ἀργὰ ἤ γρήγορα, θὰ ἑνωθῆ μὲ τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο κομμάτι. Ἀλλὰ καὶ ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος ἄς ἀναλάβῃ, ἐπὶ τέλους, τὶς εὐθύνες του ἀπέναντι στὸν χειμαζόμενο εἰσέτι Βορειοηπειρωτικὸ Ἑλληνισμό ».

Διαφωνίαι Ἱεραρχῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης ὁλοκληρώθηκε καὶ ἡ ἐπιζητούμενη ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας μᾶλλον πληγώθηκε παρὰ φανερώθηκε. Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐπέμειναν στὸ ἐγχείρημά τους, ἀλλὰ οἱ διαφωνίες τῶν Ἱεραρχῶν πολὺ ἐκδηλώθηκαν ἐκτὸς ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς Συνόδου φανέρωσαν τὴν ἀλήθεια. Οἱ νοσοῦντες ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀδυνατοῦν νὰ ἐκφράσουν τὸ ὀρθόδοξο πατερικὸ ἤθος καὶ τὴν ὀρθὴ διδασκαλία, ἁπλούστατα γιατί δὲν εἶναι μέτοχοί της.

Θὰ ἐπιχειρήσουμε μία πρώτη καταγραφὴ τῶν σημαντικότερων διαφωνιῶν ποὺ ἐκφράστηκαν ἀπὸ Ἱεράρχες ἀφήνοντας γιὰ ἄλλη φορὰ τὴν καταγραφὴ τοῦ οὐσιαστικοῦ ρόλου ποὺ διαδραμάτισαν γιὰ τὸ θέμα τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης οἱ ἁπλοὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοί, καθηγητὲς πανεπιστημίου καὶ ἁπλοὶ θεολόγοι καὶ ἄλλοι λαϊκοὶ πιστοί.

1. Οἱ ἀπουσίες τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων, τῆς Ἀντιόχειας, τῆς Ρωσίας, τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Γεωργίας ἀπὸ τὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης ἀποτελοῦν τὸν κύριο λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἔχασε ἐκ προοιμίου καὶ τυπικὰ τὸν πανορθόδοξο χαρακτῆρα της. Ὅσοι ἀντέκρουαν τὴ θέση αὐτὴ μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἦταν δυνατὴ ἐκ τῶν ὑστέρων προσυπογραφὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου ἀπὸ τοὺς ἀπουσιάζοντες, ἤδη ἔχουν μπροστά τους τὴν ἀπάντηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιόχειας ποὺ ἀμφισβητεῖ εὐθέως τὸ κῦρος καὶ τὶς ἀποφάσεις, ἀσφαλῶς δὲ καὶ τὸν βαρύγδουπο τίτλο "Μεγάλη καὶ Ἁγία", τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης. Καὶ ἀναμένουμε τὴν ἀντίδραση τῶν τριῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

2. Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀρνήθηκαν τὴ συμμετοχή τους στὶς Ἀντιπροσωπίες τῶν Ἐκκλησιῶν τους στὴ Σύνοδο κυρίως, γιατί εἶχε ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ τὰ μέλη τῶν Ἀντιπροσωπιῶν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου ἀλλὰ καὶ τῶν οὐσιαστικῶν παρεμβάσεων ἐπὶ τῶν κειμένων. Οἱ τροποποιήσεις ἐπὶ τῶν κειμένων ποὺ προτάθηκαν ἀπὸ τὶς Ἱεραρχίες τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν δὲν ὑποστηρίχτηκαν μέχρι τέλους ἀπὸ τὶς Ἀντιπροσωπίες τους στὴ Σύνοδο, ἀλλὰ ἐπικράτησε ἡ τακτικὴ ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων γιὰ τὴν ἐξεύρεση ὁμόφωνης λύσης, ὅπου ὑπῆρχαν διαφωνίες. Τώρα μὲ τὸ τέλος τῆς Συνόδου, ὅταν τὰ μέλη τῶν Ἀντιπροσωπιῶν θὰ βρεθοῦν ἐκ νέου στὶς Ἱεραρχίες τους θὰ πρέπει νὰ ἐξηγήσουν ἀσφαλῶς σὲ ποιὰ σημεῖα καὶ γιατί ἄλλαξαν στάση κατὰ τὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης.

Τοῦ ***κ. Ἰωάννου Τάτση,*** *Θεολόγου*

Μέλη τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης.

3. Ὑπῆρξαν κάποιοι Ἱεράρχες - μέλη τῶν Ἀντιπροσωπιῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ποὺ συμμετεῖχαν στὴ Σύνοδο, οἱ ὁποῖοι ἀρνήθηκαν νὰ συνυπογράψουν κάποια κείμενα, κυρίως δὲ τὸ κείμενο "Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον". Μερικοὶ ἤδη μὲ δημόσιες δηλώσεις τους ἐπιβεβαίωσαν τὶς σχετικὲς δημοσιογραφικὲς πληροφορίες καὶ ἐξήγησαν τοὺς λόγους τῆς μὴ ὑπογραφῆς τους. Γιὰ ἄλλους ὑπάρχουν σχετικὲς πληροφορίες ποὺ ὅμως δὲν ἐπιβεβαιώνονται. Ἡ ἐντυπωσιακότερη πάντως σχετικὴ ἐπισήμανση εἶναι τοῦ Ἐπισκόπου Μπάτσκας Εἰρηναίου, τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος στὸ κείμενό του (στὰ ἑλληνικά), στὸ ὁποῖο αἰτιολογεῖ τὴ στάση του νὰ μὴ ὑπογράψει τὸ κείμενο γιὰ τὶς σχέσεις μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἦταν λοιπὸν ἀρκετὴ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Πατριάρχη Σερβίας Εἰρηναίου, ἀκόμη κι ἂν αὐτὴ ἦταν ἀντίθετη μὲ τὴν πλειοψηφία τῶν μελῶν τῆς Ἀντιπροσωπίας του; Μὲ τέτοιες λοιπὸν μεθοδεύσεις ἐπετεύχθη ἡ περίφημη "ὁμοφωνία" καὶ διατρανώθηκε ἡ "ἑνότητα" τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;

4. Τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης δὲν πρέπει νὰ σηματοδοτήσει τὸ τέλος τῆς ἐνασχόλησης τῶν Ἱεραρχῶν μὲ αὐτήν, κυρίως γιατί σὲ αὐτὴν ὑπογράφτηκαν κείμενα ποὺ ἀφοροῦν στὸ ζήτημα τῶν σχέσεων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐπεδίωξαν νὰ ντύσουν τὰ κείμενα αὐτὰ μὲ πανορθόδοξο κῦρος εἶναι γνωστοὶ γιὰ τὶς ἐπιδόσεις τους στὴν ἀρένα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, χρέος τῶν Ἱεραρχῶν, καὶ ὄχι μόνον αὐτῶν, εἶναι νὰ λάβουν δημοσίως θέση ἀπέναντι σὲ αὐτὰ τὰ κείμενα. Ἤδη κάτι τέτοιο ζήτησε ὁ καθηγητὴς Δημ. Τσελεγγίδης σὲ ὁμιλία του λίγο μετὰ τὴ Σύνοδο. Καὶ τοῦτο εἶναι αἴτημα πολλῶν πιστῶν.

Ἐὰν οἱ οἰκουμενιστὲς ἐπιδιώκουν νὰ κρύψουν στὸ χρονοντούλαπο τῆς ἱστορίας τὰ κείμενα τῆς Συνόδου καὶ νὰ κάνουν λόγο ἀφηρημένα γιὰ τὸ δῆθεν μεγάλο ἐπίτευγμα τῆς σύγκλησης τῆς "Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας", χρέος ὅσων ἀγωνιοῦν γιὰ τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἐπιμένουν στὸν ἀγιοπατερικὸ βηματισμὸ μακρὰν τῶν οἰκουμενιστικῶν παραστρατημάτων εἶναι νὰ ἀναλύσουν κριτικὰ τὰ κείμενα τῆς Συνόδου καὶ νὰ τὰ περάσουν ἀπὸ τὸ "πατερικὸ κόσκινο" ὅπως ἔλεγε ὁ Ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης. "Καὶ ὅ,τι εἶναι σκουπίδια ἢ πίτουρα νὰ τὰ πετάξουμε", ὅπως συμπλήρωνε ὁ Ὅσιος.

Πατρ. Ρωσίας: «Εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ προστατέψω τὴν ἀγνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας»

«Ἐνθρονίστηκα Πατριάρχης τὴν 1η Φεβρουαρίου (νέο ἡμερ.) στὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου (Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ). Ὁ Μᾶρκος ἐπίσκοπος Ἐφέσου ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔσωσε ὁλομόναχος τὴν Ὀρθοδοξία ἀπὸ τὴν (ἐπαίσχυντη ψευτο) ἕνωση. Ὅταν ἡ Κωνσταντινούπολη εἶχε ἀποδυναμωθῆ ὁ αὐτοκράτορας τῆς Κωνσταντινούπολης (Ἰωάννης Παλαιολόγος) πίστεψε ὅτι ἡ λύση ἦταν στρατιωτικὴ βοήθεια ἀπὸ τὶς δυτικὲς χῶρες καὶ ὅτι θὰ ἔσωζαν τὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τὴν πτώση της. Ὅμως χωρὶς τὶς εὐλογίες τοῦ πάπα τῆς Ρώμης κανένας δὲν ἤθελε νὰ πάῃ νὰ προστατέψῃ τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Κωνσταντινούπολη ὁ αὐτοκράτορας ἀποφάσισε νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στὴ Ρώμη. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως συμφώνησε, μὲ τοὺς περισσότερους ἐπισκόπους καὶ ταξίδεψαν στὶς Ἰταλικὲς πόλεις Φερράρα καὶ Φλωρεντία, ὅπου διεξήχθη ἡ Σύνοδος. Σ' αὐτὴ τὴ Σύνοδο ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν τὴν ἕνωση μὲ τὴν Ρώμη. Μόνο ὁ Μᾶρκος Ἐφέσου δὲν ὑπέγραψε.

Πίστευε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἕνωση ὑπὸ τὸν φόβο. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἕνωση ἐξαιτίας τοῦ πραγματισμοῦ καὶ τὸ σημαντικότερο, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἕνωση ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ σχίσματος.

Ἐνώθηκαν μὲ τὴ Ρώμη καὶ διέρρηξαν τὴν ἑνότητα τοῦ Ὀρθοδόξου κόσμου. Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὑπέμενε ὅλη ἐκείνη τὴ δυστυχία, ποὺ ἐπέπεσε στὴν Ὀρθοδοξία. Παρέμεινε γενναῖος σὲ ἐκείνη τὴ Σύνοδο καὶ δὲν ὑπέγραψε τὴν (ψευτο) ἕνωση. Χειροτονήθηκα ἐπίσκοπος πολλὰ χρόνια ἀργότερα, ἦταν ἡ Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, στὴν ἑορτὴ τῆς νίκης τῆς Ὀρθοδοξίας. Τὸ σύμβολο τῆς Νίκης ἀπέναντι σὲ ὅλες τὶς αἱρέσεις! Καὶ ἐνθρονίστηκα Πατριάρχης στὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ. Δὲν τὸ βλέπω ὡς σύμπτωση. Ὑπάρχουν πολλὲς συμπτώσεις καὶ κάποιοι θὰ ποῦν ὅτι δὲν σημαίνουν τίποτα. Γιὰ κάποιους ἀνθρώπους αὐτὰ δὲν σημαίνουν τίποτα, ἀλλὰ γιὰ ἐμένα σημαίνουν πολλά. Εἶμαι ἐδῶ, γιὰ νὰ προστατέψω τὴν ἀγνότητα τῆς Ὀρθόδοξης Πίστης καὶ νὰ ἀντιταχθῶ σὲ κάθε αἵρεση καὶ κάθε ντροπή. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ προστατέψουμε τὴν Ὀρθοδοξία, ὅπως πράξανε οἱ Πατέρες στὴν 7η Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ὅπως ἔκαναν ὁ Πατριάρχης Μεθόδιος, ἡ αὐτοκράτειρα Θεοδώρα καὶ οἱ ἐπίσκοποι, ὅπως ἔκανε ὁ Ἅγιος Μᾶρκος Ἐφέσου, ὅπως ἔκαναν οἱ νεομάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας (ποὺ μαρτύρησαν στὰ χέρια τῶν Μπολσεβίκων)».

Τὸ κρυφὸν σχέδιον τῆς Κυβερνήσεως

Εἰς συνέντευξίν του ὁ Ὑπ. Παιδείας κ. Νίκος Φίλης ἐγνωστοποίησε ποῖον εἶναι τὸ σχέδιον διὰ τὴν περιθωριοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας: Δὲν χρειάζεται ὁπωσδήποτε χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἁπλῶς νὰ ψηφισθοῦν καὶ νὰ ἐφαρμοσθοῦν ὅλαι αἱ ἀλλαγαί! Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα Realnews τῆς 10ης Ἰουλίου 2016:

«Νὰ προβλεφτεῖ συνταγματικὰ ὁ χωρισμὸς Κράτους καὶ Ἐκκλησίας; -Ἡ διάκριση τῶν ρόλων Κράτους-Ἐκκλησίας ἐπιβάλλεται νὰ γίνει χωρὶς περιττοὺς διχασμοὺς καὶ ἀναθέματα. Ὑπάρχουν ἀλλαγὲς ποὺ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ προωθηθοῦν χωρὶς νὰ ὑπάρξει συνταγματικὴ ἀναθεώρηση, ὅπως θέματα ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἐκπαίδευση. Γενικότερα, τὸ αἴτημα γιὰ χωρισμὸ Κράτους-Ἐκκλησίας σὲ ὅλες τὶς δημοσκοπήσεις τῆς τελευταίας δεκαετίας ἀναδεικνύεται ὡς ὥριμο κοινωνικὸ αἴτημα, διαπερνᾶ ὅλους τοὺς πολιτικοὺς χώρους, ἀνταποκρίνεται στὴν ἀνάγκη γιὰ μία σύγχρονη καὶ δημοκρατικὴ Πολιτεία σὲ συνθῆκες, μάλιστα, πολυπολιτισμικῆς πραγματικότητας.

Ναὶ σὲ τζαμὶ στὴν Ἀθήνα κ. ὑπουργέ, παρότι ἐπιχειρεῖται ἡ Ἁγιὰ Σοφιὰ νὰ γίνει …τζαμί; -Ἡ ἀνέγερση τεμένους στὴν Ἀθήνα ἀποτελεῖ διεθνῆ ὑποχρέωση τῆς Χώρας καθὼς σχετίζεται μὲ τὴν προστασία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Στὴν Ἀθήνα ζοῦν ἄνθρωποι στοὺς ὁποίους τὸ ἑλληνικὸ κράτος ἔχει παραχωρήσει δικαίωμα νόμιμης παραμονῆς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ διευκολύνεται ἡ στοιχειώδης ἄσκηση τῶν θρησκευτικῶν τους ἐθίμων. Ὅπως χρειαζόμαστε καὶ νεκροταφεῖα γιὰ μουσουλμάνους καὶ ἑβραίους γιὰ λόγους προστασίας τοῦ δικαιώματος στὴ θρησκευτικὴ ταφή. Τζαμιὰ ὑπάρχουν σὲ ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς πόλεις…Ἂς μὴ παρασυρόμαστε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐθνικιστικὴ καὶ θρησκοληπτικὴ δημαγωγία…».

Ὁ σταυροφόρος τῆς λέσχης Μπίλντεμπεργκ

Δυστυχῶς ἡ διπλωματία ἔχει ἁλώσει τὸ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων νὰ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ παρασημοφορῆ ὅποιον ἐπισκέπτεται τὸ Πατριαρχεῖον, ὡς καὶ τὸν κ. Μητσοτάκην, ὁ ὁποῖος προσφάτως συμμετεῖχεν εἰς συνεδρίασιν τῆς λέσχης Μπίλντεμπεργκ. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὅμως εἶχεν ἕνα ἐπιπλέον λόγον, διὰ νὰ προβῆ εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτὴν καθὼς ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Μητσοτάκη εἶχεν ἀναμειχθῆ εἰς τὴν ὑπόδεσιν τῆς ἐκπτώσεως τοῦ Πατριάρχου πρώην Ἱεροσολύμων κ. Εἰρηναίου! Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς 9ης Ἰουλίου 2016:

«Τήν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 9ης Ἰουλίου 2016, ὁ Πρόεδρος τῆς Νέας Δημοκρατίας καὶ Ἀρχηγός τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως κ. Κυριάκος Μητσοτάκης, εὑρισκόμενος εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς τό Ἰσραὴλ καί τήν Παλαιστινιακήν Αὐτονομίαν, ἐπεσκέφθη τό Πατριαρχεῖον… Τόν κ. Μητσοτάκην ἐδέχθη ἐνθέρμως ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά Πατέρων Ἀγιοταφιτῶν. Εἰς τό πλαίσιον τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἐγένετο ἀρχικῶς συζήτησις περί τῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς προσφάτως συγκληθείσης εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτης εἰς Χανιά, πόλιν καταγωγῆς τοῦ κ. Μητσοτάκη… Ἐνημερωθείς λεπτομερῶς ὁ κ. Μητσοτάκης παρά τῆς Α.Θ.Μ. περί τοῦ ἐπιτελουμένου ἔργου τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου, ἐξεδήλωσε τήν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ νά ὁμιλήσῃ εἰς οἰκονομικούς παράγοντας, οἱ ὁποῖοι θά δείξουν ἐνδιαφέρον καί θά συμβάλουν οἰκονομικῶς εἰς τήν συνέχισιν αὐτοῦ. Εὐχαριστήσας ὁ Μακαριώτατος, εἶπεν ὅτι αὐτή αὕτη ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κ. Μητσοτάκη ἀποτελεῖ τήν πλέον ἰσχυράν βοήθειαν καί ἀρωγήν εἰς τό ἐπιτελούμενον ἔργον τοῦ Πατριαρχείου καί εἰς τούς χειμαζομένους Χριστιανούς τῶν Ἁγίων Τόπων καί τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί βεβαίωσιν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐξακολουθεῖ ὡς διάδοχος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας νά ἀποτελῇ ἀρωγόν εἰς τά Πανάγια Προσκυνήματα καί νά παραμένῃ τό λίκνον τῆς Ρωμηοσύνης παρά τήν οἰκονομικήν αὐτῆς κρίσιν… Διά τήν συμπαράστασιν τοῦ κ. Μητσοτάκη καί τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἰδίᾳ εἰς τήν ὑπέρβασιν τῆς πρό ἐτῶν ταλαν-ισάσης τό Πατριαρχεῖον κρίσεως ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν εἰς αὐτόν τήν τιμητικήν διάκρισιν τοῦ Μεγαλοσταύρου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου».

Ἀπάντησις τῆς Ἱ. Μ. Λαρίσης διὰ τὸ κληροδότημα Κρίκκη

«Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, κατόπιν τῶν σχολίων ποὺ δημιουργήθηκαν σχετικὰ μὲ τὴν κληρονομιαία περιουσία τῆς Ἰωάννας χας Ὀδυσσέως Κρίκκη, μετὰ καὶ ἀπὸ ἐπερώτηση στὴ Βουλὴ βουλευτῆ τοῦ ΣΥΡΙΖΑ Λαμίας καὶ πρὸς ἀποκατάσταση τῆς ἀλήθειας, ἀνακοινώνει τὰ ἑξῆς: Ἡ ὅλη διαφορὰ σχετικὰ μὲ τὴ διαθήκη τῆς Ἰωάννας χας Ὀδυσσέως Κρίκκη καὶ τὸ ζήτημα ποιὸς εἶναι κληρονόμος της ἄρχισε τὸ ἔτος 1987 καί, μετὰ μακροχρόνιες δικαστικὲς διαδικασίες, τὸ ἔτος 2008 ἐκδόθηκε ἀπόφαση τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, μὲ τὴν ὁποία ἀναγνωρίσθηκε ὡς μοναδικὸς ἐκ διαθήκης κληρονόμος τὸ «Κέντρο Παιδικῆς Μέριμνας Λάρισας», στὰ δικαιώματα τοῦ ὁποίου ὑπεισῆλθε ἡ 5η Υ.ΠΕ. Θεσσαλίας - Στερεᾶς Ἑλλάδος. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸ Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν, μὲ ἀπόφασή του, ποὺ ἐκδόθηκε τὸ ἔτος 2011 καὶ ἔτσι κατέστη ἀμετάκλητη. Ἀπὸ τὴν ἔκδοση τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου οὐδεμία σχέση ἔχει τόσο μὲ τὴν κληρονομιαία περιουσία τῆς διαθέτιδος ὅσο καὶ μὲ τὴ διαχείρισή της. Ἡ ἵδρυση τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἱερᾶς Μητρόπολης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, τὸ ὁποῖο ὀνομάσθηκε «Κρίκκειο» πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς ὡς ἄνω διαθέτιδος, οὐδεμία σχέση ἐπίσης ἔχει μὲ τὴν κληρονομιαία περιουσία αὐτῆς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἔσοδα, ἀφοῦ ἱδρύθηκε, λειτουργεῖ καὶ συντηρεῖται ἀποκλειστικὰ μὲ τοὺς δικούς του πόρους. Ἑνόψει τῶν ἀνωτέρω, ἡ ἐμπλοκὴ τῆς Ἱερᾶς Μητρόπολης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου εἶναι προφανὲς ὅτι ὀφείλεται τόσο σὲ ἐλλιπῆ ἐνημέρωση τοῦ ἐπερωτήσαντος βουλευτῆ ὅσο καὶ σὲ παραπληροφόρηση ἀπὸ γνωστὸ ἔντυπο».

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας δὲν ἀναγνωρίζει οὔτε τὴν Σύνοδον οὔτε τὰς ἀποφάσεις

Ἤδη ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποστείλει ὁ Πατριάρχης κ. Κύριλλος κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης προεμήνυε τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ. Μετὰ τὴν πρόσφατον συνεδρίασιν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἡ Ἱεραρχία αὐτῆς ἀπεφάσισεν ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης καὶ αἱ ἀποφάσεις της δὲν ἔχουν πανορθόδοξον κῦρος καὶ ὅτι αὐτὴ ἀποτελεῖ μίαν προσυνοδικὴν συνέλευσιν διὰ τὴν μέλλουσαν Μεγάλην Σύνοδον. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα mospat.ru τῆς 16ης Ἰουλίου 2016:

«Κατὰ τὴ συνεδρία αὐτῆς τῆς 15ης Ἰουλίου 2016 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἀπὸ 18 ἕως 26 Ἰουνίου 2016 στὴν Κρήτη γενομένη Σύνοδο Προκαθημένων καὶ Ἱεραρχῶν τῶν δέκα κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

Ἀνασκόπησις γεγονότων

«Κατὰ τὴ συνεδρία αὐτῆς τῆς 13ης Ἰουνίου 2016 (Πρακτικὰ Νο 40) ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀφοῦ μελέτησε τὴν κατάσταση, ἡ ὁποία δημιουργήθηκε ἐξαιτίας τῆς ἀποχῆς μιᾶς σειρᾶς τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὴ συμμετοχὴ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στὶς προκαθορισμένες ἡμερομηνίες ἀπὸ 18 ἕως 26 τοῦ τρ. ἔ. προέβη σὲ σχετικὴ δήλωση.

Ἡ δήλωση, ἡ ὁποία τὴν ἴδια ἡμέρα ἀπεστάλη πρὸς τὸν Παναγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς Προκαθημένους ὅλων τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰδικότερα δὲ καλεῖ σὲ ὑποστήριξη τῆς προτάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀντιοχείας, Γεωργίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας γιὰ τὴν ἀναβολὴ τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ὡστόσο ἀπὸ 18 ἕως 26 Ἰουνίου ἐ.ἔ. στὴν νῆσο Κρήτη συνῆλθε Σύνοδος μὲ συμμετοχὴ τῶν δέκα κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲ τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Ρωσίας, τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Βουλγαρίας νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τὶς ἐργασίες αὐτῆς. Ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ. κ. Κύριλλος στὶς 16 Ἰου